

உள்ளே...

1.	சிவப்புப் புறாக்கள்...	5
2.	வண்ண வண்ண துரோகங்கள்!	87
3.	நிஷா... நிஷா... ஒடி வா..!	167

சிவப்புப் புறாக்கள்...

1

விடியற்காலையின் கிழக்கு வானம் நீக்ரோவின் முதுகில் சவுக்கடி பட்ட மாதிரி சிவப்பு வரிகளோடு தெரிந்தது. தை மாதக் குளிர் காற்று எலும்புக்குள் பாய்ந்து குத்திற்று. 'ஆனந்த ராகம்' பங்களாவின் காம்பவுண்டு கவரோரமாய் இருபதடி உயரத்துக்கு - சீவிய பென்சில்கள் மாதிரி நின்றிருந்த அசோக மரங்களுக்குக் கீழே - பெண்கள் கூட்டம் கைக்குழந்தைகளோடு குத்துக்காலிட்டு உட்கார்ந்திருந்தது.

பங்களாவின் உள்ளே -

மீரா டெலிபோனில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

"பால் சொசைட்டியா?"

“ஆமா...”

“நான் மீரா பேசறேன். இன்னிக்கு வெள்ளிக்கிழமை. பால் அனுப்ப வேண்டிய நாள். மறந்துட்டிங்களா...?”

“மறக்கலைம்மா. ரூபகம் இருக்கு...”

“இன்னும் பால் வந்து சேரலையே...?”

“இப்ப வந்துடும்மா. வழக்கமா வர்ற வேன் டிரைவர் இன்னிக்கு லீவு. வேற டிரைவர் உடனே அனுப்பி வைக்கிறோம்...”

“மொத்தம் நூறு லிட்டர் வேணும்...”

“ரூபகம் இருக்கம்மா...”

“சீக்கிரமா வாங்க. பங்களாவுக்குள்ளே கும்பல் வந்தாச்சு. குழந்தைங்க பசி பொறுக்க மாட்டாமே... அழுதுட்டிருக்காங்க...”

“ஒரு பத்து நிமிடத்துல வேன் வந்துடும்மா...”

மீரா ரிசீவரை வைத்து விட்டுத் திரும்ப - படுக்கையில் படுத்திருந்த கணவன் வாசு மெல்லச் சிரித்தான். “பால் தானம் இப்ப நூறு லிட்டரைத் தாண்டியாச்சா...?”

“போன வாரமே தாண்டியாச்சு...”

“லிட்டர் பதினைஞ்சு ரூபான்னு வெச்சுக்கிட்டாலும்... ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாயாச்சே! அம்மாடி...!”

மீரா கோபமாய் அவனை ஏறிட்டாள். “இதோ பாருங்க... பாலை தானம் பண்ப்ப கணக்கு பார்க்கக் கூடாது. இந்த தானம் எதுக்காக பண்ணோம்? உங்க உடம்பு சீக்கிரமே குணமாகி - நீங்க பழையபடி ஆரோக்கியமா கம்பெனிக்குப் போகணுங்கிறதுக்காகத்தான்...”

“மீரா...”

“ம்...”

“இப்படி வந்து என் பக்கத்துல உட்காரு...”

“எதுக்கு...?”

“உட்காரு... சொல்றேன்...”

மீரா, கணவனுக்குப் பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்தாள்.

“என்னவாம்...?”

“நான் எத்தனை மாசமா இப்படி படுத்த படுக்கையாக் கிடக்கிறேன்?”

“ஆறு மாசமா...”

“பால் தானம்... எத்தனை நாளா பண்ணிட்டு வர்றே?”

“இன்னிக்கு பனிரெண்டாவது வெள்ளிக்கிழமை...”

“கடந்த பனிரெண்டு வெள்ளிக்கிழமையா லிட்டர் லிட்டரா குழந்தைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் பால் தானம் பண்ணியிருக்கே... என் உடம்புல கொஞ்சமாவது முன்னேற்றம் இருக்கா? இந்த பால் தானம் மட்டுமில்லை... வியாழக்கிழமைகள்ல ராகவேந்திரா கோயிலுக்குப் போய் சர்க்கரைப் பொங்கல் விநியோகம் பண்ணே...! இது தவிர ஒவ்வொரு அமாவாசைக்கும் ஆயிரம் பேருக்கு சாப்பாடு போடறே... என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் இதெல்லாம் வீண். போன பிறவியில் நான் பண்ணின பாவம்... இந்தப் பிறவியில் என்னை இப்படி படுக்கையில் தள்ளியிருக்கு. நீ தங்கத்தையே தானம் பண்ணினாலும்... நான் அனுபவிக்க வேண்டியதை அனுபவிச்சத்தான் ஆகணும்...”

வாசு பேசப் பேச -

மீராவின் கண்களில் நீர் கட்டிக் கொண்டது. நோயால் மெலிந்து போயிருந்த கணவனின் கையை ஆதரவாய்ப் பற்றிக் கொண்டு குரல் தழுதழுக்கப் பேசினாள். “ஏன்...”

இப்படியெல்லாம் பேசுநீங்க? மனுஷங்களுக்கு நோய் வராமே மரம் மட்டைக்கா வரும்? உங்க ஜாதகத்தைப் பார்த்த அங்கலக் குறிச்சி ஜோதிடர் என்ன சொன்னார்? இது தெய்வக் கோபம்! தெய்வத்தோட கோபம் ஆறி மனசு குளிரணும்னா நாற்பத்தெட்டு வெள்ளிக்கிழமை பால் தானம் பண்ணிட்டு வந்தா போதும்னு சொல்லலையா?"

"எனக்கு நம்பிக்கையில்லை மீரா... ஆனால் நீ பன்ற தானத்தை நான் தடுக்க மாட்டேன். ஏன்னா... முந்நாறு குழந்தைங்களுக்கு ஒருவேளை பால் கிடைக்குதே..."

"சரி... மெதுவா எந்திரிச்சு உட்காருங்க..."

"எதுக்கு...?"

"எனக்கு குங்குமம் இட்டுவிட வேண்டாமா?"

"ம்... கொண்டா... கொண்டா..."

"ஏன் இப்படி சலிச்சுக்கறீங்க... நாப்பத்தெட்டு வெள்ளிக் கிழமை உங்க கையாலே குங்குமம் இட்டுக்கிட்டா நீங்க கட்டியிருக்கற தாலிக்கு யானை பலமாம்..." சொல்லிக் கொண்டே போய் அலமாரியில் இருந்த வெள்ளி குங்குமச் சிமிழைக் கொண்டு வந்து கணவனிடம் நீட்டினாள் மீரா.

வாசு ஆட்காட்டி விரலால் குங்குமத்தைத் தொட்டு மீராவின் நெற்றிக்கு இட்டான். "தீர்க்க சுமங்கலி பவ..."

"உங்களுக்கு எல்லாமே கேலியும், கிண்டலுமாக இருக்கு. சிங்கம் மாதிரி திரிஞ்சுட்டிருந்த நீங்க... இப்படி படுத்த படுக்கையா கிடக்கிறது என் மனசுக்கு எவ்வளவு ரணமா இருக்கு தெரியுங்களா..."

மீரா மறுபடியும் கண் கலங்கிக் கொண்டிருக்கும்போதே வாசல் காலிங் பெல் கூப்பிட்டது.

"டாக்டர் வந்துட்டார்ன்னு நினைக்கிறேன்..."

மீரா போய் கதவைத் திறந்தாள்.

டாக்டர் வாசன் ஜாக்கிங் டிரஸ்ஸோடு நின்றிருந்தார். நடுத்தர வயது. ஜாக்கிங் சூட்டில் தொப்பை பிதுக்கம் காட்டியது.

"குட்மார்னிங் டாக்டர்...."

"குட்மார்னிங் மீரா..."

உள்ளே வந்தார்.

வாசுவைப் பார்த்து புன்னகைத்தார்.

"குட்மார்னிங் மை பேஷன்ட்..."

"வாங்க டாக்டர். நீங்க இன்னிக்கு பத்து நிமிஷம் லேட்..."

"வற்ற வழியில் லாயர் கிருஷ்ணமூர்த்திகிட்டே மாட்டிக்கிட்டேன். மனுஷன் விடுவாரா...? சமீபத்தில் அவர் ஜெயிச்ச கேஸைப் பத்தி பேசி நேரத்தைக் கொன்னுட்டார். அதிருக்கட்டும்... ராத்திரி நல்லாத் தூங்கினீங்களா?"

"தூங்கினேன் டாக்டர்..."

"மூச்சுத் திணறல்...?"

"சுத்தமா இல்லை..."

"ராத்திரி என்ன சாப்பிட்டீங்க?"

"எண்ணெய் இல்லாத இரண்டு சப்பாத்தி. ஒரு தம்ளர் பால்..."

டாக்டர் வாசன், மீராவிடம் திரும்பினார். "அந்த மெடிக்கல் சீட்டைக் கொண்டாம்மா..."

மீரா சீட்டைக் கொண்டு வந்து டீபாயின் மேல் வைத் தாள். டாக்டர் அதைப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டார்.

“என்னம்மா... பாலுக்காக பெண்கள் குழந்தைகளோடு காத்திட்டிருக்காங்க. பால் இன்னும் வரலையா...?”

“வரலை டாக்டர். இப்பத்தான் போன் பண்ணினேன். பந்து நிமிடத்துல வேன் வந்துடும்னு சொன்னாங்க...”

“வாசுவுக்கு நான் கொடுக்கிற சிகிச்சையோ... நீ ஏழை களுக்குப் பன்ற பால் தானமோ... எதுவோ ஒண்ணு, சீக்கிரமே... வாசுவோட உடல்நிலையை தேறப் பண்ணணும்...”

வாசு குறுக்கிட்டான்.

“டாக்டர்! நீங்க என்னைப் பத்திக் கவலைப்படறீங்க. நான் மீராவைப் பத்திக் கவலைப்படறேன். அவள் சரியா சாப்பிடறதில்லை. ராத்திரி நேரத்துல ஒழுங்கா தூங்கற தில்லை. ராத்திரியில் திடீர்னு கண் விழிச்சுப் பார்க்கும் போது என் கால் மாட்டுல உட்கார்ந்து அழுதுட்டிருப்பா. வேளா வேளைக்கு சாப்பிடறதில்லை. பூஜை அறைக்குள்ளே ஹைஞ்சா... ஒரு மணி நேரத்துக்கு குறைஞ்சு வெளியே வர்றதில்லை. இதைத் தவிர தினசரி ஒரு கோயிலுக்குப் போகிறாள். திங்கட்கிழமை ரத்தின விநாயகர் கோயில். செவ்வாய்க்கிழமை அந்தோணியார் கோயில். புதன்கிழமை பெருமாள் கோயில். வியாழக்கிழமை ராகவேந்திரர் கோயில். வெள்ளிக்கிழமை சவுடேஸ்வரி கோயில். சனிக்கிழமை ஆஞ்சநேயர் கோயில். ஞாயித்துக்கிழமை சாய்பாபா கோயிலுல ஒரு பட்டியல் போட்டுக்கிட்டு... கோயில் கோயிலாப் போய் விபூதியையும் குங்குமத்தையும் கொண்டு வந்து என் நெத்தியில் பூசிப் பூசி என் நெத்தியைப் பாருங்க டாக்டர்... அம்மிக்கல் மாதிரி தேய்ஞ்சு போயிடுச்சு...”

டாக்டர் வாசுவின் தோளைத் தட்டினார். “இப்பேர்ப் பட்ட மனைவி அமையறதுக்கு நீங்க கொடுத்து வைச்சிருக்கணும் வாசு. மீராவோட தெய்வ நம்பிக்கைதான் உங்களை

பழைய ஆரோக்கியத்துக்குக் கொண்டு வரப் போகுது. என்னோட மருந்து. சிகிச்சையெல்லாம் இரண்டாம் பட்சம்தான்...”

வாசல் பக்கம் குரல் கேட்டது.

“அம்மா! பால் வந்தாச்சு...”

மீரா பரபரப்பானாள்.

“டாக்டர்! நீங்க இவரை டெஸ்ட் பண்ணிட்டிருங்க... நான் போய் பால் விநியோகத்தை முடிச்சுட்டு வந்துடறேன்...”

“நீ போய் அதை கவனிம்மா...”

மீரா வெளியே போனதும் -

டாக்டர் ரத்த அழுத்தத்தை பரிசோதித்துப் பார்த்து விட்டு, “நார்மல்” என்றார்.

வாசு புன்னகைத்தான். “ஏன் டாக்டர், உங்களையும் ஏமாத்திக்கிட்டு என்னையும் ஏமாத்தறீங்க?”

டாக்டர் திகைத்த மாதிரி நிமிர்ந்தார்.

“வாசு... என்ன சொல்றீங்க...?”

“நீங்க இன்னிக்காவது உண்மை பேசணும் டாக்டர்...”

“உண்மையா? என்ன உண்மை?”

“நான் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு உயிரோடு இருப்பேன்?”

“பூ ஆர் ஆல்ரைட் வாசு. நீங்க சீக்கிரமே பழைய ஆரோக்கியத்துக்குத் திரும்பிடுவீங்க...”

“மீராவுக்கு சொல்ற ஆறுதல் வார்த்தைகளையெல்லாம் எனக்கும் சொல்லாதீங்க டாக்டர். எனக்கு என்ன நோய்...

நான் இன்னும் எத்தனை நாள் உயிரோடு இருப்பேன்ங்கிற விஷயமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்..."

"வாசு..."

"எனக்கு 'நியூரோபாலிசம்' என்கிற ஒரு சீரியஸான நரம்பு நோய். நரம்புகளைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா இற்றுப் போக வைக்கிற நோய். லட்சத்துல ஒருத்தருக்குத்தான் இந்த நோய் வரும். அந்த ஒருத்தன் நான்தான். மீறி மீறிப் போனால் நான் இன்னமும் ஒரு மூணு மாசம் உயிரோடு இருப்பேன். சரியா டாக்டர்?"

"வாசு... இ... இதெல்லாம் உங்களுக்கு..."

"எப்படித் தெரியுமனு கேக்கறீங்களா டாக்டர்? எனக்கு நரம்பு சம்பந்தப்பட்ட நோய். நாளடைவில் சரியாயிடும்னு நீங்க சொன்னதும் என் மனசுல ஒரு சந்தேகம் இருந்துட்டே இருந்தது டாக்டர். கார் டிரைவர் மூலமா மத்திய நூலகத்தில் இருந்து மெடிக்கல் சம்பந்தப்பட்ட புத்தகங்களை எடுத்து வரச் சொல்லிப் படிச்சேன். என் நோயோட அறிகுறிகளையும், 'நியூரோபாலிசம்' என்கிற நோயைப் பத்தின அறிகுறிகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். சரியா இருந்தது..."

"வாசு! நீங்க நினைக்கிற மாதிரி உங்களுக்கு 'நியூரோபாலிசம்' கிடையாது. மனசைப் போட்டு குழப்பிக்கா தீங்க..."

"இல்லை டாக்டர்! மீராவை வேணுமானால் நீங்க ஏமாத்தலாம். என்னை ஏமாத்த முடியாது. நான் மரணத்தைப் பார்த்து பயப்படலை. என்னோட மரணத்தை மீராவினால் தாங்கிக்க முடியுமானு நினைச்சுத்தான் பயப்படறேன். எனக்கு எப்படியும் குணமாயிடும்னு அவளுக்குத்தான் எத்தனை நம்பிக்கை? அந்த நம்பிக்கை நொறுங்கிப் போகும் போது அவள் அதை எப்படி தாங்கிக்கப் போறா? நினைச்சு

நேரமெல்லாம் பூஜை அறைக்குப் போய் சாமி கும்பிட்டு... அந்த தெய்வம் அவளை ஏமாத்தப் போகுதுன்னு இப்ப அவளுக்குத் தெரியாது..."

டாக்டர் பெருமூச்சு விட்டார். "உங்களுக்கு வந்திருக்கிற நோயைப் பத்தி கடைசி வரைக்கும் சொல்லக் கூடாதுன்னு நினைச்சுட்டிருந்தேன். ஆனால் நீங்களே அதைப் பத்தி தெரிஞ்சுக்கிட்டீங்க. நான் உங்களுக்கு குடும்ப டாக்டர் மட்டுமில்லை. குடும்ப நண்பரும் கூட. அந்த வகையில் ஒரு வேண்டுகோள்..."

"என்ன டாக்டர்...?"

"இந்த விஷயம் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் மீராவோட காதுகளுக்குப் போய்டக் கூடாது..."

"போகாது டாக்டர். எனக்குக் குணமாயிடும்ங்கற நினைப்பிலேயே கொஞ்ச நாளைக்காவது அவள் சந்தோஷமா இருக்கட்டும்" - வாசு கண்கள் கலங்கி உஷ்ணமாய் பெருமூச்சு விட்டபடி படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டான்.

சுருணா மருத்துவமனை.

பெரிய இரத்தத்துளி மாதிரி அந்த சிவப்பு நிற மாருதி மருத்துவமனைக்குள் நுழைந்து - பூக்கள் உதிர்ந்து கொண்டிருந்த கொன்றை மரத்துக்குக் கீழே நின்றது. ஆப்பிள், ஆரஞ்சு அடங்கிய பையை எடுத்துக் கொண்டு ஜெகதீசன் கீழே இறங்கினான். சபாரி அணிந்த உடம்பு கம்பீரம் காட்டியது. முகத்தில் பணத்தின் நிறம்.

ஆஸ்பத்திரியின் ஸ்பெஷல் வார்டுக்குப் போகும் வழியில் நடந்தான். எதிர்ப்பட்ட நர்ஸ் ஒருத்தி அழகாய் சிரித்து, “குட்மார்னிங் சார்” என்றாள்.

“என்ன, டாக்டர் வந்துட்டாரா?”

“வந்துட்டார் சார். ரவுண்ட்ஸ் போயிருக்கார்...”

“என் மனைவி எப்படியிருக்கா?”

“நேத்து ராத்திரி வலிப்பு வரலை சார். ஆனால் அவங்களாலே தூங்க முடியலை...”

ஜெகதீசன் பெருமூச்சோடு நடந்தான். மாடிப்படிகள் ஏறி ஸ்பெஷல் வார்டுக்கு போய் தன் மனைவி காயத்ரி இருந்த அறைக்குள் நுழைந்தான். கண் மூடிப் படுத்திருந்த அவளை நெருங்கி மெல்லிய குரலில் கூப்பிட்டான்.

“காயத்ரி...”

அவளுடைய கண்ணிமைகள் படபடத்து மெல்லத் திறந்தன. கண்கள் இரண்டும் உள்ளே போய் ஆழமாய் தெரிய - வறண்ட புன்னகையொன்றை உதடுகளில் சரிய விட்டாள். மூச்சு இரைக்க கேட்டாள்.

“வ... வந்து நேரமாச்சா?”

“இல்ல காயத்ரி. இப்பத்தான் வந்தேன்...”

“ம.... மணி எவ்வளவுங்க?”

“பத்து. ஆமா, ராத்திரி நீ சரியாவே தூங்கலையாமே?”

“எ... என்னால தூங்க முடியலைங்க...”

“இப்ப என்ன சாப்பிட்ட?”

“பார்லி கஞ்சி...”

“ஆரஞ்சு உரிச்சு தந்தேன். சாப்பிடறியா?”

“வேண்டாங்க” என்றவள் - சுவரிலிருந்த அலமாரியைக் காட்டினாள். “அதைத் திறங்க...”

“எதுக்கு...?”

“திறங்க... சொல்றேன்...”

ஜெகதீசன் எழுந்து போய் அலமாரியைத் திறந்தான். உள்ளே -

நீலமும், சிவப்புமாய் வரி வரிகளாய் ஓடியிருந்த - அந்த வெளிநாட்டு தபால் கவர் கண்ணில் அடித்தது.

“அதை எடுங்க...”

“யாரோட கடிதம் இது?”

“நியூயார்க்கில் டாக்டரா வேலை பார்க்கிற என் மாமா பொண்ணு மோனிகா எழுதியிருக்கா...”

“அந்தப் பொண்ணு டெல்லியில்தானே இருக்கிறதா சொன்னாங்க... எப்போ அமெரிக்கா போனாள்?”

“போன வருஷமே போயிட்டா. மாமா டெலிபோன் பண்ணி சொன்னதா எனக்கு ஞாபகம். அந்தக் கடிதத்தை எடுத்துக்கிட்டு வந்து என் பக்கத்துல உட்கார்ந்து படியுங்க...”

“கடிதம் எப்ப வந்தது?”

“இப்பத்தான் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி நர்ஸ் கொண்டு வந்து கொடுத்துட்டுப் போனாள்...”

“நீ இன்னும் படிக்கலையா?”

“நீங்கதான் கவரையே உடைக்கப் போறீங்க...”

ஜெகதீசன் கடிதத்தை எடுத்து வந்து - காயத்ரிக்கு எதிரே ஸ்டூல் போட்டு உட்கார்ந்து கவரைப் பிரித்துப் படிக்க ஆரம்பித்தான்.

“ஏன் அன்பான காயத்ரிக்கு,

மோனிகா எழுதிக் கொண்டது. நான் இங்கு நலம். நீ அங்கே நலமில்லை என்று இங்கே வந்த ஒரு உறவினர் மூலம் கேள்விப்பட்டு வேதனை அடைந்தேன். உன்னைத் தாக்கியிருக்கிற வலிப்பு நோய் என்ன வகை என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இன்னும் பதினைந்து நாளில் - நான் இந்தியா வர வேண்டிய ஒரு கட்டாயம் நேர்ந்துள்ளது. அப்போது ஒரு மாதம் நம் ஊரில் தங்குவேன். நான் அங்கு வந்ததும் - உனக்கு சிகிச்சை எடுத்து - உன் வலிப்பு நோயை குணமாக்கி விட்டுத்தான் அமெரிக்கா செல்வேன். உன் கணவர் எப்படியிருக்கிறார்...? அவருக்கு ஏன் அன்பான வணக்கங்களைச் சொல்லவும்.

இப்படிக்கு

மோனிகா”

ஜெகதீசன் கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் காயத்ரி வெறுமையாய்ப் புன்னகைத்தாள். “கடவுளே என்னைக் கை விட்டுட்ட பிறகு இவள் வந்து என்னைக் காப்பாத்தப் போறாளாக்கும்...?”

“ஏன் காயத்ரி அப்படிச் சொல்றே? இந்திய சிகிச்சை முறைக்கும், அமெரிக்க சிகிச்சை முறைக்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருக்கு. மோனிகா உன்னை நிச்சயமா காப்பாத்திடுவான்னு என் மனசுக்குப் படுது...”

“உங்களுக்குப் பேராசைதான்...” காயத்ரி சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே - அவளுடைய வாய் ஒரு பக்கமாய்க் கோணியது. உடம்பு இடது பக்கமாய் வெட்டிக் கொள்ள ஆரம்பித்தது.

“கா...ய...த்...ரி...”

அவளைப் பாய்ந்து பிடித்துக் கொண்ட ஜெகதீசன் நர்ஸைக் கூப்பிடுவதற்காக தலைமாட்டில் வைத்திருந்த அழைப்பு மணியின் பொத்தானை அழுத்தினான்.

‘ப்ப்ர்ர்ர்.... ப்ர்ர்ர்...’

பதினைந்து விநாடிகளுக்குப் பின் -

நர்ஸ் ஒருத்தி ஓடி வந்தாள். ஜெகதீசன் கத்தினான்.

“சிஸ்டர்! டாக்டரைக் கூப்பிடுங்க...”

நர்ஸ் திரும்பவும் ஓடி டாக்டர் சதாசிவத்தை அழைத்து வருவதற்குள் காயத்ரி உடம்பு பூராவும் வெட்டிக் கொண்டு - நுரை கக்கினாள். முகம் வியர்த்துக் கொட்ட - நாக்கும் கண்களும் வெளியே வந்து விடுவதைப் போல் - துருத்திக் கொண்டு தெரிந்தன.

டாக்டர் சதாசிவம் உடனடியாய் இஞ்செக்ஷன் போட்டதும் வலிப்பு படிப்படியாய் குறைந்தது. கண்கள் தானாக மூடிக் கொள்ள - மயக்கத்திற்குப் போனாள். நர்ஸ் அவளுடைய உடம்பை சுத்தம் செய்து கொண்டிருக்க - ஜெகதீசனும், டாக்டர் சதாசிவமும் வெளியே வந்தார்கள்.

“நேத்திக்கு ராத்திரி வலிப்பு வரலையென்னு சந்தோஷப் பட்டுக்கிட்டு இருந்தேன் ஜெகதீசன்...”

“டாக்டர்! காயத்ரிக்கு வர்ற இந்த வலிப்பை நிரந்தரமாய் நிறுத்தவே முடியாதா?”

“அதுக்குத்தானே சிகிச்சை எடுத்துட்டிருக்கோம்...”

“வலிப்பு வர்றப்ப... அவள் படற பாட்டை என்னால கண் கொண்டு பார்க்க முடியலை டாக்டர். என் நெஞ்சை யெல்லாம் அப்படியே பிசைஞ்சு விடுது. என் எதிரிக்குக் கூட இந்த மாதிரியான ஒரு நிலைமை வரக்கூடாது டாக்டர்...”

டாக்டர் சதாசிவம் கவலையாய் தன் தாடையைத் தேய்த்தார். “இந்த வலிப்பு எதனால் வருதுன்னு பெரிய பெரிய டாக்டர்களால் கூட கண்டு பிடிக்க முடியலை. வலிப்பு வர்றதுக்கான காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்கிற வரைக்கும் இதைக் குணப்படுத்தறது முடியாத காரியம் ஜெகதீசன்...”

“டாக்டர்! என்னோட காயத்ரி இந்த வலிப்பு நோயி லிருந்து விடுபடணும்னா ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கு...”

“சொல்லுங்க... என்ன வழி...?”

“நான் அதைச் சொன்னா தப்பா நினைச்சுக்க மாட் டிங்களே?”

“பரவாயில்ல... சொல்லுங்க...”

“காயத்ரி இந்த பயங்கரமான வலிப்பிலிருந்து விடுபட ணும்னா அவளுக்கு ‘மெர்சி கில்லிங்’ முறையில் விடுதலை கொடுத்துட்டா என்ன?”

நடந்து கொண்டிருந்த டாக்டர் சதாசிவம் சட்டென்று நின்றார். வராந்தாவில் யாரும் இல்லை.

“ஜெகதீசன்! நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“கருணைக் கொலை டாக்டர்! வெளிநாட்டுல இதெல் லாம் சர்வ சாதாரணம். நோயினாலே நோயாளிகள் படற கஷ்டத்தைக் காணப் பொறுக்காமே... நோயாளிக்கு ரொம்பவும் வேண்டியவர்களோட சம்மதத்தை வாங்கிக் கிட்டு... டாக்டர்கள் இது மாதிரியான கருணைக் கொலை கள் செய்யறாங்க. இது பாவமில்லை... ஒரு வகை புண் ணியம்...”

டாக்டர் அதிர்ச்சியாய் ஜெகதீசனை ஏறிட்டார்.

“நீங்க இப்படிப் பேசறது எனக்கு ஆச்சரியமாயிருக்கு. உங்க மனைவி காயத்ரி மேல உங்களுக்கு அளவு கடந்த பாசம் இருக்கிறதாக நினைச்சுட்டிருந்தேன். ஆனால்...”

“டாக்டர்! யூ ஆர் ராங்க்... என் மனைவி மேல் எனக்கு உண்மையான பாசம் இருக்கறதினால்தான் அந்த கருணைக் கொலை முடிவைச் சொன்னேன். அவள் உயிரோடு இருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமா நரக வேதனையை அனுபவிச்சிட் டிருக்கிறதை என்னால கண் கொண்டு பார்க்க முடியலை. அந்த வேதனை அவளுக்கு தேவைதானா டாக்டர்...?”

“நோயின்னா வேதனை இல்லாமே இருக்குமா? நோய்க்கான காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்கிற வரைக்கும் வேதனையைத் தாங்கிக்க வேண்டியதுதான்...”

“டாக்டர்! காயத்ரியை உங்க நர்சிங்ஹோம்ல சேர்த்து மாசம் மூணாகுது. அவளை இங்கே அட்மிட் பண்ணும் போது ஐம்பத்தி அஞ்சு கிலோ எடை இருந்தாள். இன்னிக்கு முப்பத்தஞ்சு கிலோ எடையோடு கட்டிலோடு ஒட்டிப் போய் மெலிஞ்சு போய்க் கிடக்கிறா. காயத்ரிக்கு இந்த வலிப்பு நோய் குணமாகும்ன்னு... உண்மையாவே நீங்க நம்பறீங்களா டாக்டர்...?”

“ஒவ்வொரு டாக்டரும் நம்பிக்கையோடுதான் நோயாளி களுக்கு சிகிச்சை எடுக்கறாங்க. அந்த நம்பிக்கை ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்தான் பொய்த்துப் போகிறது...”

“டாக்டர்! காயத்ரியோட கணவன்ங்கிற முறையில் நான் சம்மதம் தர்றேன். விஷயம் வெளியே யாருக்கும் தெரி யாமே... காயத்ரிக்கு இந்த நரகத்திலிருந்து விடுதலை கொடுத்துடுங்க...”

“சாரி... ஜெகதீசன்! இந்த நர்சிங்ஹோமுக்கு பேரே கருணா நர்சிங்ஹோம். உயிர் கொடுக்கத்தான் டாக்டர்கள். உயிர் எடுக்கறதுக்காக இல்லை. உங்களுக்கு என் பேர்ல நம்பிக்கை இருந்தால்... காயத்ரி இந்த நர்சிங்ஹோமில் இருக்கட்டும். இல்லேன்னா அவளை வேற நர்சிங் ஹோமுக்குக் கொண்டு போயிடுங்க...”

டாக்டர் சதாசிவம் சொல்லிவிட்டு நடக்க ஜெகதீசன் திகைத்து நின்றபடி - நடந்து போகிற அவர் முதுகையே வெறிக்கப் பார்த்தான்.

3

விடியற்காலை மணி ஐந்து.

அந்தப் பெண்கள் விடுதியில் 32ம் எண் அறையில் மட்டும் டியூப்லைட் வெளிச்சம் பெயிண்ட் அடித்த மாதிரி தெரிந்தது.

உள்ளே இரண்டு பெண்களின் குரல்கள்.

“என்ன தாமரை... ரெடியா...?”

“ம்... ம...”

“ம்... ம...ன்னு சொல்லிட்டே, படிச்சிட்டிருந்தா எப்படி...? கிளம்பு...”

“இந்தக் கவிதையைப் படிச்சுப் பாரு நீலா...”

“கவிதை படிக்கிற நேரமா இது? அஞ்சு மணிக்கெல்லாம் அனுகுயா வீட்ல நான் இருந்தாகணும்...”

“மொபெட் இருக்கும்போது கவலை எதுக்கு? அஞ்சேகால் மணிக்கெல்லாம் அனுகுயா வீட்ல இருக்கலாம். முதல்ல இந்தக் கவிதையைப் படி...”

நீலா அந்தக் கவிதைப் புத்தகத்தை வாங்கி - ‘மனிதாபிமானம்’ என்னும் தலைப்பில் வெளியாகியிருந்த கவிதையை வாய்விட்டுப் படித்தாள்.

மரித்துப் போனது

மனித மனம்!

பக்கத்து வீட்டு

மரணம் -

எதிர் வீட்டு

திருட்டு -

அடுத்த வீட்டுப் பெண்

ஓட்டம் -

கோடி வீட்டு

தகராறு -

நமக்கேன் வம்பு?

கதவை மூடு!

நீலா “வாவ்...” என்றாள். “யாரோட கவிதை தொகுப்பு இது...?”

“ரவி சுப்பிரமணியன்னு ஒரு இளம் கவிஞர். நேத்திக்கு புத்தகக் கண்காட்சிக்குப் போயிருந்தப்ப வாங்கிட்டு வந்தேன்...”

“புத்தகத்துல முகவரி இருக்கா?”

“இருக்கு...”

“கவிதையைப் பாராட்டி மறக்காமே ஒரு கடிதம் எழுதிப் போடணும். புறப்படலாமா?”

அறையை பூட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தார்கள். மாடிப்படிக்களில் இறங்கி - போர்டிகோ தூண் ஓரமாய் தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு நின்றிருந்த டி.வி.எஸ். 50-ஐ நெருங்கினார்கள். தாமரை வண்டியை விடுவித்து பெடலைச் சுழற்றி ஸ்டார்ட் செய்து ஏறிக் கொள்ள பின் இருக்கையில் நீலா உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

மொபெட் கிளம்பி - காம்ப்வுண்டு கேட்டைத் தாண்டி -
மெயின் ரோட்டில் ச்சர்ரென்று பயணித்தது.

நீலா கேட்டாள்.

“மணி என்ன...?”

“அஞ்ச அஞ்ச...”

“பத்து நிமிஷத்துல லெட்சுமிநகர் போயிடலாமா?”

“போயிடலாம்...”

“பெட்ரோல் இருக்கா?”

“இருக்கு...”

அதிகாலை நேரத் தெருக்கள் ப்ளோரசண்ட் விளக்கு
வெளிச்சத்தில் பவுடர் பூசிய மாதிரி மினுமினுப்பாய்த்
தெரிய - குளிர் காற்று முகத்தைத் தாக்கியது.

“இன்னிக்கு மத்தியானம் ஆபீசுக்கு லீவு போடணும்.
ஞாபகமிருக்கா தாமரை?”

“நல்லாவே இருக்கு...”

“நித்யானந்தம் வழிக்கு வருவார்ன்னு நினைக்கறியா?”

“வரலைன்னா யார் விடப் போறாங்க?”

“அவரோட விவகாரத்துல நாம கொஞ்சம் ஜாக்
கிரதையா இருக்கிறது நல்லதுன்னு என் மனசுக்குப் படுது...”

தாமரை சிரித்தாள். “ஜாக்கிரதையா இருக்க வேண்டியது
நாம இல்லை. அவர்தான்...”

மொபெட் ஹவுசிங் யூனிட்டைத் தாண்டி லட்சுமி நகர்
காலனிக்குள் நுழைந்தபோது நேரம் 5-15. தலைக்கு மப்ளர்
சுற்றிய இரண்டொரு ஓய்வு பெற்ற ஆசாமிகள் - கையில்
பாத்திரங்களோடு பால் பூத்தை நோக்கி போய்க் கொண்
டிருக்க, நீலா கேட்டாள்.

“அனுகூயாவோட வீட்டு நம்பர் எவ்வளவு?”

“நாற்பத்தியொண்ணு...”

“இரண்டாவது குறுக்குத் தெருவில்தானே?”

“ஆமா...”

மொபெட் இரண்டாவது குறுக்குத் தெருவில் திரும்பி
மெதுவாய் ஊர்ந்து 41 எண்ணிட்ட வீட்டு வாசலில் -
என்ஜின் சத்தத்தை காணாமல் போக்கியது.

“பரவாயில்ல வீடு. பங்களா மாதிரி இருக்கு...”

காம்ப்வுண்டையொட்டி வளர்ந்த பன்னிர்ப் பூ மரம், தன்
சின்னஞ்சிறிய வெள்ளை மலர்களை காற்றடித்த
போதெல்லாம் சோம்பலாய் உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

காம்ப்வுண்டு கேட்டின் மேல் கையை வைத்து - உள்ளே
தள்ளினாள் தாமரை. கேட் கிறீச்சிட்டதும் -

உள்ளே -

நாய் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது.

“நாய் குரைக்கும்னு அனுகூயா சொல்லவேயில்லையே...”

“மறந்திருப்பா...”

“இப்ப என்ன பண்ணலாம்?”

“நாயை கட்டித்தான் போட்டிருக்காங்கன்னு நினைக்
கிறேன். இல்லேன்னா இந்நேரம் அது கேட் வரைக்கும் ஓடி
வந்திருக்குமே...”

“உள்ளே போலாங்கிறியா?”

“ம்...”

இருவரும் கேட்டைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே
போனார்கள்.

இப்போது பலமாய் குரைத்தது.

அதை பொருட்படுத்தாமல் நடந்து போய், போர்டிகோ படிகளில் ஏறி - அழைப்பு மணிக்கான பொத்தானை அழுத்தினார்கள்.

உள்ளே மியூசிக்கில் ஹார்ன் எழுந்தது.

நாயின் குரைப்பு தொடர்ந்து கொண்டிருக்க, உள்ளே டியூப் லைட் உயிர் பிடித்துக் கொண்டது. நடைச் சத்தத்துக்குப் பின்னால் கதவு திறந்தது.

வழுக்கையும், தொப்பையுமாய் அந்த மனிதர் நின்றிருந்தார்.

“யார் வேணும்?”

“இங்கே... அனுகுயான்னு...”

“என் மருமகள் தான். நீங்க யாரு?”

“நாங்க அனுகுயாவோட கல்லூரித் தோழிகள். என் பேரு தாமரை. இவ பேரு நீலா. பெங்களுரிலிருந்து வர்றோம். அனுகுயாவைப் பார்க்கணும்...”

அவர் சில விநாடிகள் கழித்து தலையசைத்து விட்டு, “உள்ளே வாங்க...” என்று சொல்லி வழி விட்டார். இருவரும் உள்ளே போனார்கள். பெரிய ஹாலின் மையத்தில் சோபாக்கள் போடப்பட்டிருக்க - அதில் உட்கார்ந்தார்கள். அவர் எதிரே உட்கார்ந்தபடி கேட்டார்.

“எந்த ஊரிலிருந்து வர்றதா சொன்னீங்க?”

“பெங்களுர்...”

“ரெயிலா? பஸ்சா?”

“ரெயிலில் வந்தோம்...”

“இங்கே வர்றதா அனுகுயாவுக்கு லெட்டர் போட்டிருந்தீங்களா?”

“இல்ல. திடீர்ன்னு புறப்பட்டு வந்தோம்...”

அவர் டீபாயின் மேலிருந்த இன்ட்டர்காம் ரிசீவரை எடுத்து ஒரு பட்டனை அழுத்திவிட்டு சில விநாடிகள் காத்திருந்து பேசினார்.

“அனுகுயா! கீழே இறங்கி வாம்மா. உன்னைப் பார்க்கிறதுக்காக பெங்களுரிலிருந்து இரண்டு தோழிகள் வந்திருக்காங்க...”

அவர் ரிசீவரை வைத்து முடிக்கவில்லை.

மாடிப்படிகளில் அந்த அழகான அனுகுயா வேகமாய் இறங்கி வந்தாள். “வா தாமரை... வா நீலா... என்ன இது திடீர் விஜயம்?”

“உன்னைப் பார்க்கணும் போல் தோணிச்சு. புறப்பட்டு வந்தோம். சாரி... காலை நேர தூக்கத்தைக் கெடுத்துட்டோம்...”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. இங்கே எல்லோரும் அஞ்சரை மணிக்கே எந்திரிச்சுடுவாங்க...”

பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே பக்கத்து அறையிலிருந்து ஒரு வயதான அம்மாவும் மாடிப்படிகளிலிருந்து அந்த இளைஞனும் வெளிப்பட்டு ஹாலுக்கு வந்தார்கள். அனுகுயா அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“இவர் என்னோட, கணவர்...”

“வணக்கம்...”

“இவங்க என்னோட மாமாவும், அத்தையும்...”

“வணக்கம்...”

பரஸ்பர அறிமுகங்கள் முடிந்ததும் அனுகுயாவின் மாமி யார் ஆச்சரியமாய் கேட்டாள். “ஆறு மாசத்துக்கு முந்தி நடந்த அனுகுயாவோட கல்யாணத்துக்கு நீங்க வரலையா?”

“வரலை. அப்ப நாங்க ஒரு சோஷியல் ஒர்க்குக்காக டெல்லி கேம்ப்புக்குப் போயிருந்தோம்...”

ஒரு ஐந்து நிமிட கலகலப்பான பேச்சுக்குப் பின் - மாமியார்க்காரி அனுகுயாவிடம் திரும்பினாள். “போய் காபி போட்டுக் கொண்டாம்மா.”

அனுகுயா எழ முயல -

தாமரையும், நீலாவும் அவளுடைய கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்கள். “நீ உட்காரு அனுகுயா! உங்க அத்தை காபி போட்டா நல்லாயிருக்கும்னு போன கடிதத்தில் எழுதியிருந்தியே... அது உண்மையா, பொய்யானனு நாங்க தெரிஞ்சுக்க வேண்டாமா?” சொன்ன தாமரை, அந்த அம்மாக்காரியிடம் திரும்பினாள்.

“மாமி! நீங்க காபி போட்டுக் கொடுங்களேன்...?”

“நா... நானா...?”

முகம் வெளிறிப் போய் பலமாய் தலையை ஆட்டினாள் மாமியார்க்காரி. மாமனாரும் சேர்ந்து கொண்டு தலையை ஆட்டினார். “இவள் எதுக்கு? அனுகுயாவே காபி போட்டும்...”

“நோ... நோ... மாமிதான் காபி போடணும்...”

அனுகுயாவின் கணவன் ராகவன் சற்றே கோபமாய்க் குறுக்கிட்டான். “என்னங்க... இவ்வளவு பிடிவாதமா அம்மாதான் காபி போடணும்னு சொல்றீங்க. இப்ப அனுகுயா போடற காபியைக் குடிங்க. டிபன் சாப்பிட்ட துக்கப்பறம் அம்மா போடற காபியைக் குடிங்க...”

தாமரை அவனை ஏறிட்டாள். “மிஸ்டர் ராகவன்! உங்க மனைவி இப்ப காபி போடப் போனால் அவளை நீங்க இழந்துடுவீங்க...”

ராகவன் திடுக்கிட்டான்.

“எ... என்ன சொன்னீங்க...?”

“அனுகுயா இப்ப சமையலறைக்குள்ள நுழைஞ்சா உயிரோடு வெளியே வரமாட்டான்னு சொல்றேன். ஏன்னா சமையலறையில் இருக்கிற கேஸ் சிலிண்டரில் இருக்கிற கேஸ் பூராவும் சமையலறைக்குள்ளே கசிஞ்சு பரவியிருக்கு. அந்த கைங்கரியத்தைப் பண்ணியது வேறு யாருமில்லை. உங்க அம்மாவும் அப்பாவும் தான்...”

ராகவன் அதிர்ச்சியோடு தன் அப்பா அம்மாவைப் பார்த்தான். அவர்கள் வியர்த்து வழிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தாமரை தொடர்ந்தாள். “உங்க மனைவி காபி தயார் பண்றதுக்காக அஞ்சரை மணிக்கு சமையலறைக்குள்ளே போய் - கேஸ் அடுப்பைப் பற்ற வைக்கும்போது அங்கே ஒரு நெருப்புப் பிரளயம் உண்டாகணும். அதில் அனுகுயா கருகி சாகணும். இந்த மருமகள் செத்துட்டா, இன்னொரு பணக்கார மருமகளைக் கொண்டு வரலாம்ங்கிறது அவங்க திட்டம். அப்பா, அம்மா பேச்சுக்கு எதிர்ப்பேச்சு பேசாமே, அவங்க சொல்றதுக்கு எல்லாம் தலையாட்டிக்கிட்டு இருக்கற உங்களுக்கு இந்த உண்மை உறைக்கணும்ங்கிறதுக் காகத்தான் நாங்க இவ்வளவு காலையில் புறப்பட்டு வந்தோம்! நாங்க உண்மையிலேயே அனுகுயாவோட கல்லூரித் தோழிகளோ, நண்பிகளோ இல்லை. இதே ஊரைச் சேர்ந்தவங்கதான்! ‘சிவப்புப் புறாக்கள்’ என்கிற பேரில் ஒரு இயக்கத்தை நடத்திட்டு வர்றோம். அந்த இயக்கத்துல நாங்க இரண்டு பேர் மட்டுமில்லை. ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட உறுப்பினர்கள் இருக்காங்க. பெண்களுக்கு ஏற்படுகிற வரதட்சணை பிரச்சனை, கணவன், மாமியார் கொடுமை, தனி நபர்களிடமிருந்து ஏற்படற ஆபத்து இதையெல்லாம்

கவனிச்சு போலீஸ் உதவியோடு நிவாரணம் தர்றதுதான் எங்க சிவப்புப் புறாக்கள் இயக்கத்தோட வேலை. போலீஸ் கமிஷனரும் இந்த ஊர் கலெக்டரும் எங்களுக்குப் பின்னணியில் இருந்துகிட்டு பிரச்னைகளைத் தீர்க்க உதவி பண்ணுவாங்க. இன்னிக்கு விடியற்காலையில் அஞ்சரை மணிக்கு கேஸைத் திறந்து விட்டு அனுகுயாவைக் கொல்ல திட்டம் போட்டதை இரண்டு நாளைக்கு முன்னடியே அனுகுயா கேட்டுட்டு வந்து எங்ககிட்டே சொல்லிட்டா. உங்க அம்மாவையும் அப்பாவையும் கையும் களவுமா பிடிக்கத்தான் நாங்க வந்தோம்...”

அனுகுயாவின் கணவன் ராகவன் இன்னமும் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளாமல் நின்றிருக்க, நீலா மாமனாரையும், மாமியாரையும் பார்த்தாள்.

“என்ன... போலீசுக்கு போன் பண்ணட்டுமா?”

இருவரும் குரல் குழறினார்கள்.

“வே... வேண்டாம்...”

“வேண்டாம்னா... உண்மையை ஒத்துக்கிட்டு மகன் கிட்டேயும், மருமகள் கிட்டேயும் மன்னிப்புக் கேளுங்க...”

ராகவன் சீறினான். “நான் அவங்களை மன்னிக்கத் தயாராயில்லை. நான் விரும்பிய அனுகுயாவை கல்யாணம் செஞ்ச வைக்கிற மாதிரி வைச்சுட்டு, தீர்த்துக் கட்ட முடிவு பண்ணின இவங்களை அப்பா, அம்மான்னு சொல்றதுக்கே வெட்கப்படறேன். அனுகுயா...”

“என்னங்க...?”

“கிளம்பு. இனிமே இந்த வீட்ல ஒரு நிமிஷம் கூட இருக்கக் கூடாது. வீடு கிடைக்கிற வரை ஓட்டல்ல தங்குவோம். புறப்படு...”

தாமரையும், நீலாவும் எழுந்தார்கள். “ராகவன்! இந்த நடவடிக்கையைத்தான் உங்க கிட்டேர்ந்து நாங்க எதிர் பார்த்தோம். உங்க மனைவியோடு இந்த வீட்டுல இன்னமும் இருந்தீங்கன்னா அவளோட சாம்பல்தான் கிடைக்கும். சீக்கிரமா வேற வீட்டுக்குப் போய் பால் காய்ச்சங்க. அங்க வந்து நாங்க காபி சாப்பிடறோம்...”

கைகளைக் குவித்து வணக்கம் போட்டு விட்டு இருவரும் புறப்பட்டார்கள்.

4

“என்னங்க...”

மீரா, கணவனுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்று குரல் கொடுத்தாள். வாசு மெல்ல கண்களை மலர்த்தினான். மீரா பட்டுச் சேலை உடுத்தி - கையில் பூஜைக் கூடையோடு நின்றிருந்தாள். நேரம்: மாலை ஏழு மணி.

“என்ன மீரா...?”

“நான் கோயிலுக்குப் போயிட்டு வந்துடறேன்...”

அவன் காய்ந்து போன உதடுகளில் புன்னகைத்தான். “இன்னிக்கு எந்தக் கோயில்...?”

“சேரன் நகருக்குப் பக்கத்துல புதுசா ஒரு அனுமார் கோயில் கட்டியிருக்காங்களாம். சக்தி வாய்ந்த அந்த பஞ்சமுக அனுமார் கோயிலுக்குப் போயிட்டு வந்தாலே போதுமாம். எப்பேர்ப்பட்ட நோயும் குணமாயிடுமாம்...”

வாசு சிரித்தான்.

“என்ன சிரிக்கறீங்க...?”

“நீ போயிட்டிருந்த கோயில்கள் பட்டியலில் பஞ்சமுக அனுமாரும் சேர்ந்துட்டாரேன்னு நினைச்சேன். சிரிப்பு வந்துடுச்சு...”

“நான் கோயிலுக்குப் போறது உங்களுக்கு சிரிப்பா இருக்கா?”

“கோயிலுக்கு மட்டும் போறதினாலே நோய்கள் தீரும்ன்னா அப்புறம் ஆஸ்பத்திரி எதுக்கு...? டாக்டர்கள் எதுக்கு...? கோயிலுக்குப் போயிட்டு வந்து கொஞ்சம் விபூதியையும், குங்குமத்தையும் நெத்தியில் பூசி விட்டு விட்டால் போதுமே...”

“நமக்கும் மேலே இருக்கிற ஒருத்தன்... நேரிடையா வந்து குணமாக்க மாட்டான். டாக்டர்கள் உருவிலேயும், மருந்து உருவிலேயும் வந்துதான் குணமாக்குவான். தெய்வம் நேரிடையா வந்து முன்னாடி நின்னுட்டா அந்த தெய்வத்துக்கே மதிப்பு இல்லாமே போயிடுங்க...”

“சரி, நீ கிளம்பு. பஞ்சமுக அனுமார் உனக்காக காத்திட்டிருப்பார்...”

“உங்களுக்கு ஏதாவது குடிக்கக் கொடுத்துட்டுப் போகட்டுமா?”

“ஒண்ணும் வேண்டாம்...”

“சாத்துக்குடி ரசம் அரை தம்ளராவது சாப்பிடுங்களேன்...”

“வேண்டாம் மீரா...”

“கோயில்ல கூட்டம் இருந்தால் நான் வீட்டுக்கு வர்றதுக்கு கொஞ்சம் நேரமாயிடும். அதுக்காகத்தான் சொல்றேன்...”

“பரவாயில்ல மீரா. எனக்கு ஏதாவது தேவன்னா நான் சோமுவைக் கூப்பிட்டுக்கிறேன்...”

“அப்ப... நான் வரட்டுங்களா?”

“ம்...”

மீரா பூஜைக் கூடையோடு அறையிலிருந்து வெளிப்பட்டாள். யானை பொம்மையை எடுத்து பாலிஷ் துணியால் துடைத்துக் கொண்டிருந்த வேலைக்காரன் சோமுவைக் கூப்பிட்டான்.

“சோமு...”

“அம்மா...”

“வீட்டை பத்திரமா பார்த்துக்க. அய்யா ஏதாவது குடிக்கக் கேட்டார்ன்னா கொடு...”

“சரிங்கம்மா...”

“டாக்டர் ஏதாவது போன் பண்ணினால்... என்ன விஷயம்னு கேட்டு வை. அந்நியமா யார் வந்தாலும் வாசல்ல வைச்சே பேசி அனுப்பிடு...”

“சரிங்கம்மா...”

மீரா வெளியே வந்து போர்டிகோவில் நின்றிருந்த பியட் காருக்குள் நுழைந்து - டிரைவிங் சீட்டை ஆக்ரமித்தாள்.

கார் கிளம்பியது.

மிதமான வேகத்தில் காரை செலுத்தி - நகர எல்லையைத் தாண்டியபோது நேரம் ஏழரை மணி. புது குடியிருப்பு களோடு சேரன் நகர் இருட்டாய் வந்தது. மரங்கள் அடர்ந்த அந்த மண் பாதைக்கு கார் வந்ததும் - ஓரமாய் ஒதுக்கி நிறுத்தினாள். காரின் விளக்குகளை அணைத்து விட்டு காத்திருந்தாள்.

சரியாய் பத்து நிமிடம்.

அந்த மாருதி கார் ஹெட்லைட் வெளிச்சத்தோடு - பக்கத்தில் வந்து நின்று என்ஜினின் இயக்கத்தை நிறுத்திக் கொண்டது.

மறுபடியும் இருட்டு. நிசப்தம்.

ஜெகதீசன் அந்த மாருதி காரிலிருந்து இறங்கி - பியட் காருக்கு வந்தான். கதவைத் திறந்து கொண்டு மீராவுக்குப் பக்கத்தில் அவளுடைய தோளை இடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தான்.

“குட் ஈவினிங் மீரா...”

மீரா பொரிந்தாள்.

“உங்க குட் ஈவினிங் ஒண்ணும் எனக்கு வேண்டாம்...”

“என் ராணிக்கு என்ன கோபம்...?”

“எனக்கு முன்னாடி இங்கே வந்து காத்திட்டிருக்கிறதா சொன்னீங்களே...?”

“சாரி... அந்த காயத்ரி பிசாசுக்கு வலிப்பு வந்து ஏகப் பட்ட ரகளை. உடனே விட்டுட்டு வர முடியுமா? டாக்டர் சதாசிவத்துக்கு எதிரில் கண்ணீர் சிந்தி சோக நாடகத்தை நடத்த வேண்டாமா...? இன்னிக்கு என்னோட சோக நாடகத்தின் உச்சகட்டம் என்ன தெரியுமா...?”

“என்ன...?”

“சோகம் தாங்காமே நானும் மயக்கம் போட்டு விழுந்த மாதிரி நடிச்சேன்...”

“அசத்தியிருப்பீங்களே...?”

“பின்னே...?” சொன்ன ஜெகதீசன் மீராவை இழுத்து தன் மடியில் போட்டுக் கொண்டான். “உன்னோட பிராண நாதன் வாசு எப்போ பிராணனை விடப் போறான்...?”

“நாட்கள் நெருங்கிட்டிருக்கு...”

மீராவின் நெற்றியில் மெல்ல முத்தமிட்டான். “இன்னிக்கு எந்தக் கோயிலுக்குப் போறதா சொல்லிட்டு வந்தே...?”

“இந்த ஏரியாவில் இருக்கிற பஞ்சமுக அனுமார் கோயிலுக்கு...”

“கில்லாடி நீ...”

“நீங்க மட்டும் என்னவாம்...?”

இப்போது கன்னத்தில் முத்தமிட்டான் ஜெகதீசன்.

“போதும்... போதும்...”

“என்ன போதும்...? உன்னைப் பார்த்தாலே உடம்பு துறுதுறுன்னு ஆயிடுது. இவ்வளவு அழகான என் மீரா எனக்குத்தான் சொந்தமாகணும்...”

“திட்டம் நிறைவேறுகிற வரைக்கும் எல்லை மீறல் வேண்டாம்...”

“மாத்திரையை ஒழுங்கா சாப்பட்டு வர்றியா இல்லையா?”

“சாப்பிட்டிட்டுத்தான் வர்றேன். இருந்தாலும்... நாம ஜாக்கிரதையா இருக்கிறது நல்லதில்லையா?”

“நீ ஜாக்கிரதைங்கிற வார்த்தையை சொன்ன பின்னாடிதான் எனக்கு ஞாபகம் வருது...”

“என்ன...?”

“நியூயார்க்கிலிருந்து காயத்ரியோட மாமா பொண்ணு அடுத்த இரண்டு வாரத்துக்குள்ளே இந்தியா வர்றாளாம். வந்து காயத்ரியை பார்க்கப் போறாளாம்...”

“பார்க்கட்டுமே!”

“பார்க்கட்டுமே? அந்த மோனிகா ஒரு டாக்டர். நியூ யார்க்கில் இருக்கிற ஒரு பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் சர்ஜனா வேலை பார்க்கிறா...”

மீராவின் முகம் மாறியது.

“அவள் ஒரு டாக்டரா?”

“ஆமா...”

“எப்ப வரப்போறதா சொன்னீங்க?”

“இரண்டு வாரத்துக்குள்ளே...”

மீரா ஜெகதீசனின் மடியிலிருந்து மெல்ல எழுந்து கவலையாய் உட்கார்ந்தாள். “ஜெகதீசன்! உங்க மனைவிக்கு நீங்களும் என்னோட கணவருக்கு நானும் ஒரே மரதிரியான ஸ்லோ பாய்சனைத்தான் சாப்பிடற சாப்பாட்டிலும், குடிக்கிற தண்ணியிலும் கலந்து கொடுத்தோம். ஆனால் என்னோட கணவருக்கு ‘நியூரோபாலிசம்’ என்கிற நரம்பு நோயும், உங்க மனைவிக்கு வலிப்பும் விஷத்தோட பக்க விளைவுகளா ஏற்பட்டிருக்கு. அந்த இரண்டு விளைவுகளையும் இங்கே இருக்கிற எந்த டாக்டரினாலேயும் கண்டு பிடிக்க முடியலை. அமெரிக்காவிலிருந்து வர்ற மோனிகா, காயத்ரியோட உடம்பை டெஸ்ட் பண்ணி கண்டு பிடிச்சுடுவாளா?”

“எனக்கு அந்த பயம்தான். காயத்ரியோட வலிப்புக்கு அவள் உடம்புல பரவியிருக்கிற ‘ஸ்லோ பாய்சனிங்’தான் காரணமனு மோனிகா கண்டு பிடிச்சுட்டா விஷயம் விவகாரமாகி விபரீதமாயிடும். மோனிகாவோட முதல் சந்தேகப் பார்வை என் மேல தான் விழும். போலீஸ் வரைக்கும் அவள் போனாலும் போயிடுவா...”

மீராவின் அழகிய நெற்றியில் இப்போது வியர்வைச் சரம்.

“இப்ப என்னங்க பன்றது?”

“நான் டாக்டர் சதாசிவத்து கிட்டே ஒரு அப்ளிகேஷன் போட்டு வைச்சிருக்கேன்...”

“அப்ளிகேஷனா?”

“ஆமா. ‘காயத்ரிக்கு வலிப்பு வர்றப்போ அவள் படற கஷ்டத்தை என்னால பார்த்திட்டிருக்க முடியலை. அவளுக்கு இந்த நரக வேதனையிலிருந்து விடுதலை தரணும்னா ‘மெர்சி கில்லிங்’ மூலமா அவள் உயிரை எடுக்கிறதுல எனக்கு சம்மதம்’ன்னு சொல்லியிருக்கேன்...”

“அதுக்கு அவர் என்ன சொன்னார்?”

“மனுஷன் ஒத்துக்கலை...”

“ஒத்துக்கலைன்னா எப்படி?”

“அவரை ஒத்துக்க வைக்கணும்.”

“உங்களால முடியுமா?”

“முடியும். அதுக்கு ஒரு வழி வைச்சிருக்கேன்...”

“என்ன வழி?”

ஜெகதீசன் சொன்னான்.

5

நித்யா பட்டன் தொழிற்சாலை.

காலை பதினோரு மணி.

மொபெட்டில் போய் இறங்கினார்கள் தாமரையும் நீலாவும். உள்ளே நுழைந்தபோது - விசாரணைக் கவுண்டரில் இருந்த பெண் கேட்டாள்.

“யாரைப் பார்க்கணும்?”

“உங்க தொழிற்சாலையின் முதலாளி மிஸ்டர் நித்யானந்தம்...”

“அப்பாயிண்ட்மெண்ட் கொடுத்திருக்காரா?”

“மத்தியானம் மூனு மணியிலிருந்து நாலு மணி வரைக்கும் அப்பாயிண்ட்மெண்ட் கொடுத்திருக்கார்...”

“பின்னே பதினொரு மணிக்கு வந்திருக்கீங்க?”

“மத்தியானம் மூனு மணியிலிருந்து நாலு மணி வரைக்கும் அப்பாயிண்ட்மெண்ட் கொடுத்த உங்க முதலாளி அந்த நேரத்துக்கு விமான நிலையத்தில் இருப்பார். அதனால்தான் இப்போது வந்துட்டோம். என்ன பார்க்கறீங்க? எங்களுக்கு அப்பாயிண்ட்மெண்ட் கொடுத்துட்டு அவர் தப்பி போக முடியாது. இன்ட்டர்காம்ல நாங்க வந்திருக்கோம்ன்னு சொல்லுங்க...”

அந்தப் பெண் இன்ட்டர்காமில் தொடர்பு கொண்டு பேசிவிட்டு, தாமரையையும், நீலாவையும் பார்த்துத் தலையசைத்தாள்.

“எம்.டி. கூப்பிடறார். போய் பாருங்க...”

“அறை எந்தப் பக்கம்?”

“அதோ!”... வராந்தாவின் கடைசியில் தெரிந்த கண்ணாடிச் சுவர்களாலான அறையைக் காட்டினாள்.

இருவரும் போனார்கள்.

அறையின் கண்ணாடிக் கதவில் - எஸ்.நித்தியானந்தம் என்கிற ஸ்டிக்கர் ஆங்கில எழுத்துக்களோடு தெரிந்தது. கதவை மரியாதைக்காக தட்டி விட்டு உள்ளே நுழைந்தார்கள். ஏர்கண்டிஷனர், அறையை ஜில்லிப்பாக வைத்திருந்தது. ஏறக்குறைய ஐம்பது வயதைத் தொட்டுக்

கொண்டிருந்த நித்தியானந்தம், நரை கிருதாவுக்கும் முன் கிராப்புக்கும் டை அடித்து தன் வயதைக் குறைக்க முயற்சித்திருந்தார்.

“குட்மார்னிங் சார்...”

“குட்மார்னிங். உட்காருங்க...”

தாமரை சொன்னாள். “நாங்க சிவப்புப் புறாக்கள் சமூகநல இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவங்க. என் பேர் தாமரை. இவங்க நீலா...”

“உங்களுக்கு அப்பாயிண்ட்மெண்ட் மூனு மணியிலிருந்து நாலு மணி வரைக்கும் கொடுத்ததே மறந்து போச்சு. நான் வெளியூர் போறது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

நீலா சிரித்தாள்.

“உங்க பட்டன் தொழிற்சாலையில் மொத்தம் எத்தனை பேர் வேலை பார்க்கிறாங்க?”

“ஐநாத்தி அம்பத்தொன்பது பேர்...”

“அதுல ஒருத்தர் உங்களுக்கு விசுவாசமா இல்லைன்னு வைச்சுக்கோங்களேன்...”

நித்யானந்தத்தின் முகம் மாறியது. குரலில் லேசாய் கோபம் சிவக்கக் கேட்டார். “சரி, எதுக்காக என்னைப் பார்க்கணும்னு சொன்னீங்க?”

“உங்க மேல சில புகார்கள்...”

“புகாரா?”

“ஆமா. இந்தக் கடிதத்தைப் படிங்க...” ஒரு இன்லேண்ட் கடிதத்தை தன்னுடைய கைப்பையிலிருந்து எடுத்து நித்தியானந்தத்திடம் நீட்டினாள் நீலா. அவர் அதை வாங்கிப் பார்த்தார்.

“சிவப்புப் புறாக்களுக்கு,

ஒரு வாயில்லாப் பூச்சியின் வணக்கங்கள். நீங்கள் இந்த சமூகத்தில் சத்தமில்லாமல் செய்து வரும் சீரிய பணியை நான் அறிவேன். உங்களால் முடிய வேண்டிய ஒரு காரியத்தை உங்கள் முன் வைக்கவே இந்தக் கடிதம். நித்யா பட்டன் தொழிற்சாலையின் மாணேஜிங் டைரக்டர் நித்யானந்தம் என்கிற ஒரு பருந்து, தனது தொழிற்சாலையில் தினக்கூலி செய்ய வரும் பெண்களைப் பாழ்படுத்தி வருகிறது. அந்தப் பருந்து அதற்காகவே தன்னுடைய ஆபீஸ் அறையில் ஒரு படுக்கையறையை இணைத்திருக்கிறது. அவருடைய விருப்பத்திற்கு உடன்படுகிற பெண்களுக்கு மட்டுமே அங்கே வேலை. வீட்டில் அடுப்பு புகைய வேண்டுமே என்பதற்காக தன் கற்பை கள்ளத்தனமாக விற்று வரும் அந்தப் பெண்களைக் காப்பாற்ற உங்கள் இயக்கமான சிவப்புப் புறாக்களால் முடியுமா? முடியுமென்றால் செய்து காட்டுங்கள்.

இப்படிக்கு,

பெயர் சொல்ல விரும்பாத

ஒரு வாயில்லாப் பூச்சி.”

கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும், நித்தியானந்தம் கோணலாய் ஒரு இளக்காரச் சிரிப்பு சிரித்தார். “இந்த மொட்டைக் கடிதத்தை பெரிசா எடுத்துக்கிட்டு என்னை விசாரிக்க வந்துட்டீங்களாக்கும்?”

“அது மொட்டைக் கடிதம் இல்லை மிஸ்டர் நித்தியானந்தம்! உங்க குட்டை அப்பட்டமாய் வெளிப்படுத்தற கடிதம். எங்க இயக்கத்துக்கு வர்ற புகார் கடிதங்களை நாங்க உடனடியா நம்பிபடறதில்லை. கடிதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற புகார்கள் உண்மையானவையா, பொய்யானவை

ராஜேஷ்குமார்

யான்னு விசாரிச்சுத்தான் அந்த நபரை நெருங்குவோம். உங்க மேல புகார் கடிதம் வந்ததுமே நாங்க ரகசிய விசாரணையை ஆரம்பிச்சுட்டோம். இங்கே வேலை செய்கிற பெண்களை டியூட்டி முடிஞ்சு வெளியே வரும்போது விசாரிச்சுட்டோம். உங்களாலே பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பெண் எல்லா உண்மைகளையும் போலீசிலேயும், கோர்ட்டிலும் வந்து சொல்லத் தயாரா இருக்கா...”

“யா... யாரது?”

“அதைச் சொல்ல மாட்டோம். ஆனால் உங்க நாத் விவகாரம் போலீசுக்கும், கோர்ட்டுக்கும் போகாமே இருக்கணும்னா ஒரு கண்டிஷன்...”

“என்ன?”

“உங்க தொழிற்சாலையில் மொத்தம் எத்தனை பெண்கள் வேலை பார்க்கிறாங்க?”

“கிட்டத்தட்ட நூறு பேர்...”

“தொழிற்சாலைக்கு எப்ப லீவு?”

“ஞாயிற்றுக்கிழமை...”

“வர்ற ஞாயிற்றுக்கிழமையன்னிக்கு பெண்களை மட்டும் தொழிற்சாலைக்கு வரச் சொல்லணும். ஹாலில் அவர்களை உட்கார வைச்சு, அவர்களுக்கு முன்னாடி நீங்க இந்த உறுதிமொழியை வாசிக்கணும்...”

ஒரு துண்டுப் பேப்பரை அவரிடம் நீட்டினாள் தாமரை. நித்யானந்தம் நெற்றி வியர்வை மின்ன அதை வாங்கிப் படித்தார்.

“என்னிடம் பணி புரியும் அன்புச் சகோதரிகளே...

இன்று முதல் நான் புது மனிதன். இனிமேல் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் உங்களிடம் தவறான

முறையில் நடந்து கொள்ள மாட்டேன். இன்று முதல் என் உடன் பிறந்த சகோதரிகளாய் உங்களை எண்ணி - கண்ணியத்தோடு நடந்து கொள்வேன். இது நான் நடத்தும் என் தொழில் மீது ஆணை.

நித்யானந்தம் கோபமாய் நிமிர்ந்தார்.

“என்ன... விளையாடறீங்களா?”

“இத்தனை நாள் வரைக்கும் நீங்க விளையாடினதுதான் விளையாட்டு. இது விளையாட்டில்லை. உண்மை. நீங்க இந்த உறுதிமொழியை அத்தனை பெண்களுக்கும் முன்னாடி எடுத்துக்கலைன்னா, போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கும் கோர்ட்டுக்கும் போக வேண்டியிருக்கும்...”

“இந்த மிரட்டலுக்கெல்லாம் நான் பயப்பட மாட்டேன். உன்னால என்ன பண்ண முடியுமோ, அதைப் பண்ணிக்க...”

“என்ன வேணும்னாலும் பண்ணிக்கலாமா?”

“பண்ணிக்கலாம்...”

“யோசிச்ச பதில் சொல்லுங்க சார்...”

“கெட் அவுட்...”

“உங்களுக்கு இருபத்து நாலு மணி நேரம் தர்றோம். குளிக்கும்போது, சாப்பிடும்போது, படுக்கைக்குப் போகும் போதும் - யோசிங்க. நாளைக்குக் காலையில் பதினோரு மணி வரைக்கும் பார்ப்போம். எங்க கண்டிஷனுக்கு நீங்க ஒத்து வரலைன்னா, நாங்க போலீஸ் ஸ்டேஷன்ல இருப் போம். அடுத்து அரை மணி நேரத்துக்குள்ளே போலீஸ் உங்களைத் தேடி வரும்...”

“தேடி வரட்டும். முதல்ல இரண்டு பேரும் வெளியே போங்க...”

தாமரையும் நீலாவும் எழுந்தார்கள்.

“நித்யானந்தம்! உங்க பேர்ல இருக்கிற ஆனந்தத்தை நீங்களே காணாமே போக்கிக்காதீங்க...”

“சரிதான் போங்கடி...”

வயிறு எக்கி கத்தினார் நித்தியானந்தம்.

6

கிருணா நர்சிங்ஹோம். மதியம் மூன்று மணி.

ஆரஞ்சு ரசம் நிரம்பிய கண்ணாடி தம்ளரை கையில் வைத்துக் கொண்டு காயத்ரியிடம் குழைந்து கொண்டிருந்தான் ஜெகதீசன்.

“ஒரு வாய் குடிம்மா...”

“எ... எனக்கு வேண்டாங்க. குமட்டுது...”

“டாக்டர் என்ன சொன்னார்? குமட்டற மாதிரிதான் இருக்கும். கஷ்டப்பட்டு தம்ளரில் இருக்கிற ஜலையைப் பூராவும் சாப்பிட்டுடனும்னு சொன்னாரா, இல்லையா?”

“அ... அப்புறமா சாப்பிடறேன்...”

“எனக்குத் தெரியும். நீ சாப்பிட மாட்டே! என் மேல அப் படியே சாயஞ்சுக்க. ஒவ்வொரு வாயா புகட்டி விடறேன்...”

“நா... நான் வாந்தி பண்ணிடுவேன்...”

“வாந்தி பண்ணினா என் மேல்தானே பண்ணுவே... பரவாயில்லை. இந்த ஜலையைப் பூராவும் இன்னிக்கு குடிச்ச தான் ஆகனும்...”

“சொன்னாக் கேளுங்க...”

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ...”

கதவருகே குரல் கேட்டது.

ஜெகதீசன் திரும்பிப் பார்க்க - அந்த இரண்டு பெண்கள் பார்வையில் பட்டார்கள்.

“எஸ்...”

“நாங்க சிவப்புப் புறாக்கள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவங்க. என் பேர் தாமரை. இவள் நீலா. எங்க இயக்கத்தோட முக்கிய கொள்கை - சமூகப் பணிகளை மேற்கொள்ளுது தான்...”

“உள்ளே வாங்க...”

தாமரையும் நீலாவும் உள்ளே வந்தார்கள். ஜெகதீசன் கேட்டான். “என்ன விஷயம்?”

“உங்க மனைவியோட பேரும் பிறந்த நட்சத்திரமும் வேணும்...”

“எதுக்கு?”

“கோயில்ல அர்ச்சனை பண்ணத்தான்...”

“அர்ச்சனையா?”

“ஆமா சார்! ஒவ்வொரு வாரமும் ஒவ்வொரு நர்சிங் ஹோம்ன்னு கணக்கு வைச்சுக்கிட்டு அந்தந்த நர்சிங் ஹோமுக்குப் போய் - நோயாளிகளோட பெயரையும் நட்சத்திரத்தையும் குறிச்சுக்கிட்டு போய் அம்மன் கோயில்ல அர்ச்சனை பண்ணி பிரசாதத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுப் போம்...”

“அட பரவாயில்லையே...” ஜெகதீசன் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே டாக்டர் சதாசிவம் உள்ளே வந்தார்.

“அது மட்டுமில்லை ஜெகதீசன்! ஆதரவற்ற ஏழைப் பெண்களின் உரிமைக்காகவும், வாழ்வுக்காகவும் இவங்க லோட சிவப்புப் புறாக்கள் இயக்கம் போராடி வெற்றிகளை பெற்றிருக்கு. ஒவ்வொரு மாதமும் ரத்த தானம், இலவச மருத்துவ சிகிச்சை, சட்ட ஆலோசனைகள், ஏழை பள்ளிக் குழந்தைகளுக்கு பீஸ் கட்டறது, துணிமணி எடுத்துக் கொடுக்கிறது, வேலை கிடைக்காமே சிரமப்படுகிற பெண்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகளை உருவாக்கித் தர்றது - இப்படி எத்தனையோ பண்ணாங்க...”

“வெரிசூட், கேட்க கேட்க சந்தோஷமாயிருக்கு...” சொன்ன ஜெகதீசன், தாமரை, நீலாவிடம் திரும்பினான்.

“ஆனால் ஒரு சந்தேகம்...”

“என்ன சார்?”

“பெண்களுக்கு உதவி செய்கிற இவ்வளவு நல்ல இயக்கத்துக்குப் போய் ‘சிவப்புப் புறாக்கள்’ன்னு ஏன் பேரை வைச்சிருக்கீங்க?”

“காரணமாத்தான் அந்தப் பேரை வைச்சிருக்கோம் சார்...”

“என்ன காரணம்?”

“சில சமயம் பெண்களுக்கு ஏற்படுகிற பிரச்சினைகளை தீர்க்கறதுக்கு நாங்க கொஞ்சம் - வன்முறையையும் கலந்துக்குவோம். சில பிரச்சினைகளை இதமா அணுகணும். சில பிரச்சினைகளை மூர்க்கமா அணுகணும். பெண்களைக் கொடுமைப்படுத்துகிற நபர்களுக்கு கொஞ்சம் பயம் வரணும்ங்கறதுக்காகவே ‘சிவப்புப் புறாக்கள்’ என்கிற பேரை வைச்சிருக்கோம்...”

ஜெகதீசனின் இதயத்தில் குண்டிசி தைத்த மாதிரி ஒரு வலி ஏற்பட்டது. வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் புன்னகைத் தான்.

“பொருத்தமான பெயர்...”

“உங்க மனைவியோட பெயரைச் சொல்றீங்களா சார்...”

“காயத்ரி...”

“பிறந்த நட்சத்திரம்?”

“உத்திராடம்...”

நீலா தன் கையில் வைத்திருந்த டயரியில் குறித்துக் கொண்டாள். தாமரை, காயத்ரியை நெருங்கி - அவளுடைய மெலிந்த கையைப் பற்றினாள்.

“உங்களுக்கு சீக்கிரமே உடம்பு குணமாயிடும்...”

“எ... எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. அந்த தெய்வம் என்னைக் கைவிட்டு ரொம்ப நாளாச்ச...” சொல்லிவிட்டு வறண்ட உதடுகளில் புன்னகையைக் காட்டினாள் காயத்ரி.

“நீங்க இப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாது மிசஸ் காயத்ரி. உங்களுக்கு ஒரு அருமையான கணவர் கிடைச்சிருக்கார். மனைவி நோயாளியாயிட்டா, அவளை விட்டு விலகிப் போகிற கணவர்தான் அதிகம். ஆனால் உங்க கணவர் அப்படியில்லை. நீங்க ஒரு தம்ளர் ஆரஞ்சு ரசம் சாப் பிடறதுக்காக அவர் எப்படியெல்லாம் உங்களை கெஞ்சி கிட்டிருந்தார்ன்னு நாங்க பார்த்துட்டுத்தானே இருந்தோம்...”

காயத்ரி கண்களில் நீர் மல்கினாள்.

“அந்த ஒரு வகையில்தான் நான் பாக்கியம் பண்ணியிருக்கேன்...”

7

“மீரா...”

வாசு மெல்லிய குரலில் கூப்பிட்டான்.

“ம்...” அவன் கால்மாட்டில் உட்கார்ந்து பாதங்களைப் பிடித்து விட்டுக் கொண்டிருந்த மீரா கணவனை ஏறிட்டாள். காலை நேரம். சுவர்க் கடிகாரத்தில் எட்டு மணி.

“தினமும் கண்ணாடியைப் பார்க்கிறியா?”

“பார்க்காமே?”

“இப்ப போய்ப் பாரு...”

“ஏன்? என்ன விஷயம்...?”

“முன்னெல்லாம் உடம்பு பூசின மாதிரி இருக்கும். இப்ப பார். கழுத்தெலும்பெல்லாம் தூக்கிக்கிட்டு...”

“எனக்கென்ன, நல்லாத்தான் இருக்கேன்...”

“அப்படின்னா நீ கண்ணாடியையே பார்க்கிறதில்லைன்னு அர்த்தம்...”

“டிங்... டாங்...”

வெளியே காலிங் பெல் கூப்பிட்டது.

மீரா எழுந்தாள்.

“யார் வந்திருக்காங்கன்னு தெரியலையே...?”

“டாக்டராயிருக்கும்...” வாசு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே - மீரா எழுந்து போய், ஹாலைக் கடந்து - வாசல் கதவுக்கு வந்து - தாழ்ப்பாளை விலக்கினாள்.

வாசற்படியில் நின்றிருந்த தாமரையும், நீலாவும் புன்னகைத்தார்கள். “மிஸஸ் மீராங்கிறது?”

“நான்தான்...”

“நாங்க ‘சிவப்புப் புறாக்கள்’ இயக்கம். என் பேர் தாமரை. இவள் நீலா...”

“சிவப்புப் புறாக்கள் இயக்கமா?”

“ஆமா... அது ஒரு சமூகப் பணி இயக்கம்...”

“உள்ளே வாங்க... ஏதாவது உதவி வேணுமா?”

இருவரும் உள்ளே வந்தார்கள்.

“நோ... நோ... உதவியெல்லாம் வேண்டாம். உங்களைப் பார்த்து பாராட்டிட்டுப் போகத்தான் வந்தோம்...”

“பாராட்ட வந்தீங்களா?”

“ஆமா...”

“எதுக்கு?”

“ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் குழந்தைகள். பெண்களுக்கு நூறு லிட்டர் பால் இலவசமா விநியோகம் பண்ணிங்களாமே...?”

“ஆமா...”

“இந்த மனசு எத்தனை பேருக்கு வரும்!”

அவர்களை உட்காரச் சொல்லிவிட்டு - தானும் எதிரில் உட்கார்ந்தாள் மீரா. “நீங்க நினைக்கிற மாதிரி இந்த பால் விநியோகத்தை பொதுநல எண்ணத்தோடு பண்ணலை. என்னோட சுயநலத்துக்காக பண்ணிட்டிருக்கேன்...”

“சுயநலமா...?”

“ஆமா... என்னோட கணவர் படுத்த படுக்கையா கிடக்கிறார். ஜோசியர் கிட்டே அவருடைய ஜாதகத்தைக் காட்டினப்ப - கிரக தோஷ நிவர்த்திக்காக ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு பால் தானம் பண்ணச் சொன்னார். அதைத்தான் பண்ணிட்டிருக்கேன்...”

“உங்க கணவருக்கு என்ன உடம்பு?”

“உடம்போட நரம்பு மண்டலம் பாதிக்கப்பட்டிருக்குன்னு டாக்டர் சொல்றார்...”

“ஆஸ்பத்திரியில் இருக்காரா...?” வீட்ல இருக்காரா?”

“வீட்லதான்...”

“நாங்க பார்க்கலாமா?”

“வாங்க...”

மீரா அவர்களை உள்ளே கூட்டிப் போனாள். கண்களை மூடிப் படுத்திருந்த வாசுவுக்குப் பக்கத்தில் போய் நின்றாள்.

“என்னங்க...?”

“ம்...”

வாசு கண்களை உயர்த்தினான். “என்ன மீரா... யார் வந்திருந்தாங்க?”

“இதோ இவங்கதான். ஏதோ சமூகநல அமைப்பாம். நம்ம பால்தானம் விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டு பாராட்ட வந்திருக்காங்க...”

“வணக்கம் சார்...”

தாமரையும், நீலாவும் கைகளைக் குவித்தார்கள்.

“வணக்கம்” - வாசுவும் கை குவித்தான்.

“நீங்க சீக்கிரமே குணமாக எங்களோட வாழ்த்துக்கள் சார்...”

“நன்றி...”

“உங்களுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட மனைவி அமைஞ்சது உங்க பூர்வ ஜென்ம புண்ணியம் சார்...”

“நிச்சயமா...! எனக்கு இருக்கிற ஒரே நம்பிக்கை, ஒரே பலம்... என்னோட மீராதான்...” சொன்ன வாசுவின் கண்கள் வெகுவாய் கலங்கி நீர் நிரம்பி தத்தளித்தன.

தாமரையும் நீலாவும் - மீராவின் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு தங்களுடைய விடுதிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது - வரவேற்பறையில் நித்யானந்தம் காத்திருந்தார்.

“அட்டே... நீங்களா? வாங்க சார்... எங்களைப் பார்க்க வந்தீங்களா, இல்லை வேற யாரையாவது...”

“இல்லே. உங்களைத்தான் பார்க்க வந்தேன்...”

“என்ன விஷயம்?”

“நீங்க சொன்ன மாதிரி...”

“சொன்ன மாதிரி...”

“தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யற அத்தனை பெண்களையும் ஹால்ல உட்கார வைச்ச நீங்க எழுதித் தந்த உறுதிமொழியைப் படிச்சுடறேன்...”

“உண்மையைத்தான் சொல்றீங்களா?”

“ஆமா...”

“உறுதிமொழியைப் படிச்ச பின்னாடியும் உங்க திரு விளையாடல்கள் தொடர்ந்ததுன்னா...?”

“தொடராது...”

“தொடர்ந்தால் எங்களுக்கு எப்படியும் செய்தி வந்துடும். ஏன்னா உங்க தொழிற்சாலையில் இருக்கிற சில பேர் எங்களுக்கு விசுவாசமா இருக்காங்க. அவங்க மூலமாவே உங்க நடவடிக்கைகள் எல்லாமே... எங்களுக்குத் தெரிஞ்சுடும். ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை பதினோரு மணிக்கு நாங்களும் வந்து சேர்ந்துடறோம்...”

நித்தியானந்தம் புறப்பட்டுப் போனதும் - தாமரையும், நீலாவும் தன் அறைக்கு போகத் திரும்பியபோது - விடுதியின் டெலிபோன் ஆபரேட்டர் ஸ்டெல்லா கூப்பிட்டாள்.

“தாமரை! உனக்கு போன்...”

தாமரை போய் ரிசீவரை வாங்கினாள்.

“ஹலோ...”

ஒரு பெண் குரல் கேட்டது.

“சிவப்புப் புறா இயக்கமா...?”

“ஆமா...”

“என் பேரு கல்பனா. பாரதி காலனியிலிருந்து பேசறேன். எங்க காலனியில் கொஞ்ச நாளா நடந்துட்டு வர்ற ஒரு அக்கிரமத்துக்கு உங்க இயக்கத்தின் மூலம் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்கணும்...”

“என்ன விஷயம்...?”

“எங்க காலனியில் இருக்கிற ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடம் ராத்திரி நேரங்களில் விபச்சார விடுதியா மாறிடுது. ராத்திரி பூராவும்... டாக்கியில் பெண்கள் வர்றதும், போறதும்... எங்க மாதிரியான குடும்பப் பெண்கள் ராத்திரி எட்டு மணிக்கு மேல பள்ளிக்கூடம் வழியா போக முடியலை...”

“போலீசில் புகார் பண்ணினீங்களா?”

“காலனியில் இருக்கிற எல்லா ஆண்களும் கூட்டமா போய் போலீஸ் ஸ்டேஷன்ல புகார் எழுதிக் கொடுத்திட்டு வந்தாங்க... இரண்டு நாள் பள்ளிக்கூடம் அமைதியா இருந்தது. மூணாவது நாளிலிருந்து மறுபடியும் போக்குவரத்து ஆரம்பமாயிடுச்சு...”

“அப்படின்னா தொழில், போலீசோட ஆசீர்வாதத்தோடு நடக்குது?”

“ஆமா...”

“நடத்தற ஆள் யார்ன்னு தெரியுமா?”

“பேரு ‘பாலன்’னு சொன்னாங்க...”

“ராத்திரி எட்டு மணியிலிருந்து தொழில் ஆரம்பமாயிடுதா?”

“ஆமா...”

“சரி... நாங்க நடவடிக்கை எடுக்கிறோம்...” தாமரை ரிசீவரை வைத்து விட்டு, பக்கத்தில் நின்றிருந்த நீலாவைப் பார்க்க - அவள் கேட்டாள்.

“என்ன விஷயம்?”

“பாரதி காலனியில் ராத்திரி நேரங்களில் பள்ளிக்கூடத்துல எவனோ பொறுக்கி ஒருத்தன் விபசாரத் தொழிலை நடத்திட்டு வர்றானாம்...”

“பாரதி காலனியா? அது எங்கே இருக்கு?”

“சேரன் நகருக்குப் பக்கத்துல...”

“அப்படின்னா இன்னிக்கு ராத்திரி நமக்கு அங்கதான் டியூட்டி...”

“ஆமா...”

9

டாக்டர் சதாசிவத்திற்கு முன்னால் உட்கார்ந்திருந்தான் ஜெகதீசன். அவர் பேப்பர் வெயிட்டை உள்ளங்கையில் வைத்து உருட்டிக் கொண்டு பேசினார். குரலில் நிறைய கவலை.

“ஜெகதீசன்! உங்க மனைவி காயத்ரியோட உடல்நிலை நாளுக்கு நாள் மோசமாயிட்டே போகுது... காயத்ரியோட

வலிப்பு நோயைப் பற்றி - நகரத்தில் இருக்கிற இந்த நியூனா சர்ஜனாலேயும் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியலை...”

“டாக்டர்...! காயத்ரிக்கு இந்த வலிப்பு நோய் குணமாகும்ன்னு நீங்க நம்பறீங்கனா...?”

“அந்த நம்பிக்கை எனக்குப் போயிடுச்சு...”

“உங்க கணிப்புப்படி காயத்ரி நாட்களை எண்ணிக்கிற டிருக்கா?”

“ஆமா...”

31331

“எப்படியும் சாகப் போகிற என் காயத்ரி - ஒரு நாளைக்கு இரண்டு மூணு தடவை வலிப்பு வந்து நரக வேதனைப் படனுமா டாக்டர்? நான் அன்னிக்கே சொன்ன மாதிரி... ‘கருணைக் கொலை’ மூலமா அவளுக்கு இந்த உலகத்திலிருந்து விடுதலை கொடுத்துட்டா என்ன?”

“ஒரு நோயாளியைக் கொல்றதுல எனக்கு உடன் பாடில்லை ஜெகதீசன் புனிதமான டாக்டர் தொழிலுக்கு அது ஒரு களங்கம்...”

1862171

“‘கருணைக் கொலை’ங்கிறது பாவமில்லை டாக்டர்...”

“பாவமோ, புண்ணியமோ... அதைச் செய்ய நான் தயாராயில்லை...”

“நீங்க செய்ய வேண்டாம். நான் தெய்வமேன்...”

“நீங்க என்ன சொல்றீங்க?”

“ஆமா டாக்டர்! நான் அதைப் பண்ணேன். ‘கருணைக் கொலை’ங்கிறது நோயாளிக்கு ஒரு ஊசியைப் போட்டுக் கொல்றதுதானே?”

“ஆமா...”

031,3NR,3P7

“அந்த ஊசியை காயத்ரிக்கு நான் போடறேன். விஷயம் வெளியே போகாம காரியத்தை கச்சிதமா முடிச்சுடலாம் டாக்டர்...”

டாக்டர் நெற்றியைத் தேய்த்தார் யோசனையாய்.

“என்ன டாக்டர் யோசிக்கிறீங்க...? மரணங்கிறதுதான் கஷ்டப்படுகிற நோயாளிக்கு உண்மையான குணம்ன்னு ஆங்கிலத்துல ஒரு பழமொழி சொல்லுவாங்க...”

“காயத்ரியோட மாமா பொண்ணு டாக்டர் மோனிகா அமெரிக்காவிலிருந்து என்னிக்கு வர்றாங்க ஜெகதீசன்...?”

“அடுத்த வாரம்...”

“அவங்க வந்து காயத்ரியைப் பார்த்தால் நோயைப் பத்தி ஏதாவது பிடிபடலாம்...”

“டாக்டர்! மோனிகாவுக்கு அந்த அளவுக்குத் திறமை இருக்கும்னு நினைக்கிறீங்களா?”

“இருக்கலாம். அமெரிக்க மெடிக்கல் சயின்ஸ் வேறே; இந்திய மெடிக்கல் சயின்ஸ் வேறே...! ஒரு டாக்டருக்கு பிடிபடாத நோயின் சூட்சுமம் இன்னொரு டாக்டருக்கு கலபமா பிடிபடும். டாக்டர் மோனிகா வந்து பார்க்கட்டும். அவங்களுக்கும் காயத்ரியோட நோய் பிடிபடலைன்னா... ‘கருணைக் கொலை’யைப் பத்தி யோசிப்போம்...”

ஜெகதீசனின் இதயம் உள்ளுக்குள் குமுறினாலும் அதை வெளிக்காட்டாமல், “சரி டாக்டர்” என்று சாந்த முகத் தோடு தலையாட்டினான்.

10

பாரதி காலனி.

இரவு மணி எட்டு. ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பக்கத்தில் மொபெட்டை நிறுத்தி கீழே இறங்கினார்கள்

தாமரையும் நீலாவும். சுற்றுப்புறம் இருட்டாய் இருக்க - பள்ளிக்கூடத்தின் உள்ளே மட்டும் லேசாய் வெளிச்சம். காம்பவுண்ட் கேட்டுக்கு வெளியே - ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷாவும் ஆட்டோவும் நின்றிருந்தது.

இருவரும் அந்த சிறிய கேட்டைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போனார்கள். கயிற்றுக் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டிருந்த திடகாத்திரமான பேர்வழி இருவன் இருட்டில் முகம் தெரியாமல் குரல் கொடுத்தான்.

“யாரு... ஜெயாவும், பாக்கியமுமா...?”

“சிவப்புப் புறாக்கள்” என்றாள் தாமரை.

“என்னது... புறாக்களா...?”

அவன் திகைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே - இருவரும் பக்கத்தில் வந்தார்கள். “நீ... தான் பாலனா...?”

“ஆ... ஆமா...”

“உன்னைப் பெத்தது தாயா, பேயா?”

“ஏ... ஏய்...” - அவனுடைய கோபத்தைப் பொருட் படுத்தாமல் தாமரை தொடர்ந்தாள். “உன்னைப் பெத்தது தாயாயிருந்தா இப்படி பொம்பளைகளை வைச்ச பணம் சம்பாதிக்கிற வியாபாரத்தைப் பண்ணிட்டிருக்க மாட்டே...”

பாலன் சிரித்தான்.

“ஓ! நீ அப்படி வர்றியா... வா, உட்கார்ந்து பேசுவோம்...” கயிற்றுக் கட்டிலை தட்டிக் காண்பித்தான் அவன்.

“நாங்க உட்கார்ந்து பேச வரலை. உள்ளேயிருக்கிற வங்களை முதல்ல வெளியே வரச் சொல்லு...”

“அவங்க இப்ப வரமாட்டாங்க... காலையில அஞ்சு மணிக்குத்தான் வெளியே வருவாங்க... அவங்களையெல்லாம் அவசியம் நீங்க பார்க்கணும்னா... அப்படி ஓரமா உக்காந்து காலையில வரைக்கும் வெயிட் பண்ணுங்க...”

"இப்ப... நீ அவங்களையெல்லாம் வெளியே கூப்பிடப் போறியா. இல்லையா?"

"என்னடி மிரட்டறே...? இந்த ஏரியா இன்ஸ்பெக்டருக்கு வேண்டிய மாமூலை கொடுத்துட்டுத் தாண்டி - தொழிலை நடத்தறேன். உனக்கு சந்தேகம் இருந்தா போய் போலீசைக் கூட்டிட்டு வா..."

"உள்ளே இருக்கிறவங்களை வெளியே கூப்பிடுன்னு சொல்லி ரொம்ப நேரமாச்சு..."

"கூப்பிட முடியாது. என்னடி பண்ணுவீங்க?"

"நீலா! பையிலிருந்து அதை எடு..."

நீலா கையில் வைத்திருந்த பேக்கைப் பிரித்து அதை தாமரையிடம் கொடுத்தாள்.

கைத்துப்பாக்கி!

பாலன் திடுக்கிட்டான்.

தாமரை துப்பாக்கியை உயர்த்தினாள். "இந்த துப்பாக்கி போலீஸ் கமிஷனரினால் எங்களுடைய பாதுகாப்புக்காக கொடுக்கப்பட்டது. உன்னால எங்களுக்கு ஏதாவது ஆபத்து வருதுன்னா... முழங்காலுக்குக் கீழே உன்னை தாராளமாச் சுடலாம்...! இப்ப நீ உள்ளே இருக்கிறவங்களைக் கூப்பிடறியா? இல்லே உன்னோட இரண்டு முழங்கால் ஒன்றை சிதர் தேங்காய் ஆக்கட்டுமா?"

பாலன் கட்டிலை விட்டு - திகில் முகத்தோடு எழுந்து நின்றான். தாமரை உறுமினாள். "ம்... கூப்பிடு..."

அவன் அசையாமல் நின்றான்.

"நான் பத்து எண்ணி முடிக்கிறதுக்குள்ளே உள்ளே இருக்கிற கழிசடைங்க வெளியே வந்தாகணும். இல்லே, உன்னோட வலது முழங்கால்ல... ஒரு வாணவேடிக்கை நடக்கும். ஒண்ணு, ரெண்டு, மூணு..."

பாலன் வேகமாய் நகர்ந்து கதவை நோக்கிப் போனான். அதன் தாழ்ப்பாளை பிடித்து ஆட்டி, தட்டினான்.

"எல்லாரும் வெளியே வாங்க..."

அடுத்த சில நிமிடங்களில் - ஆணும் பெண்ணுமாக நான்கைந்து ஜோடிகள் வந்தார்கள். பூவும் செண்டும் மணத்தது.

"எல்லாரும் வரிசையா நில்லுங்க..."

தயக்கமாய் நின்றார்கள்.

தாமரை சொன்னாள்.

"நாங்க போலீஸ் இல்லை. ஆனால் போலீஸ் கமிஷனர் ஒரு எல்லை வரைக்கும் சில அதிகாரங்களை எங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கார். அதை உபயோகப்படுத்தி தவறு செய்வங்களைத் திருத்தறதுதான் எங்க வேலை. குழந்தைங்க படிக்கிற பள்ளிக்கூடத்துல விபசாரம் பன்றது உங்களுக்கு அசிங்கமா படலை?"

மவுனமாய் நின்றார்கள்.

நீலா குறுக்கிட்டு தொடர்ந்தாள். "இது உங்களுக்கு முதல் எச்சரிக்கை. இனிமே இது பள்ளிக்கூடமாத்தான் இருக்கணும். விபசாரக் கூடமா மாறினா அதனோட விளைவுகள் கடுமையா இருக்கும். அடுத்த தடவை இந்த அசிங்கம் இங்கே நடந்தா ஏரியா இன்ஸ்பெக்டர் வரமாட்டார். போலீஸ் கமிஷனரே வருவார். உங்க இடுப்பையெல்லாம் எதுக்கும் உபயோகப்படாத மாதிரி முறிச்சுட்டுத்தான் வேன்ல ஏத்துவார். எங்க மூலமா அவர் கொடுத்த எச்சரிக்கை இது..."

எல்லார் முகங்களிலும் கலவரம்.

தாமரை, பாலனிடம் உறுமினாள். "பள்ளிக்கூட கதவைப் பூட்டி சாவியை என்கிட்டே கொடு..."

பாலன் மெதுவாய் நடந்து போய் - கதவைப் பூட்டி சாவியைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

“எல்லாரும் கிளம்புங்க. மறுபடியும் யாரும் இந்த திசையை எட்டிப் பார்க்கக் கூடாது...”

அனைவரும் நகர்ந்து இருட்டில் மறைந்தார்கள். பாலன் காத்திருந்த ஆட்டோவில் ஏறி கிளம்பினான்.

தாமரையும், நீலாவும் மொபெட்டுக்கு வந்தார்கள்.

“பிரச்சினை இவ்வளவு சுலபமா முடியும்னு நினைக்கலே...”

“கையில் துப்பாக்கி இருக்கும்போது எவனால் என்ன பண்ண முடியும்?”

மொபெட்டில் கிளம்பினார்கள்.

பாரதி காலனியைத் தாண்டி - சேரன் நகர் எக்ஸ்டென்ஷன் பகுதிக்குள் மொபெட் நுழைந்தபோது - பின்பக்கத்தின் டயர் ‘பொதுக்’கென்று பொத்துக்கொள்ள, வண்டி நின்று விட்டது.

“சரியா போச்சு...”

“கவலைப்படாதே. மெயின் ரோடு இங்கிருந்து அரை கிலோ மீட்டர் தூரம்தான். அங்கே ஒரு வல்கனைசிங் கடை இருந்ததைப் பார்த்தேன்...”

“சரி, தள்ள...”

இருட்டில் ஒரு இரண்டு நிமிடம் தள்ளிக்கொண்டு - ரோட்டின் அந்த வளைவைத் தாண்டியபோது, அடர்த்தி யான செடி கொடிகளுக்குப் பின்னால் சிரிப்பும் சிணுங்கலு மாய் சில சத்தங்கள் கேட்டது.

தாமரையும், நீலாவும் நின்றார்கள்.

“என்னடி சத்தம்?” கிசுகிசப்பாய் கேட்டாள் நீலா.

“ஒரு ஆணோட குரலும், பெண்ணோட சிரிப்புச் சத்தமும் கேட்டுது...”

“யாருன்னு பார்க்கலாமா?”

“வேண்டாம். யாரோ சில்மிஷம் பண்ணிக்கிறாங்க. கண்டுக்காமே போயிடுவோம். ஏதாவது காதல் ஜோடியா இருக்கலாம்...”

“காதல் ஜோடியா... இல்லை ஏதாவது கசமுசாவான்னு பார்த்துடுவோம்...”

இருவரும் மொபெட்டை ஸ்டாண்டிட்டு நிறுத்தி விட்டு மெதுவாய் அடர்த்தியான செடி கொடிகளை நெருங்கி அதை விலக்கிக் கொண்டு எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

அந்தக் கார் தெரிந்தது.

காரின் பின் சீட்டில் அந்த உருவங்கள் அசைந்தன.

தாமரையும், நீலாவும் உற்றுப் பார்த்தார்கள்.

பேச்சுக் குரலும், சிரிப்பும் தொடந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“இந்த விளையாட்டுதானே வேண்டாங்கிறது...”

“ஒரே தடவை...”

“இதெல்லாம் மூனு மாசத்துக்கப்புறம்... உங்க மனைவியும் என்னோட பிராணநாதனும் பிராணனை விட்ட பிறகு எத்தனை தடவை வேணும்னாலும் வைச்சுக்கலாம்...”

“உன்னை இந்த இருட்டுல பார்த்தால் ‘கிக்’ ஏறுது...”

“ம்... ஏறும்... ஏறும்...! தலையில் ஒரு தட்டு தட்டினால் எல்லாம் இறங்கிடும்...”

"எங்கே தட்டு, பார்க்கலாம்..."

"அய்யய்யோ..."

"என்னாச்சு...?"

"உங்க தலையை தட்டப் போய் விரல்ல இருந்த மோதிரம் கீழே விழுந்துச்சு..."

"சீட்ல தான் விழுந்திருக்கும்..."

"லைட்டைப் போடுங்க..."

காருக்குள் மெலிதாய் வெளிச்சம் பரவியது. பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாமரையும், நீலாவும் திடுக்கிட்டார்கள்.

"தா... தாமரை..."

"ம்..."

"அது... மீரா இல்லை...?"

"மீராவேதான்...! கூட இருக்கிற ஆள் யாருன்னு தெரியுதா?"

"நல்லாவே தெரியுது. ஜெகதீசன்தானே...?"

"அவரேதான்."

"என்ன இது பச்சை அநியாயமா இருக்கு...? அங்கே சாகக் கிடக்கிற காயத்ரியையும், படுத்த படுக்கையா இருக்கிற வாகவையும் மறந்துட்டு இவங்க இரண்டு பேரும் இப்படி... சரசமாயிடுக்கிட்டு..."

காருக்குள் வெளிச்சம் அணைந்து பேச்சுக் குரல்கள் தொடர்ந்தன.

"மீரா..."

"ம்..."

"அடுத்த வாரத்திலிருந்து இந்த சேரன் நகர் ஏரியா வேண்டாம்..."

"ஏன்...?"

"தொடர்ந்து ஒரே ஏரியாவுக்கு வந்துக்கிட்டிருக்கிறது தப்பு. எவனாவது நோட் பண்ணினால் ஆபத்து..."

"சரி, அடுத்த வாரம் எந்த ஏரியா?"

"ஐஸ்வர்யா நகர் எக்ஸ்டென்ஷன்..."

"அங்கே இடைஞ்சல் ஏதும் இருக்காதே...?"

"ஒரு இடைஞ்சலும் இருக்காது. புது குடியிருப்பு அது. பாதி பேர் லீட்டைக்கட்டிட்டு... இன்னும் குடியே வரலை..."

"இப்ப நேரம் என்ன...?"

"எட்டரை..."

"கிளம்பலாமா? நேரமாச்சு..."

"இன்னும் ஒரு பத்து நிமிஷம் இருந்துட்டுப் போகலாமே...?"

"எவ்வளவு நேரம் இருந்தாலும் இதையேதான் சொல்லிட்டிருக்கப் போறீங்க... நீங்க இறங்கி உங்க காருக்குப் போங்க..."

ஜெகதீசன் கதவைத் திறந்து கொண்டு கீழே இறங்கினான். மீரா, "அட்டே... கேட்க மறந்துட்டேனே..." என்றாள்.

"என்ன...?"

"டாக்டர் மோனிகா, காயத்ரியைப் பார்க்க என்னிக்கு வர்றா?"

"அடுத்த வாரம்..."

"எனக்கென்னமோ 'தித் திக்'ன்னு இருக்கு..."

"எதுக்கு பயப்படறே மீரா...?"

“காயத்ரிக்கு ஸ்லோ பாய்சன் கொடுத்து... அது உடம்புல கலந்திருக்கிறதுனாலத்தான் வலிப்பு வந்திருக்குங்கிற உண்மையை அந்த மோனிகா கண்டுபிடிச்சுட மாட்டாளே...?”

“நிச்சயமா அவளாலே முடியாது...”

“அவள் வந்துட்டுப் போகிற வரைக்கும் எனக்கு நிம்மதியில்லை...”

“மனசைப் போட்டு அலட்டிக்காமே கிளம்பு. அடுத்த வாரம் எட்டு மணிக்கு ஐஸ்வர்யா நகர் எக்ஸ்டென்ஷன்ல பார்த்துக்கலாம்...”

“அந்த ஏரியாவில் என்ன கோயில் இருக்கு...?”

“எதுக்கு?”

“என் புருஷன் கிட்டே, அந்தக் கோயிலுக்குத்தான் போறேன்னு சொல்லிட்டு வர வேண்டாமா?”

“நாளைக்கே விசாரிச்சு... உனக்கு போன் பண்ணி சொல்றேன், போதுமா...?”

“ம்...”

ஜெகதீசன் நகர்ந்து போய் - கொஞ்சம் தள்ளியிருந்த தன்னுடைய காரை நெருங்கினான். அடுத்த சில விநாடிகளில் காரின் கதவுகள் சாத்தப்பட்டு - ஹெட்லைட் வெளிச்சத்தோடு ஒன்றுக்குப் பின்னால் ஒன்று புறப்பட்டது. அதன் பின்புற சிவப்பு விளக்குகள் மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாமரையும், நீலாவும் கலவரமான முகங்களோடு மொபெட்டுக்குத் திரும்பினார்கள்.

“நீலா...”

“ம்...”

“கதை எப்படிப் போகுது பார்த்தியா?”

“பணக்கார பாசம் இப்படித்தான் இருக்கும்...”

“ஸ்லோ பாய்சன் அது. இதுன்னு பேச்சு அடிபட்டதே... கவனிச்சியா?”

“கவனிச்சேன்...”

“என்ன பண்ணலாம்...?”

“விடுதிக்குப் போய் யோசிக்கலாம்...”

11

அந்த நள்ளிரவு நேரத்தில் டெலிபோன் வீறிட்டு அலற ஆரம்பித்ததும் - நல்ல தூக்கத்தில் இருந்த ஜெகதீசன் விழித்துக் கொண்டு ரிசீவரை எடுத்தான்.

“ஹலோ...”

“நியூயார்க்கில் இருந்து கால்...”

“கொடுங்க...”

மறுமுனையில் மோனிகா பேசினாள்.

“ஹலோ... நான் மோனிகா! பேசறது மிஸ்டர் ஜெகதீசனா...?”

“ஆமா...”

“மிஸ்டர் ஜெகதீசன்! காயத்ரி இப்போ எப்படியிருக்காங்க...?”

“அதே மாதிரிதான் இருக்கா. ஒரு நாளைக்கு இரண்டு தடவையாவது வலிப்பு வந்துடுது. வலிப்பு வந்துட்டா. அவளைக் கண் கொண்டு பார்க்க முடியாது...”

“டாக்டர்கள் என்னதான் சொல்றாங்க?”

“வலிப்பு வர்றதுக்கான காரணத்தை அவங்களாலே கண்டு பிடிக்க முடியலை. உங்களோட வருகைக்காகத்தான் காத்திட்டிருக்கேன். நீங்க எப்ப வர்றீங்க மோனிகா?”

“நான் அதைப் பத்தி பேசத்தான் உங்களுக்கு போன் பண்ணியிருக்கேன். என்னோட இந்திய பயணத் திட்டத்தில் ஒரு சின்ன மாறுதல்...”

“என்ன?”

“இங்கே ஒரு ஃபெல்லோஷிப் டிரெய்னிங்கை திடீர்னு ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. ஒரு ஆறு மாத காலம் அதுக்குப் போகணும்...”

ஜெகதீசனின் மனதில் தீபாவளி உற்சாகம் சுரந்தாலும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் கவலையான குரலில் பேசினான்.

“என்ன மோனிகா... இப்படி சொல்லிட்டீங்க! நீங்க வந்து காயத்ரியை குணப்படுத்துவீங்கன்னு எவ்வளவு பெரிய நம்பிக்கையோடு காத்திட்டிருக்கேன். திடீர்ன்னு இப்படி சொல்றீங்களே...”

“கவலைப்படாதீங்க ஜெகதீசன். காயத்ரிக்கு நான் வேற ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கேன்...”

“வேற ஏற்பாடா?”

“ஆமா. நான் இங்கே வேலை பார்க்கிற மின்னிசோட்டா ஆஸ்பத்திரி தலைமை டாக்டர் இன்னும் ரெண்டு நாள்ல இந்தியாவுக்கு வந்து, வேலூர் ஆஸ்பத்திரியில் நடக்கிற கருத்தரங்கில் கலந்துக்க இருக்கிறார். வேலூர்ல கருத்தரங்கு முடிஞ்சதும் அவர் அப்படியே நம்ம ஊருக்குப் புறப்பட்டு வந்து காயத்ரியை பார்ப்பார். ஒரு வாரம் பத்து நாள் அவர் சிகிச்சை எடுத்தாலே போதும். காயத்ரி உடம்பு தேறிடுவா,

தலைமை டாக்டர் ஹெல்லருக்கு உங்க வீட்டு முகவரியை கொடுத்திருக்கேன். அவர் உங்களை வேலூரிலிருந்து டெலிபோன் மூலமா தொடர்பு கொள்வார்...”

ஜெகதீசனுக்கு நாக்கு உலர்ந்து போயிற்று. ‘பிரச்சினை முடிந்தது என்று நினைத்தால் இப்படி விசுவரூபம் எடுக்கிறதே...”

“என்ன மிஸ்டர் ஜெகதீசன்! பேச்சையே காணோம்?”

“ச... சாரி! சந்தோஷத்துல திணறிகிட்டு இருக்கேன். உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னே தெரியலை...”

“டாக்டர் ஹெல்லரை ஒரு நல்ல நட்சத்திர ஓட்டலில் தங்க வைச்ச வேண்டிய வசதிகளை பண்ணிக் கொடுங்க...”

“கண்டிப்பா...”

“காயத்ரியை ரொம்பவும் கேட்டதா சொல்லுங்க. இரண்டு நாள் கழிச்ச மறுபடியும் உங்களுக்கு போன் பண்ணேன். குட் நைட்...”

மோனிகா மறுமுனையில் ரிசீவரை வைத்துவிட, ஜெகதீசன் ரிசீவரை வைக்கத் தோன்றாமல் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தான்.

12

போலீஸ் கமிஷனர் அலுவலகம்.

தாமரையும், நீலாவும் அன்று காலையில் பதவி ஏற்றுக் கொண்ட புது கமிஷனர் கணேச பாண்டியனைப் பார்த்துப் பேசுவதற்காக வராந்தாவில் காத்திருந்தார்கள். நீலா பெருமூச்சு விட்டாள்.

இந்த புது கமிஷனர் நம்ம இயக்கத்துக்கு எவ்வளவு தூரம் ஒத்துழைப்பு கொடுப்பார்ன்னு தெரியலையே..."

"ஏன் இப்படி சந்தேகப்படறே நீலா?"

"கமிஷனர் ஆளுங்கட்சிக்கு வேண்டிய ஆளுன்னு கேள்விப்பட்டேன். அதான் சந்தேகமா இருக்கு..."

கான்ஸ்டபிள் வந்து சொன்னார். "கமிஷனர் உங்களைக் கூப்பிட்டார். உள்ளே போங்கம்மா..."

போனார்கள்.

சாசரில் காபியை ஊற்றி குடித்துக் கொண்டிருந்த புது கமிஷனர் கணேசபாண்டியனைப் பார்த்து வணக்கம் சொன்னார்கள் இருவரும். அவர் கை காட்டினார்.

"உட்காருங்க..."

உட்கார்ந்தார்கள்.

"காபி சாப்பிடறீங்களா?"

"வேண்டாம் சார்..."

"சார்! நாங்க சிவப்புப் புறாக்கள் என்று ஒரு சமூக நல இயக்கத்தை நடத்திக்கிட்டு..."

கமிஷனர் கையமர்த்தினார். "உங்க விசிட்டிங் கார்டைத் தான் பார்த்தேனே... வந்த விஷயத்தை மட்டும் சொல்லுங்க..."

தாமரை தொடர்ந்தாள். "சார்... எங்க இயக்கம் செய்யற சமூகநலப் பணிகளுக்கு முன்னாள் கமிஷனர் ரொம்பவும் உதவியா இருந்தார். கேட்ட போதெல்லாம் போலீஸ் பாதுகாப்பு கொடுப்பார். போலீஸ் எங்க பின்னணியில் இருந்ததினாலே எங்களாலே சமூக விரோத சக்திகளை மிரட்டி அவங்களைத் திருத்த முடிஞ்சது. பழைய கமிஷனர் எங்களுக்குத் தந்த ஒத்துழைப்பு மாதிரியே நீங்களும்..."

கமிஷனர் பேச்சை வெட்டினார்.

"ஒத்துழைப்புத் தரனுமாக்கும்..."

"ஆமா சார்..."

"போலீஸ் உங்க வீட்டு வேலைக்காரங்கன்னு நினைச்சீங்களா?"

"ச... சார்..."

"ஊர்ல நடக்கிற அநியாயங்களைத் தட்டிக் கேட்கத் தான் காக்கி யூனியோபார்மை மாட்டிக்கிட்டு நாங்க உட்கார்ந்து இருக்கோம். அரசாங்கமும் எங்களுக்கு மாசா மாசம் சம்பளம் கொடுத்திட்டிருக்கு. அண்டர்ஸ்டாண்ட்...?"

தாமரையும், நீலாவும் தவிப்பாய் எழுந்தார்கள். "ச... சார்... நீங்க நினைக்கிற மாதிரி இந்த இயக்கம் இல்லை. இது வந்து..."

"எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நீங்க இந்த ஊர்ல பண்ணிட்டிருந்த அதிகப்பிரசங்கித்தனத்துக்கு தாளம் போட்டுக்கிட்டு இருந்தாருங்கிற ஒரே காரணத்துக்காகத்தான் பழைய கமிஷனரைத் தூக்கிட்டு என்னை இங்கே போட்டிருக்காங்க. சமூக விரோதிகளைத் தண்டிக்கிறது, திருத்தறது - இந்த வேலையையெல்லாம் இனிமே நாங்க பார்த்துக்கறோம். நீங்க தெருக் கூட்டறது, சேரிக் குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டறது மாதிரியான வேலைகளை வைச்சுக்குங்க. போதும்..."

"ச... சார்..."

"உங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிற துப்பாக்கியையும், அதுக்குண்டான லைசென்ஸையும் பறிமுதல் பண்ணச் சொல்லி அரசாங்கம் உத்தரவிட்டிருக்கு, பொம்பளைங்க என்ன வேலை பார்க்கணுமோ, அதைப் பார்த்தால் போதும். 'ஊரைத் திருத்தறேன், உலகைத் திருத்தறேன்'னு கிளம்ப வேண்டாம்..."

“ச... சார்...”

“நீங்க போகலாம்! எனக்கு பைல்கள் பார்க்க வேண்டிய வேலை நிறைய இருக்கு...”

தாமரையும், நீலாவும் இருண்ட முகங்களோடு வெளியே வந்தார்கள். வராந்தாவில் நடக்கும்போது நீலா சொன்னாள்.

“நான் சொல்லலை... புது கமிஷனர் ஆளுங்கட்சிக்கு ஜால்ரா போடற ஆளு. இங்கே இருக்கிற ஆளுங்கட்சி ஆளுங்க பூராவும் எழுதிப் போட்டுத்தான் கமிஷனரை மாத்தியிருக்காங்க...”

“இப்ப என்ன பன்றது?”

“கொஞ்சம் அடக்கி வாசிக்க வேண்டியதுதான்...”

“ஜெகதீசன் - மீரா விவகாரத்தைப் பத்தி கமிஷனர் கிட்டே சொல்லலாம்னு வந்தேன். மனுஷன் இருக்கிற முடிவ் எதையுமே காதுல போட்டுக்க மாட்டார் போலிருக்கே?”

“மீரா - ஜெகதீசன் விவகாரத்தை நாமே ஹேண்டிவ் பண்ண வேண்டியதுதான். இதை போலீஸ் வரைக்கும் கொண்டு போக முடியாது. ஏன்னா, இது அவங்க இரண்டு பேருக்கும் மத்தியில் இருக்கிற சட்ட விரோதமான தொடர்பு...”

“மீரா தன்னோட கணவனையும், ஜெகதீசன் தன்னோட மனைவியையும் ஏமாத்தற இந்த துரோகத்தை வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வர்றதே, நாம அவங்களுக்குத் தர்ற தண்டனைதான்...”

“விஷயத்தை வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வர்றதைக் காட்டிலும் அவங்களைத் திருத்தினா என்ன?”

“திருந்தற ஸ்டேஜை அவங்க தாண்டிட்டாங்க...”

மொபெட்டை உயிருட்டிக் கொண்டு - கமிஷனர் அலுவலகத்தைத் தாண்டி மெயின் ரோட்டுக்கு வந்தார்கள். மொபெட் வேகம் பிடித்து அந்த நாற்சந்திப்பை தொட்ட போது, டிராபிக் சிக்னலில் சிவப்பு விழுந்தது.

தாமரை வண்டியை நிறுத்தி கால்களை ஊன்றிக் கொண்டாள்.

அதே விநாடி -

மெதுவாய் பக்கத்தில் அந்த பியட் கார் வந்தது. நின்றது.

கார் கண்ணாடி கீழே இறங்க டிரைவிங் சீட்டில் மீராவின் முகம் தெரிந்தது. புன்னகைத்து, “ஹலோ தாமரை, நீலா...”

“ஹலோ...”

“ரெண்டு பேரும் எங்கே கிளம்பிட்டங்க?”

“கமிஷனர் ஆபீஸ் வரைக்கும், வந்தோம். நீங்க?”

“இன்னிக்கு செவ்வாய்க்கிழமை. அந்தோணியார் கோயிலுக்குப் போயிட்டிருக்கேன்...”

‘அடிப்பாவி!’ மனதுக்குள் கறுவிக் கொண்ட தாமரை வலிய புன்னகை காட்டிக் கேட்டாள்.

“உங்க கணவருக்கு இப்போ எப்படியிருக்கு?”

“பரவாயில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமா நார்மலுக்குத் திரும்பிட்டு வர்றார்...”

“எல்லாம் நீங்க கோயில்களுக்குப் போற புண்ணியம் தான்...”

“ஏதோ என்னால முடிஞ்சது இந்தக் கோயில்களுக்குப் போறதுதான். நான் கும்பிடற எந்த தெய்வமாவது அவரைப் பழைய நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்தால் போதும்...”

சிக்னலில் பச்சை விளக்கு எரிந்தது.

“ஓய்வாக இருக்கும்போது வீட்டுக்கு வாங்க...”

சொல்லிக் கொண்டே காரைக் கிளப்பினாள் மீரா. நீலா, தாமரைக்கு மட்டும் கேட்கும்படியான குரலில் சொன்னாள். “இந்த வருடம் சிறந்த நடிகைக்கான விருதை பேசாமே இவளுக்கு கொடுத்துடலாம்.”

13

டாக்டர் ஹெல்லரும், ஜெகதீசனும் கருணா ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி காரில் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஹெல்லர் பீட்ரூட் நிறத்தில் - முழு வழக்கையோடு - ரிம்லெஸ் கண்ணாடியோடு தெரிந்தார். ஏராளமான அமெரிக்க ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொண்டு வந்தார்.

“உங்கள் மனைவிக்கு வலிப்பு நோய் வருவதற்கு முன்னால் உடம்பில் நோய் ஏதாவது இருந்ததா?”

“இல்லை டாக்டர்...”

“திடீரென்று வந்த வலிப்பு நோய் இது?”

“ஆமாம்...”

“வலிப்பு வரும்போது உங்கள் மனைவியின் முகம் அதிகம் பாதிக்கப்படுகிறதா, இல்லை உடம்பு பாதிக்கப்படுகிறதா?”

“முகம்.”

“எப்படி என்று சொல்ல முடியுமா?”

“கண்களும் நாக்கும் வெளியே வந்து விடுமோ என்று பயப்படுகிற மாதிரி இருக்கும். அதே சமயம் உடம்பும் ஈரத்துணியைப் பிழிகிற சைலில் முறுக்கிக் கொள்ளும்...”

“டாக்டர்கள் கொடுத்த எந்த மருந்திற்கும் வலிப்பு கட்டுப்படவில்லை?”

“இல்லை...”

“சிறிதுகூட...?”

“ஒரு சதம் கூட கட்டுப்படவில்லை...”

“வலிப்பு வரும் நேரம் பகலா, இரவா?”

“இரவு...”

கார் கருணா ஆஸ்பத்திரிக்குள் நுழைந்து போர்டிகோவில் நின்று ஜெகதீசன் கீழே இறங்கினான். இதயம் ஓயாத ‘திக் திக்’கில் இருந்தது.

“காயத்ரியின் உடம்பில் உறைந்து போயிருக்கிற ஸ்லோ பாய்சனை டாக்டர் கண்டு பிடித்து விடுவாரோ?”

“ஆஸ்பத்திரி சுத்தமாய் இருக்கிறது. இங்கே டாக்டர் யார்?” - ஹெல்லர் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டார்.

“சதாசிவம்...”

“சதாசிவம்...”

“யெஸ்...”

போர்டிகோ படிகளில் ஏறி உள்ளே போனார்கள். டாக்டரின் அறையில் நாற்காலி காலியாக இருந்தது.

“டாக்டர் ரவுண்ட்ஸ் போயிருப்பார்...”

“உங்கள் மனைவியைப் பார்க்கப் போகலாம், வாருங்கள்...”

ஸ்பெஷல் வார்டை நோக்கி நடந்தார்கள். வார்டை நெருங்கி காயத்ரி இருந்த அறைக்குள் நுழைந்தபோது -

டாக்டர் சதாசிவம் எதிர்ப்பட்டார். தடுமாற்றக் குரலில் ஜெகதீசன் சொன்னான். “டாக்டர்! ஹி ஈஸ் டாக்டர் ஹெல்லர். நியூயார்க் மின்னிசோட்டா ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து காயத்ரியைப் பார்க்கிறதுக்காக வந்திருக்கார்...”

சதாசிவம் கவலையாய் கண்ணாடியைக் கழட்டினார்.

“காயத்ரியைப் பார்க்கவா வந்திருக்கார்?”

“ஆமா...”

“நோ யூஸ்... காயத்ரி இறந்துட்டா...”

“டா... டாக்டர்..”

“எஸ். வழக்கம் போல் வலிப்பு வந்தது. இந்தத் தடவை வந்த வலிப்போடு மாரடைப்பும் சேர்ந்துக்கிச்சு. காயத்ரி யாலே மீள முடியலை...”

ஜெகதீசன் சந்தோஷத்தில் உறைந்து போனான்.

14

ஆக்சிஜன் சிலிண்டரின் உதவியால் சுவாசித்துக் கொண்டிருந்தான் வாசு. கண்கள் அழுத்தமாய் மூடியிருக்க - மார்பு நிதானமாய் ஏறித் தாழ்ந்து கொண்டிருந்தது. டாக்டர், மீராவை அறைக்கு வெளியே கூட்டிக் கொண்டு வந்தார். அவள் போலியான குரல் தழுதழுப்போடு கேட்டாள்.

“டாக்டர்! அவருக்கு ஒண்ணும் ஆயிடாதே...?”

டாக்டர் கவலையாய் நெற்றியைத் தேய்த்தார். “மூச்சிரைப்பு முன்னைக்கு இப்போ... ரொம்பவும் அதிகமாய்டுச் சும்மா. ஒரு நாளைக்கு ஆறு மணி நேரமாவது சிலிண்டர்

மூலமா ஆக்சிஜன் கொடுக்கணும். நீ இனிமே கோயில் குளம்ன்னு அலையாமே... வாசுவுக்குப் பக்கத்திலேயே இருக்கணும். ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் ஆக்சிஜன் சப்ளை பாதிக்கப்பட்டாலும், உயிருக்கு ஆபத்தாக முடியும்...”

“டா...க்...டா...ர்...”

“அழாதேம்மா. நீ எத்தனையோ கோயில்களுக்குப் போயிருக்கே. அந்தப் புண்ணியம் உன் கணவனோட உயிரைக் காப்பாத்தும். நான் போயிட்டு சாயந்தரம் ஆறு மணிக்கு வர்றேன். ஏதாவது அவசியம் ஏற்பட்டா எனக்கு போன் பண்ணு...”

மீரா சேலைத் தலைப்பை வாயில் பொத்திக் கொண்டு - வராத அழுகைக்காக ரொம்பவும் சிரமப்பட்டாள். டாக்டர் காரில் கிளம்பிப் போனதும், உள்ளே வந்தாள். வாசு லேசாய் வாய் பிரிந்து - ‘அஸ்... அஸ்...’ என்று மூச்சு வாங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

மீரா ஆக்சிஜன் வரும் அந்த டியூபைப் பார்த்தாள். ‘இந்த டியூபை ஒரு ஐந்து நிமிட நேரம் அழுத்திப் பிடித்தால் போதும். வாசுவின் போட்டோவுக்கு நானே மாலையை மாட்டி விடலாம்...’

உள்ளே டெலிபோன் கூப்பிட்டது.

வேகமாய் போய் ரிசீவரை எடுத்தாள்.

“ஹலோ...”

“மீரா! நான் ஜெகதீசன்...”

மீரா குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

“என்ன... டாக்டர் ஹெல்லர் வந்தாரா?”

“ம்... வந்தார்... காயத்ரிக்கு அஞ்சலி செலுத்தற துக்காக...”

“என்ன சொல்றீங்க?”

“வாய் நிறைய சர்க்கரை எடுத்துப் போட்டுக்க மீரா... காயத்ரி இனிமே இல்லை...”

“உண்மையாகவா?”

“டாக்டர் ஹெல்லர் வந்து பார்க்கிறதுக்கு முந்தியே பரலோகம் போயிட்டா. பாடியை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தாச்சு. என்னோட பக்கம் லைன் கிளியர்...”

“கவலைப்படாதீங்க. இங்கேயும் கிளியர் பண்ணிடறேன். அதுக்கான சூழ்நிலை இங்கேயும் உருவாயிடுச்சு...”

“அப்ப கூடிய சீக்கிரம் நானும் வாய் நிறைய சர்க்கரை போட்டுக்கலாம்...?”

“கண்டிப்பா...”

15

நன்றி!

இன்றைய அநாகரீக

அரசியலைக்

காணாதபடி

அன்றைக்கே

அண்ணலைச் சுட்ட

கோட்சேவுக்கு!

- என்று கவிதை எழுதிக் கொண்டிருந்த தாமரைக்கு முன்பாய் வந்து நின்றாள் நீலா. “என்ன... கவிதையா?”

“ம்...”

“காயத்ரி செத்து இன்னிக்கு மூணாவது நாள். அவள் மரணத்தில் இருக்கிற மர்மத்தை இன்னமும் நாம டிரேஸ் பண்ணவேயில்லை. மீரா - ஜெகதீசனோட துரோகத்தை சீக்கிரமே வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்து, இந்த உலகுக்கு தெரியப்படுத்த வேண்டாமா?”

“நான் அதைப் பத்தித்தான் யோசிச்சுக்கிட்டு இருக்கேன் நீலா. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல நாம மீரா வீட்டுக்குப் போகத்தான் போறோம்...”

“இந்த ராத்திரி நேரத்திலா?”

“மணி எட்டு தானே ஆகுது?”

“சரி. போய் என்ன பண்ணப் போறோம்?”

“முதல் தடவை வீட்டுக்குப் போனப்ப அங்கே எத்தனை பேர் வேலைக்கு இருக்காங்கங்கிற விஷயத்தை கவனிக் கலை. இன்னிக்கு கவனிக்கப் போறோம்...”

“கவனிச்சு...?”

“ஒரு பணக்கார வீட்ல நடக்கிற அத்தனை அசிங்க சமாச்சாரங்களும் ஒரு வேலைக்காரனுக்கு தெரியாமே இருக்காது. மீரா வீட்ல இருக்கிற வேலைக்காரங்களை இன்னிக்கு கவனிக்கிறோம். நாளைக்கு அந்த வேலைக்காரங்க வெளியே வரும்போது மடக்கறோம். பழைய அதிகாரத் தோரணையில் மிரட்டி மீரா - ஜெகதீசன் உறவுக்குப் பின்னாடி இருக்கிற மர்மத்தை ஆதாரபூர்வமா கொண்டு வந்த பின்னாடி போலீசுக்குப் போறோம்...”

“மீரா - ஜெகதீசன் உறவு வேலைக்காரங்களுக்குத் தெரியாமலே இருந்தால்...?”

“தூண்டிலைப் போட்டுப் பார்ப்போம்...”

“சரி, கிளம்பு...”

மொபெட்டில் பயணித்து, மீராவின் வீட்டைத் தொட்ட போது, கார்ப்புண்டு கேட்டுக்கு வெளியே நான்கைந்து கார்களும், ஸ்கூட்டர்களும் நின்றிருந்தன.

உள்ளே சின்னதாய் கும்பல்.

“என்னடி கூட்டம்?”

“தெரியலையே?”

“உள்ளே போய்ப் பார்ப்போமா?”

“ம்... நட...”

மொபெட்டை ஸ்டாண்டிட்டு நிறுத்திவிட்டு உள்ளே போனார்கள். கும்பலில் இருந்து விடுபட்டு வெளியே போய்க் கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணை நிறுத்தினார்கள்.

“என்ன கும்பல்... யாருக்கு என்ன?”

“மீராவோட புருஷன் செத்துட்டாரு...”

தாமரையும், நீலாவும் திடுக்கிட்டார்கள். “எ... எப்போ...”

“ஒரு மணி நேரமாச்சு. ரொம்ப நாளா படுக்கையில் நொந்து கிடந்த மனுஷனுக்கு இப்பத்தான் நிம்மதி கிடைச்சிருக்கு...” - சொல்லிக்கொண்டே அந்தப் பெண் நகர்ந்து போக - இருவரும் சில விநாடிகள் ஸ்தம்பித்துப் போய் - பின் உள்ளே போனார்கள்.

நடுக்கடத்தில் வாசு கிடத்தப்பட்டிருக்க, ரோஜா மாலைகள் அவனைச் சூழ்ந்திருந்தது. தலைமாட்டில் உட்கார்ந்திருந்த மீரா பெரிதாக குரலெடுத்து அழுது கொண்டிருந்தாள்.

நீலா, தாமரையின் காதில் முனகினாள்.

“கண்ணுக்கு எவ்வளவு கிளிசரின் போட்டாளோ?”

16

மீராவின் வீட்டிலிருந்து விடுதிக்கு திரும்பிய பின்னாடியும் தாமரையும், நீலாவும் தூங்காமல் வெகு நேரம் வரைக்கும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“இது நிச்சயமாய் திட்டமிட்ட சதிதான். சந்தேகமே யில்லை. மீரா தன்னோட கணவனையும், ஜெகதீசன் தன்னோட மனைவியையும் திட்டம் போட்டோ தீர்த்துக் கட்டியிருக்காங்க...”

“ஸ்லோ பாய்சன் மூலமா இரண்டு பேர்களுக்கும் நரம்பு சம்பந்தமான வியாதிகளை உண்டாக்கி - இயற்கையான முறையில் செத்துப் போன மாதிரி எல்லாரையும் நம்ப வைச்சிருக்காங்க...”

“டாக்டருக்கு கூடவா இந்த ஸ்லோ பாய்சன் பிடிபடலை?”

“ஸ்லோ பாய்சன்ல எத்தனையோ வகையிருக்கு. உடம்பை போஸ்ட்மார்ட்டம் பண்ணினாக்கூட கண்டு பிடிக்க முடியாத அளவுக்கு சில பாய்சன்ஸ் இருக்கு. அந்த வகையான பாய்சனை உபயோகப்படுத்தித்தான் - வாசவையும், காயத்ரியையும் தீர்த்துக் கட்டியிருக்காங்க...”

“போலீசும், சட்டமும் இவங்க விஷயத்தில் எதுவும் செய்ய முடியாதபோது நம்மால என்ன செய்ய முடியும்?”

“ஜெகதீசனையும் மீராவையும் சட்டத்துக்கு முன்னாடி நிறுத்தியே ஆகணும். அவங்க செஞ்ச இந்த அப்பட்டமான கொலைகளை போலீசுக்கு அடையாளம் காட்டியே ஆகணும். அப்படி அடையாளம் காட்ட முடியலைன்னா

இந்த சிவப்புப் புறாக்கள் இயக்கத்தை நடத்தி பிரயோஜனமே இல்லை..."

"மீராவை நேரடியாய் போய் மிரட்டலாமா?"

"அப்படி போய் மிரட்டினால் போலீசுல மாட்டிக்கப் போறது நாமதான். கையில் எந்த ஆதாரமும் இல்லாமே, மீராவையோ ஜெகதீசனையோ நெருங்க முடியாது."

"ஆதாரத்துக்கு என்ன பண்பு?"

"முன்னமோ சொன்ன மாதிரி, அவங்க வீட்டு வேலைக் காரங்களை மடக்க வேண்டியது. அதையும் உடனே பண்ணக் கூடாது. இரண்டு வாரம் போய் - சாவு வீடு சகஜ நிலைமைக்கு வந்ததும் நம்ம வேலையை ஆரம்பிக் கணும்..."

"தாமரை..."

"ம்..."

"நமக்கு இந்த விவகாரம் தேவையா? பழைய போலீஸ் கமிஷனர் இருந்தாலாவது பரவாயில்லை. இந்த புது கமிஷனர் நம்ம மேல ஏகப்பட்ட கடுப்புல இருக்கார். அதுவு மில்லாமே, இது பெரிய இடத்து விவகாரம். பிரச்சினைகள் வந்தால் நம்மாள சமாளிக்க முடியாது..."

"காயத்ரியையும் வாசுவையும் ஒரு நிமிஷம் நினைச்சுப் பாரு. அவங்க அணு அணுவா நரக வேதனையோடு செத்துப் போனதை நினைச்சுப் பாரு! எவ்வளவு பெரிய அநியாயம் இதுன்னு உனக்குப் புரியும். உடம்பு சுகத்துக்காக ஆத்மக் களையே அழிக்கிற இந்த மாதிரியான நபர்களை வெளியுல குக்கு தோலுரிச்சுக் காட்ட வேண்டாமா?"

"இதுல ஜெயிக்க முடியும்னு எனக்குத் தோணலை..."

"நான் ஜெயிச்சுக் காட்டறேன்..."

17

பதினைந்து நாட்கள் கழித்து டெலிபோன் பூத் ஒன்றுக் குள் நுழைந்து, மீராவுக்கு டயலையும் சுற்றினாள் தாமரை. ரிங் போய் மறுமுனையில் ரிசீவர் எடுக்கப்பட்டது.

"ஹலோ... யார் பேசறது?" ஒரு ஆண் குரல் கேட்டது. வேலைக்காரனாக இருக்கலாம்."

"மீரா இருக்காங்களா?"

"அவங்க வெளியூர் போயிருக்காங்க. நீங்க யாரு?"

"நான் மீராவுக்குத் தோழி. சென்னையில் இருந்து பேச றேன். ஊருக்கு எப்ப வந்தால் மீராவைப் பார்க்கலாம்?"

"மீராம்மா நேத்துதான் ஊட்டிக்குப் புறப்பட்டுப் போனாங்க. அய்யா இறந்த துக்கத்தை மறக்கிறதுக்காக ஊட்டியில் இருக்கிற அவங்க கெஸ்ட் ஹவுசுக்குப் போயிருக் காங்க. என்னிக்கு திரும்பி வருவாங்கன்னு தெரியலை..."

"ஊட்டி கெஸ்ட் ஹவுஸ் அட்ரஸ் தெரியுமா?"

"தெரியும். கிங்பெல் கெஸ்ட் ஹவுஸ், கிராஸ் ஹில்ஸ், கூடலூர் ரோடு..."

"பேசறது யாருன்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

"நான் இந்த வீட்டு வேலைக்காரன். பேரு சோமு..."

"எத்தனை வருஷமா வேலை பார்க்கறீங்க?"

"அஞ்சாறு வருஷமா..."

"மீராவோட கணவருக்கு சாகிற வயசே கிடையாது. இந்த சின்ன வயசுல அவருக்கு என்ன உடம்பு?"

“எனக்குத் தெரியலைங்க. என்னமோ நரம்பு வியாதின்னு சொன்னாங்க. படுத்த படுக்கையா கிடந்தாரு. எப்படியும் குணமாயிடுவார்ன்னு நினைச்சோம். ஆனால் ‘பொசுக்’குன்னு போயிட்டார். மீராம்மா போகாத கோயில் இல்லை. செய்யாத தானமில்லை. அம்மாவுக்கு இந்த துக்கம் ஆற ரொம்ப நாளாகும். ஊட்டி கெஸ்ட் ஹவுசில்தான் அம்மா இருப்பாங்க. போய்ப் பாருங்க...”

“சரி...” என்ற தாமரை ரிசீவரை வைத்துவிட்டு, தனக்குப் பக்கத்தில் நின்றிருந்த நீலாவை ஏறிட்டாள்.

“மீரா ஊட்டியில் இருக்கிற தன்னோட கெஸ்ட் ஹவுசுக்குப் போயிருக்காளாம்...”

“கோழி அங்கே போயிருக்குன்னா சேவல் இங்கே இருக்காதே! ஜெகதீசனோட வீட்டுக்கு போன் பண்ணிப் பாரு...”

தாமரை தன் பேகைப் பிரித்து, ஒரு சிறிய பாக்கெட் டயரியை எடுத்து, ஜெகதீசனின் வீட்டு போன் நம்பரைப் பார்த்துக் கொண்டு டயலைச் சுழற்றினாள்.

ரிங் போய் ரிசீவர் எடுக்கப்பட்டது. ஒரு வேலைக்காரப் பெண்ணின் பாமரத்தனமான குரல் கேட்டது.

“அலோ...”

“ஜெகதீசன் இருக்காரா?”

“அவர் வெளியூர் போயிருக்காரு...”

“எந்த ஊருக்கு?”

“தெரியலிங்க...”

“எப்பப் போனாரு?”

“நேத்திக்கு ராத்திரிதான்...”

ரிசீவரை வைத்தபடியே நீலாவிடம் சொன்னாள் தாமரை. “சேவலும் போயிருக்கு...”

“சரி, நம்ம அடுத்த நடவடிக்கை என்ன?”

“ஆபீசுக்கு நாலு நாள் லீவு போடறோம்...”

“போட்டுட்டு...?”

“ஊட்டி போறோம்...”

“போய்...?”

“மீராவின் கிங்பெல் கெஸ்ட் ஹவுசை கண்காணிக் கிறோம். முடிஞ்சா யாருக்கும் தெரியாமே உள்ளே நுழையறோம். நம்மகிட்ட இருக்கிற அல்ட்ரா டேப்ரிக்கார்டரை உபயோகப்படுத்தி மீரா - ஜெகதீசனோட பேச்சை பதிவு பண்ணோம். பதிவு பண்ணி கேசுட்டை போலீசில் கொடுத்து, இரண்டு பேரையும் கைது பண்ணச் சொல்றோம்...”

நீலா பெருமூச்சு விட்டாள்.

“இதெல்லாம் நடக்கக் கூடிய காரியமா?”

“ஏன் நடக்காது?”

“எனக்கென்னமோ நம்பிக்கையில்லை...”

“என்கூட ஊட்டிக்கு வா... போதும். மற்ற காரியங்களை நான் பார்த்துக்கறேன்...”

ஊட்டி. கிங்பெல் கெஸ்ட் ஹவுஸ். ஆள் நடமாட்டம் மற்ற அமைதியான அந்தப் புல்வெளியின் மையத்தில் - லைகோபோடியம் மரங்களும், யூகலிப்டஸ் மரங்களும்

மண்டியிருக்க - அதற்குள் கெஸ்ட் ஹவுஸ் கட்டிடம் தெரிந்தது.

நேரம்: சாய்ந்தர ஐந்து மணி.

வாசலில் கார் காத்திருக்க - உள்ளேயிருந்து ஜெகதீசனும், மீராவும் சிரிப்போடு வெளிப்பட்டார்கள். ஜெகதீசன் பரவசப்பட்டான்.

“அற்புதமான - ஆள்நடமாட்டமற்ற இந்த ஏரியாவில் கெஸ்ட் ஹவுஸ் கட்டின உன் புருஷனுக்கு ஆளுயர ரோஜா மாலையைப் போடணும்...”

“ஊருக்குப் போனதும் அவரோட சமாதிக் கு கூட்டிட்டுப் போறேன். எவ்வளவு மாலை வேணுமானாலும் போடுங்க...” மீரா வீட்டைப் பூட்டி விட்டு படியிறங்கினாள்.

“அருமையான இடம்...” உள்ளங்கை தேய்த்து ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்து மூச்சை இழுத்தான் ஜெகதீசன். மீரா காருக்கு போய்க்கொண்டே கவலைப்பட்டாள்.

“செர்ரி கார்டனுக்கு போயிட்டு திரும்பறதுக்குள்ளே மழை வந்துடும் போலிருக்கே... மேக மூட்டத்தைப் பார்த்திங்களா?”

“இது மழை பெய்யற மேகம் இல்லை. கொஞ்ச நேரத்துல கலைஞ்சுடும்...”

இருவரும் காரில் ஏறினார்கள் காம்ப்வுண்டு கேட்டைத் தாண்டியதும் - காரை நிறுத்தி - பூட்டையும் சாவியையும் எடுத்து ஜெகதீசனிடம் கொடுத்தாள் மீரா. “ப்ளீஸ்! கேட்டைப் பூட்டிட்டு வந்துடுங்க. இல்லேன்னா இங்கே சுத்திட்டிருக்கிற நாய்கள் உள்ளே பூந்துடும்...”

ஜெகதீசன் இறங்கிப் போய் - இரும்பு கிரில் கேட்டை சிரமமாய் இழுத்துப் பூட்டி விட்டு காருக்கு வந்தான்.

மீராவுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார - அவள் காரைக் கிளப்பினாள்.

சாலை தைல மரங்களின் அணிவகுப்போடு வளைந்து வளைந்து போக - கார் சீரான வேகத்தில் பயணித்தது.

“மீரா...”

“ம்...”

“இந்த திருட்டுத்தனமான உறவுக்கு ஒரு முடிவு கட்டிட்டு.. முறைப்படி நீ என்னோட மனைவியாக வேண்டிய ஏற்பாடுகளைப் பண்ணியாகணும்...”

“அவசரப்படாதீங்க ஜெகதீசன். இரண்டு மாசம் போகட்டும். அதுக்கப்புறம் எல்லா பேப்பரிலேயும் ‘மணப்பெண் தேவை’ன்னு விளம்பரம் கொடுங்க. அவள் விதவையாய்த் தான் இருக்கணும்ங்கற கண்டிஷனையும் மறக்காமே அதுல குறிப்பிடுங்க. விளம்பரம் கொடுத்த பின்னாடி - ஒரு வாரம் கழிச்சு என்னோட குடும்ப டாக்டர் வாசனைப் பார்த்து - என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க ஆசைப்படறதா சொல்லுங்க. கேட்பார். டாக்டர் என்கிட்டே வந்து அபிப்பிராயம் கேட்பார். நான் வேண்டாம்னு பிகு பண்ணுவேன். அவர் வற்புறுத்துவார். கடைசியில் வேண்டா வெறுப்பா ஒத்துக் கிற மாதிரி கல்யாணத்துக்கு ஒத்துக்குவேன்...”

“அடுத்த மாசமே விளம்பரம் கொடுத்துடறேனே...”

“வேண்டாம். இவ்வளவு சீக்கிரத்துல நீங்களும் கல்யாணம் பண்ணிக்க ஆசைப் படக்கூடாது. நானும் ஆசைப் படக்கூடாது. யாருக்காவது சந்தேகம் வந்துட்டா ஆபத்து...”

“உன் புருஷன் சாவிலேயும் சரி, என் மனைவியோட சாவிலேயும் சரி... யாருக்கும் எந்த சந்தேகமும் வரப் போறதில்லை...” - ஜெகதீசன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே - மழைத்துளிகள் விழ ஆரம்பித்து - அடுத்த சில விநாடிகளுக்குள் மழை பலமாய்ப் பெய்ய ஆரம்பித்தது.

மீரா சொன்னாள்.

“பார்த்தீங்களா... மழை பிடிச்சுடுச்சு. கெஸ்ட் ஹவுசுக்கே திரும்பிடலாம்...”

“வேண்டாம் மீரா. இது நிக்கிற மழைதான். தொடர்ந்து பெய்யாது. திட்டப்படி செர்ரி கார்டனுக்கு போயிட்டு வந்துடுவோம்...”

கார் பெய்கிற மழைகளில் வளைந்து இறங்க ஆரம்பித்தது.

ஜெகதீசன், மீராவுக்கு நெருக்கமாய் ஒட்டி உட்கார்ந்து - அவளுடைய இடுப்பை வளைத்துக் கொண்டான்.

மீரா புன்னகைத்தாள்.

“உங்க வேலையை ஆரம்பிச்சுட்டிங்களா?”

19

“கிராஸ் ஹில்ஸ் யார் கேட்டது? இறங்குங்க...” பஸ் நின்று கண்டக்டர் சத்தம் போட்டதும் - தாமரையும் நீலாவும் இறங்கினார்கள்.

இருட்டில் மழை லேசாய் தூறிக் கொண்டிருந்தது. குளிர் காற்று ஊசிகளாய் வீசியது. தோளில் ஏர்பேக்குகளை மாட்டிக் கொண்டு மெதுவாய் நடந்தார்கள்.

“நீலா... டயம் என்ன?”

“ஏழு மணி...”

“பத்து மணிக்குள்ளே காரியத்தை முடிச்சிட்டு வர்ற கூடலூர் பஸ்ல ஊட்டி திரும்பிடணும்...”

“இந்த கிராஸ் ஹில்சுக்கு ரெண்டாவது நாளா வர்றோம். இன்னிக்காவது மீராவோட கெஸ்ட் ஹவுசுக்குள்ளே நுழைய முடியுமானனு பார்ப்போம்...”

“இந்த மழை வேற நசநசன்னு...”

“மப்ளரை நல்லா தலைக்குச் சுத்திக்க...”

தைல மரங்களுக்கு மத்தியில் நடந்து - கெஸ்ட் ஹவுசை நெருங்கினார்கள்.

“என்ன உள்ளே வெளிச்சத்தையே காணோம்...?”

“போர்டிகோவைப் பாரு... காரையும் காணோம்...”

“வெளியே எங்கேயா கிளம்பிட்டாங்க போலிருக்கு...”

“ஆமா... கேட்ல பார் பூட்டு...”

“இது நல்ல சந்தர்ப்பம் பின்பக்கமா போய் கெஸ்ட் ஹவுசுக்குள்ளே பூந்துட வேண்டியதுதான்...”

இருவரும் கெஸ்ட் ஹவுசின் பின்பக்கம் போவதற்காக திரும்பியபோது அந்தச் சத்தம் கேட்டது.

ஒரு நாய் வீறிட்டு ஊளையிடுகிற சத்தம்.

தாமரையும் நீலாவும் திடுக்கிட்டு திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

காம்பவுண்டு கிரில் கேட்டோடு ஒட்டிக் கொண்டு - ஒரு குட்டி நாய் துடித்து - பிறகு வந்த விநாடிகளில் தூக்கி எறியப்பட்டது.

இருவரும் ஓடிப்போய் அந்த நாய்க் குட்டியைப் பார்த்தார்கள்.

நீலா பயந்து போய் தாமரையின் தோளைப் பற்றினாள்.

“தாமரை! இது... எப்படி...?”

அவள் திரும்பி கேட்டைக் கவனித்தாள்.

உன்னிப்பான பார்வைக்குப் பின் புரிந்தது.

கெஸ்ட் ஹவுசுக்குள் போய்க் கொண்டிருந்த ஒரு மின்சாரக் கம்பி அடித்த காற்றிலும், பெய்த மழையிலும் - அறுந்து போய் - கேட்டின் ஓரத்தை தொட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நீலாவுக்கு சுட்டிக் காட்டினாள் தாமரை.

“கரண்ட் ஓயர் அறுந்து கிரில் கேட் மேல விழுந்து கரண்ட் பாஸாயிட்டிருக்கு. கேட்டோட எந்தப் பகுதியை யார் தொட்டாலும் மரணம் நிச்சயம்.”

நீலா உடலை குலுக்கிக் கொண்டாள்.

“நல்லவேளை... நாம தொட்டுடலை...”

தாமரை. இறந்து போன அந்த நாய்க்குட்டியை பரிதாப மாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே - தொலைவில் கார் ஹார்ன் சத்தம் கேட்டது. வெளிச்சம் தெரிந்தது.

20

நீலா பதட்டப்பட்டாள்.

“அவங்கதான் வர்றாங்க போலிருக்கு...”

தாமரை அவளுடைய தோளைப் பற்றினாள். “வா... இப்படி...”

“எங்கே?”

“சொல்றேன்... வா...”

நீலாவை இழுத்துக் கொண்டு - அங்கேயிருந்த செடியின் மறைவுக்கு ஓடினாள் தாமரை. அடர்த்தியான அந்த செடிக்குப் பின்னால் இருவரும் குத்துக்காலிட்டு உட்கார்ந்தார்கள்.

“தாமரை! இப்ப என்ன பண்ணப் போறோம்?”

“பார்க்கப் போறோம்...”

“பார்க்கப் போறோமோ... எதை?”

“மீராவுக்கும், ஜெகதீசனுக்கும் இயற்கை கொடுக்கப் போகிற தண்டனையை...”

“தா... தாமரை... வேண்டாம். அவங்களை போலீஸ்ல தகுந்த ஆதாரங்களோடு ஒப்படைக்கிறதுக்காகத்தான் வந்திருக்கோம்...”

“போலீஸ்ல ஒப்படைச்சா அவங்க என்ன பண்ணுவாங்க? கோர்ட்ல கொண்டு போய் நிறுத்துவாங்க. கோர்ட்ல குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டா நீதிபதி மரண தண்டனை கொடுப்பார். என்னிக்கோ அவங்களுக்குக் கிடைக்கப் போகிற தண்டனை இன்னிக்குக் கிடைக்கட்டுமே...”

“தாமரை! இது எனக்கு சரியாப் படலை...”

“என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும் மீராவுக்கும், ஜெகதீசனுக்கும் இதுதான் சரியான தீர்ப்பு. பேசாமே அவங்க சாகிறதைப் பார்...”

காரின் வெளிச்சம் இப்போது பெரிதாய் அடித்தது.

சில விநாடிகளுக்குப் பின் -

காரின் உருவம் புலப்பட்டு - கேட்டுக்கு முன்னால் வந்து நின்றது. மீராவின் குரல் கேட்டது.

“இந்தாங்க சாவி... கேட்டைத் திறங்க...”

சாவியை வாங்கிக் கொண்டு ஜெகதீசன் கீழே இறங்கினான். மழை பெய்து சேறாக மாறியிருந்த தரையில் மெதுவாய் நடந்து போய் - பூட்டு அருகே குனிந்து - இடது கையில் அதைப் பற்றினான்.

அடுத்த விநாடி -

“ஈஈஈஈ...ய்..” என்ற அலறல் அவனுடைய தொண்டையிலிருந்து பீறிட - திடுக்கிட்டுப் போன மீரா - அது மின்சாரத்தின் பயங்கரம் என்கிற உண்மை புரியாமல் ஓடிப் போய் ஜெகதீசனைப் பற்றினாள்.

“உ... உங்களுக்கு என்னாச்சு... ஈஈஈஈ...ய்ய்...”

அவளும் சேர்ந்து வீறிட்ட அந்த அலறல் - ஆள் நடமாட்டற்ற அந்தப் பிராந்தியத்தில் எதிரொலித்து அடங்கியது.

ஜெகதீசனும், மீராவும் மரக்கட்டைகளைப் போல் இருட்டில் சரிந்ததும் - தாமரை, கண்களை மூடியிருந்த நீலாவின் தோளைத் தொட்டாள்.

“வா... கிளம்பலாம்...”

“அவங்க?”

“நாளைக்கு போலீஸ் பார்த்துக்குவாங்க...”

தாமரை ரோட்டை நோக்கி சலனமில்லாமல் நடக்க - நீலா மட்டும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே அவளைத் தொடர்ந்தாள்.

வண்ண வண்ண துரோகங்கள்!

1

ரெஸ்டாரெண்ட்டின் அரையிருட்டு. கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஸ்பீக்கர்களினின்றும் ஆவேசமான ட்ரம்ஸ் இசைக் கசிவு. மேஜைகளில் கொத்துக் கொத்தாய் நாகரீக ஜனங்கள். ட்ரேயோடு வெள்ளை உடையில் சர்வர்களின் நகரல்கள்.

செவ்வக ஹாலின் வலது பக்க மூலையில் இந்த நாவலின் ஆரம்ப அத்தியாயக் கதாபாத்திரங்கள் ஸாண்ட்விச்சைக் கொறித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மேஜைக்கு மேலே மூன்றடி உயரத்தில் தொங்கிக் கொண்டு பலவீன வெளிச்சம் ஒன்றை அந்த மேஜைக்கு மட்டும் இறைத்துக் கொண்டிருந்த லஸ்தர் ஒளியில் -

திலகா தெரிந்தாள்.

ஸ்ரீதர் தெரிந்தான்.

திலகா வெளிர்நீலப் புடவைக்குள் வெளிச்ச நிறத்தில் பொதிந்திருந்தாள். கறுப்பு அருவி மாதிரி ஒரிஜினல் தலைக்கேசம் கழுத்தின் பின் பக்கம் வழிந்தது. இரண்டு டார்ச் வெளிச்சமாய்க் கண்கள் மின்ன - சிரிக்கிறபோது ஒரு தீபாவளி உற்சாகம் உதட்டோரம் புரண்டது.

எதிர் இருக்கை ஸ்ரீதர் -

ஒரு ஹி-மேன் தனத்தை தன்னோடு அடக்கியிருந்தான். போன மாதம்தான் வயது இருபத்து நாலைத் தாண்டி யிருந்தது. மீசை, ஹேர் ஸ்டைல், ட்ரெஸ் எல்லாவற்றிலுமே ஒரு பிரத்யேகத்துவம் பெற்றிருந்தான். திலகா என்றால் இந்த ஜென்மத்தோடு அடுத்த ஜென்ம உயிரையும் சேர்த்துத் தருவேன் என்றான்.

“ஸ்ரீதர்...”

- என்று அவள் உதட்டைப் பிளந்தபோது - நெருக்க வரிசையில் சுத்தமான பற்கள்.

“என்ன...?”

“கல்யாணம்தான் மவுனமாயிட்டங்க...”

“யோசிக்கிறேன்...”

“என்ன யோசனை?”

“நம்பர் ஒன், உங்கப்பா...”

“நம்பர் ஒன், எங்கப்பாவா? புரியலை...”

“அப்ஜக்ஷன் நம்பர் ஒன் உங்க அப்பா. நம்ம காதலுக்கு வரப் போகிற தடைகளை யோசிச்சுப் பார்க்கிறேன்...”

“தடைகளை மட்டும் யோசித்துப் பார்த்தாப் போதுமா?”

“அதை எப்படித் தகர்க்கறதுன்னும்தான் யோசிக்கணும்...”

“எப்படி?”

“நீயே சொல்லு. நம்ம காதலை உங்க வீட்ல சொல்றே... உங்க அப்பா பலமா ஆட்சேபிக்கிறார். நீ என்ன செய்வே?”

“இவ்வளவுதானா நம்ம அதிர்ஷ்டம்னு மனசு உடைஞ்சு போய் ரெண்டு நாள் சாப்பிடாம அழுது மூக்கைச் சிந்திட்டு - மூணாம் நாள் அப்பா சொல்ற வேற எவனுக்காவது கழுத்தை நீட்டிடறது - அல்லது யாருக்கும் தெரியாம தூக்குக் கயிற்றில கழுத்தை...”

“ஏய்... திலகா...”

திலகா புன்னகைத்தாள்.

“முழுசும் சொல்றதுக்குள்ள அவசரமா? தூக்குக் கயிற்றில கழுத்தை நீட்டற சாதாரணப் பொண்ணா நான் இருக்க மாட்டேன்னு சொல்ல வந்தேன்...”

ஸ்ரீதருக்கு மூச்சு வந்தது.

“அப்புறம்...”

“எனக்கு நம்ம காதல்தான் முக்கியம். காதலை எதிர்க்கிற பேரண்ட்ஸை நான் எதிர்த்துட்டு வரத் தயார்...”

“நீ பேசப் பேச எனக்கு சந்தோஷமா இருக்கு...”

“சந்தோஷம் இருக்கட்டும். உங்க ஸைட்லருந்து வரக் கூடிய எதிர்ப்பு எது...?”

“அண்ணன்...”

திலகா கேட்டாள்.

“நீங்க என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“அவரை எதிர்த்துக்கிட்டு கல்யாணம் பண்ணிக்கவும் விரும்பலை. அவருக்குப் பயந்துக்கிட்டு உன்னைக் கைவிட

வும் விரும்பலை. விவேகத்தோட அவர் கிட்டே பேசி பெரியவங்க முன்னாடியே நம்ப கல்யாணத்தை நடக்க வைக்கணும்னு நினைக்கிறேன்..."

"எப்படி?"

"காபி ஆறுது, குடி. அவர்கிட்டே எப்படிச் காரியத்தைச் சாதிக்கறதுன்னு நிதானமா யோசிக்கலாம்..."

திலகா காபியை உதட்டில் வைத்துத் தொண்டைக்கு வார்த்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

"எல்லா விஷயத்திலும் நிதானம் உதவாது ஸ்ரீதர். அப்புறம் அறுபதாம் கல்யாணத்துக்குத்தான் நான் கிடைப்பேன்..."

ஸ்ரீதர் யோசனை வட்டங்களுக்கிடையே அவளைப் பார்த்தான்.

"திலகா... நம்ம மேரேஜ் காலாகாலத்தில் நடக்கறதுக்கு நான் பொறுப்பு! பட், மேரேஜுக்கு முன்னாடி எனக்காக நீ ஒரு காரியம் செய்யணும்..."

"என்ன காரியம் ஸ்ரீதர்?"

கேள்விக்குறிப் பார்வையோடு அவனைப் பார்த்தாள் திலகா.

ஸ்ரீதர் சொன்னான்.

திலகா முகம் மாறினாள்.

2

அவள் டாக்ளியினின்றும் இறங்கினாள். அந்தப் பகுதியின் சுற்றுப்புறங்களில் இருட்டு அடை அடையாய்த் தேங்கியிருந்தது.

ஒரு வினாடி சுற்றிலும் கண்களால் ஊடுருவி விட்டு - அடிடாஸ் ஹாண்ட் பேகைப் பிரித்து இருபது ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை டிரைவருக்கு உருவித் தந்து விட்டு -

நடக்கத் தொடங்கினாள்.

இருட்டில் நின்றிருக்கிற மரங்கள் காற்றில் முணுமுணுத் தன. நூறு அடி இடைவெளியில் ஒவ்வொரு தெருவிளக்கும் அழுதன. எட்டாவது எலெக்ட்ரிக் போஸ்ட்டின் நடுவில் பிரிந்து போன பாதையில் பளிச்சென்று நுழைந்தாள்.

சொற்பத் தொலைவில் -

மஞ்சள், பச்சை, சிவப்பு விளக்குகளின் கதம்ப வெளிச்சத் துக்குள் குளித்துக் கொண்டிருந்தது ஹோட்டல் சுவர்க்கா. முன்புறப் பரப்பைக் கார்கள் நிறைய ஆக்கிரமித்திருந்தன. ஹோட்டலுக்கு மேலே லாட்ஜிங் பகுதிகள் ஜன்னல்களில் சதுர வெளிச்சங்களைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. நிமிஷத் துக்கு ஒரு வாகனம் காம்பெளண்ட் வாசல் வழியே உள்ளே போனது. அல்லது வெளியே போனது.

இயல்பான நடையில் காம்பெளண்ட் கேட்டைத் தொட்டாள் அவள். முகத்தில் அரும்பிய வியர்வைத் துளிகளை ஹேண்ட் கர்ச்சிப்பால் மெதுவாய்த் துடைத்தாள். கூர்க்கா வின் பார்வையில் நனைந்து கொண்டே உள்ளே நுழைந்தாள்.

கதவோரம் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்த இரண்டு B.P., ஷுகர் வியாதியஸ்தர்கள் இவளைப் பார்த்ததும் பட்டென்று பேச்சு தடைப்பட்டார்கள். அவள் அவர்களை ஒரு பார்வையால் தேய்த்துக் கொண்டே உள்ளே நுழைந்தாள். பெரிய டைனிங் ஹால் விரிந்தது.

டைனிங் ஹாலின் ஒரு மூலையின் மேல் ஃப்ளோர் களுக்குப் போகிற படிக்கட்டுகள் தெரிய, அதை நோக்கி

நடக்க யத்தனித்தாள். பாதி நடந்தபோது உதடுகள் தாகம்... தாகம்... என்று வறண்டன. திரும்பி நடந்து ஒரு சுவர் ஓர இருக்கையில் தன்னை உட்கார்த்திக் கொண்டாள்.

பக்கத்து அறையிலிருந்து சட்டென ஒரு பேரர் முளைத் தான். பவ்யமாய்க் குனிந்தான்.

“என்ன வேணும் மேடம்?”

கூந்தலில் ஆரோகணித்திருந்த மஞ்சள் ரோஜாக்களைக் கையால் சரிப்படுத்திக் கொண்டே -

“ஒரு தம்ஸ் அப்...” என்றாள்.

தலையசைத்து விட்டு நகர்ந்தான். ஆர்ப்பாட்டமான ஆங்கில இசை ஸ்டீரியோ பாக்ஸ்களில் தெறித்துக் கொண்டிருக்க - நிறையப் பேர் பூட்ஸ் காலால் தாளம் போட்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நம்மவள் இசையில் கவனம் பதிக்காமல் வேறொரு தீவிர யோசிப்பில் இருந்தாள்.

பாட்டில் பூராவும் பனித் திவலைகளோடு தம்ஸ் அப் வந்தது.

ஸ்ட்ராவை உதடுகளில் பொருத்தி உறிஞ்ச ஆரம்பித் தாள். பாட்டிலில் தம்ஸ் அப் மட்டத்தை மூன்று மில்லி மீட்டராக்கி விட்டு நிமிர்ந்தாள். கண்கள் இடுங்கினாள்.

எதிரே -

அசிங்கமான புன்னகையோடு - அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். தலையில் சுருண்ட முடி அடர்த்தியாய்ப் பலபலவென பிரிந்து கிடந்தது. கறுப்புநிற பனியனின் மோசமான வாசகம் எழுதி மேலே ஓவர்கோட்டாய் ஸ்டோன்வாஷ் மாட்டி யிருந்தான். கீழ்ப் பிரதேசங்கள் ஜின்ஸுக்குள் பிதுங்கின. அவன் பார்வை, ‘நான் மோசம்! மோசம்!’ என்று ட்ரம் வாசித்தது.

நாற்காலியினின்றும் எழ முயன்றவளைக் குரலால் நிறுத்தினான் அவன். தகரத்தை ஆணியால் தேய்த்த மாதிரி குரல்.

“இப்பத்தான் முதல் தடவையா இந்த ஹோட்டலுக்கு வர்றியா...?”

பதில் பேசாமல் வெயிட்டரின் பில்லுக்காகக் காத்திருந்தான்.

“உன்னைத் தான் கேக்கறேன்...”

“மைண்ட் யுவர் பிஸினஸ்...”

வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டாள்.

அவன் சிரித்தான். விஸ்கி மூச்சும், சிகரெட் புகையும் ஒரு காம்பினைஷனில் கலந்து குப்பென்று மணத்தது.

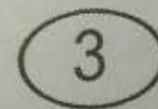
“பரவால்ல. குடாத்தான் பேசறே! இதே ஊர்தானா?”

அழுத்தமாய் உட்கார்ந்திருந்தான் அவள்.

மறுபடியும் அவனே பேசினான்.

“உன்னை மாதிரித் திமிரான பொண்ணுங்களை ரொம்பப் பிடிக்கும். எம் பேரு ஜேம்ஸ் வா... மேலே ரூஃப் கார்ட்னுக்குப் போய்ப் பேசலாம்...”

சொல்லிக் கொண்டே டேபிளில் படிந்திருந்த அவள் கையை மெத்தென்று பற்றினான்.

கார்த்திகேயன் ஜிப்பா மாதிரியான சுலபமான உடைக் குள் நுழைந்திருந்தார். உயர்தர ஃபோம் மெத்தையின்

விளிம்பில் உட்கார்ந்திருந்தார். லாட்ஜ் முத்திரையிடப் பட்ட டிபாயின் மேலிருந்த பச்சை நிற சீஸாக்கள் போதை திரவங்களை நிரப்பியிருக்க, அதிலிருந்த திரவத்தைப் பக்கத்திலிருந்த கண்ணாடி டம்ளருக்கு மாற்றுகிற முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

மேலே சிலிங்கில் மெருன் நிற கேதான் ஃபேன் மூன்றில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. கண்ணாடி டம்ளரை அவர் உதட்டுக்குக் கொண்டு போன அந்த நிமிஷம் -

‘தட்... தட்... தட்...’

அறைக் கதவு தட்டப்பட்டது.

‘யார்?’

யோசிப்போடு இருக்கையினின்று எழுந்தார். டம்ளரை டிபாய்க்கே திரும்பவும் தந்து விட்டு கதவை நோக்கி நடந்தார். தாளை விலக்கி கதவைத் திறந்தவர் - புருவத்தைச் சுருக்கினார். வெளியே -

கழுத்துச் செயினைச் சுழற்றியபடியே அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள். பின் பக்கக் கூந்தலிலிருந்து பெளர்ணமி நிலாத்தனமாய் மஞ்சளாய் எட்டிப் பார்க்கிற ரோஜா அவர் கண்ணில் பட்டது.

“எஸ்! யார் வேணும்?”

அவள் மெலிசான குரலில் சொன்னாள்.

“நடேசன் என்னை அனுப்பினார்...”

“எந்த நடேசன்?”

“உங்க பார்ட்னர்...”

“ஓ...! எதுக்காக அனுப்பியிருக்கார்?”

“உங்க கம்பெனியில் ஸ்டெனோ போஸ்ட் வேகண்ட் இருக்கிறதாச் சொன்னார்...”

அவள் வார்த்தையை முடிக்கும் முன்பாக கார்த்திகேயன் குறுக்கிட்டார்.

“நீ அப்ளை பண்ணியிருக்கியா?”

“ஆமா ஸார்...”

“நடேசன் என்ன சொல்லி அனுப்பினார்?”

அவள் கண்ணாடி டம்ளர் விழுந்து சிதறின சைனில் சிரித்தாள்.

“சும்மா உங்களைப் பார்த்துட்டு வரச் சொன்னார்...”

கார்த்திகேயன் புன்னகைத்துக் கொண்டே டிபாயைச் சமீபித்து, திரவ டம்ளரைக் கையில் எடுத்தார். அவரைப் பின் தொடர்ந்து அருகே வந்திருந்த அவளைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

“எப்பவும் குடிக்க மாட்டேன். அக்கேஷனலாக் குடிக்கிற துண்டு...”

மறுபடியும் அவள் சிரித்தாள்.

“அந்த அக்கேஷன் அடிக்கடி வருமாக்கும்?”

வயிற்றை எக்கிக் கொண்டு கார்த்திகேயனைச் சிரிப்பு அலம்பியது. அவளின் கன்னத்தைத் தட்டிச் சொன்னார்.

“யு... ஆர்... ஸோ...? நீ குடிப்பியா?”

“ஓ!”

கார்த்திகேயன் நிமிர் -

“இப்பத்தான் கீழே தம்ஸ் அப் குடிச்சிட்டு வர்றேன்...”

“யூ... நாட்டி! உன்னை எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. நீதான் என் ஸ்டெனோ...”

“தாங்க்யூ ஸார்...”

"தாங்க்ஸ் இப்படி வாயில் சொன்னா பத்தாது. இப்படி வந்து உட்கார்..."

ஃபோமைத் தட்டினார் கார்த்திகேயன்.

அவள் தயக்கமில்லாமல் வந்து உட்கார்ந்தாள். அவள் கழுத்தைக் கையால் வளைத்துக் கொண்டே கேட்டார்.

"உம் பேர் என்னன்னு சொன்னே...?"

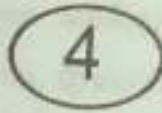
"நான் இன்னும் என் பேரைச் சொல்லவேயில்லையே ஸார்?"

"சரி... இப்ப சொல்லு... உம் பேர் என்ன?"

அவள் சொன்னாள்.

அவள் சொன்னதும்:

கார்த்திகேயனுள் ஒரு திடுக்கிடல் கத்தி மாதிரிப் பாய - அவளை அணைக்க ஆரம்பித்த கைகளைச் சட்டென்று உதறி விலகினார்.

ஸ்கூட்டர் அகலப் பாதையில் சேறியது. சேற வைத்துக் கொண்டிருந்தவன் ஸ்ரீதர். பில்லியனில் திலகா இருந்தாள். எதிர்க்காற்று 'ச்சிலீர்'ரென அவர்களைக் குளிப்பாட்டியது. ஸ்ரீதர் மிரரில் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னான்.

"என்னோட வேண்டுகோளுக்கு ஒத்துக்கிட்டதுக்கு ரொம்ப ரொம்ப தாங்க்ஸ்..."

"தாங்க்ஸ், ஸாரி - இந்த ஃபார்மல் வர்ட்ஸ் நமக்கிடை யில் வேண்டாம். எத்தனை தடவை உங்களுக்குச் சொல்றது?"

"சரி.. இனிமே சொல்லலை..."

"முன்னாடி பார்த்து ஒட்டுங்க... ஸாரி..."

ஸ்ரீதர் சட்டென ஹாண்டில்பாரை ஒடித்து மீண்டும் ஸ்டெடி ஆகி, சாலையில் ஸ்கூட்டரை வழக்க விட்டான்.

"உங்க அப்பா... இப்ப வீட்ல இருப்பாரா, திலகா?"

"ம்..."

"எப்படி என்னை ரிஸீவ் பண்ணுவார்?"

திலகா புன்னகைத்தாள்.

"பார்க்கலாம்... கொஞ்ச நேரத்தில் பார்க்கத்தானே போறோம்?"

நகர ஆரவாரத்தை விட்டு ஒதுங்கியது ஸ்கூட்டர். பத்து நிமிஷப் பயணம். சாலையை விட்டு உள் வாங்கியிருந்த அந்த சின்னக் காட்டேஜ் தெரிந்தது. வீட்டைச் சுற்றிலும் புது நிறங்களில் பூச்செடிகள் பூக்களைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தன. காட்டேஜுக்குப் பின்புறத்தில் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகள் நீல நிறத்தில் மேகச் சூழலோடு தெரிந்தது.

ஸ்கூட்டரை வீட்டின் முன்பக்கம் ஸ்டாண்டில் இருத் தினான் ஸ்ரீதர். திலகாவுடன் இணைந்து நடந்து - நீலநிற பெயிண்ட்டில் குளித்திருக்க அந்தக் கதவைச் சமீபித்தான். திலகா காலிங் ஸ்விட்ச்சை ஆள்காட்டி விரலால் தேய்த்தாள். ஸ்ரீதர் கதவருகே இடம் பிடித்த 'புரொபஸர் எஸ்.டி. ஆனந்த தீர்த்தன் பி.எச்.டி.' என்று சொல்கிற போர்டைச் சில விநாடிகள் படித்தான்.

கதவு திறக்கப்பட -

அந்தச் சிறுவன் - கம் - இளைஞன் தெரிந்தான். இருபது வயதின் ஆரம்பத்தில் இருந்தான். முகத்தில் விட்டர் லிட்டராய் குழந்தைத்தனம் வழிந்தது. கண்களில் தனிக்

கவாச்சி இருந்தது. தொளதொளவென்ற பைஜாமாவில் திணிந்திருந்தான்.

“அக்கா...!”

என்றவன் கூட இருந்த ஸ்ரீதரைப் பார்த்ததும் - புருவங்களைச் சுருக்கினான். ‘இது யார்?’ என்பது மாதிரிப் பார்த்தான்.

திலகா வீட்டுக்குள் பிரவேசமானாள். திரும்பி ஸ்ரீதரைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

“உள்ளே வாங்க ஸ்ரீதர்...”

ஸ்ரீதர் உள்ளே வர - அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“இவன் பிரபு. என்னோட தம்பி...”

பிரபு ‘ஹலோ’ சொல்ல, ஸ்ரீதரும் புன்னகைத்து ‘ஹலோ’ சொன்னான். அறையைச் சுற்றிலும் காற்றையும் வெளிச்சத் தையும் இறைக்கிற ஜன்னல்கள் மெலிசான கர்ட்டன் துணிகளோடு தெரிந்தது. அறை மூலையில் இரண்டடி உயர ஸ்டூல்களும் அவற்றின் மேல் ஃப்ளவர் வாஸ்களும் கண்களில் அடித்தன.

“அப்பா இருக்காரா பிரபு?”

“ம்... இருக்கார்...”

“எங்கே இருக்கார்? லாப்லயா?”

“ஆமா...”

ஸ்ரீதரிடம் திரும்பினாள் திலகா.

“ஸ்ரீதர்... பிரபுகூடக் கொஞ்ச நேரம் பேசிட்டிருங்க. இப்ப வந்துடறேன்...”

சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குள் நடை பெயர்ந்தாள் திலகா. சில அறைகளைக் கடந்து - வீட்டின் பின் பக்கம் வெளிவந்தாள். சற்று தள்ளி இன்னொரு சின்னக் கட்டிடம்

தெரிந்தது. அநேகமாய் நூற்றியிருபது சதுர மீட்டர்களில் பரவியிருந்த டெரஸ் கட்டிடம்.

கட்டிடத்தின் கண்ணாடிக் கதவைத் திறந்து கொண்டு -

திலகா உள்ளே நுழைந்தாள். பரிசோதனை மேஜைகள், கண்ணாடிக் கிண்ணங்கள். குடுவைகள். டெஸ்ட் ட்யூப்கள். மின்சார ஓவன்கள். வெண்ணிற சஃபாரிக்குள் சிக்கியிருந்த ஆனந்ததீர்த்தன் ஒரு டெஸ்ட் ட்யூப் கலவையில் மும்முரமாக ஈடுபட்டு மேஜையில் குனிந்திருந்தார்.

“அப்பா...”

திலகாவின் குரல் அவரைக் கலைத்தது.

நிமிர்ந்தார். புன்னகைத்தபடி கேட்டார்.

“என்னம்மா... வந்ததும் வராததுமா இங்கே வந்துட்டே...?”

“அப்பா... எனக்காக ஒரு அரை மணி நேரம் ஸ்பெண்ட் பண்ண முடியுமா?”

“என்ன விஷயம்?”

“உங்களுக்கு ஒருத்தரை அறிமுகப்படுத்தணும். அவர் உங்க கூடப் பேசணுமாம். முக்கியமான விஷயம்...”

மூக்குக் கண்ணாடி நெகிழ - புருவங்களுக்கு மத்தியில் சில கோடுகள் விழ, புருவங்களைச் சுருக்கினார் ஆனந்த தீர்த்தன்.

“யாரம்மா அவர்?”

“வாங்களேன். உங்களுக்கே அதோட முக்கியத்துவம் தெரியும்...”

கையிலிருந்த டெஸ்ட் ட்யூபை, தாங்கியிடம் ஒப்படைத்து விட்டு - வாஷ் பேஷினில் குழாயைத் திருகிக் கொஞ்சம் தண்ணீருக்குச் சுதந்திரம் தந்து கைகளை அலம்பினார். துணியால் கையைத் துடைத்துக் கொண்டே நடந்து வந்தார்.

லேபை விட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

திலகாவுக்குள் இருதயத் துடிப்பு எனிகிற ஆரம்பித்தது.

‘இந்த அப்பாவை நம்பவே முடியாது. நல்ல மூடில் இருக்கிற மாதிரி இருப்பார். திடீரெனப் பாய்வார். இவர் ஒரு புதிரான பிறவி.’

வீட்டின் பின் பக்கக் கதவு வழியே உள்ளே பிரவேசித்தார்கள். சமையலறையைக் கடந்து இன்னும் இரண்டு அறைகளின் வழியே ஹாலுக்கு வந்தார்கள்.

“கிரிக்கெட்ல உங்களுக்கு இன்ட்ரஸ்ட் இருக்கா?”

- என்று ஸ்ரீதரைப் பார்த்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த பிரபுவின் கேள்வி - இவர்களின் வரவால் பாதிக்கப்பட்டது. ஆனந்ததீர்த்தனைப் பார்வையில் வாங்கியதுமே - சட்டென ஸ்ரீதர் இருக்கையினின்றும் எழுந்து நின்றான்.

ஸ்ரீதரையே கண்களில் தாங்கி வந்த ஆனந்ததீர்த்தனுக்கு ஒரு கை குவிப்பை விநியோகித்தான்.

“வணக்கம் ஸார்...”

அவனின் வணக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்கிற பாவனையில் தலையசைத்துக் கொண்டே திலகாவைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“யாரும்மா இது?”

“இவர் மிஸ்டர் ஸ்ரீதர். உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கார்...”

“என்ன விஷயம்?”

திலகா விநாடிகள் சிலதைத் தயக்கத்தில் விழுங்கி விட்டுச் சொன்னாள்.

“அப்பா, இவர் சாயிபாபா காலனியில் பெரிய ஓர்க்ஷாப் வச்சிருக்கார். நல்ல சுபாவம். நான் மூணு மாசமா இவர் கூடப் பழகறேன்...”

ஆனந்ததீர்த்தன் சட்டென்று தலை தூக்கினார்.

ஸ்ரீதர் தயக்கக் கலப்பான குரலில் குறுக்கிட்டான்.

“ஸார்... ஃப்ராங்க்கா சொன்னா நானும் திலகாவும் மூணு மாசமா ஒருத்தரையொருத்தர் விரும்பறோம். சின்னியராப் பழகறோம். உங்க சம்மதத்தோட...”

ஸ்ரீதர் வார்த்தையை இழுக்க -

“கல்யாணம் பண்ணிக்க விரும்பறீங்களாக்கும்?” என்றார் ஆனந்ததீர்த்தன்.

திலகாவும், ஸ்ரீதரும் அவரையே இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அவர் நிச்சலன முகத்தோடு ஸ்ரீதரை அளந்து கொண்டிருந்தார். பின் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“நான் இந்தக் கல்யாணத்துக்கு சம்மதம் தரலைன்னா என்ன செய்யப் போறதா உத்தேசம்?”

திலகா ஏதோ சொல்லவர -

ஸ்ரீதர் குறுக்கே குரலை வைத்தான்.

“ஸார்... நீங்க கண்டிப்பா ஒப்புதல் தருவீங்கன்னு நான் நம்பறேன்...”

“என்னோட கொஸ்சின் - தரலைன்னா என்ன செய்வீங்க?”

என்ன சொல்வது என்று புரியாமல் இரண்டு பேரும் அவரையே பார்த்தார்கள்.

ஆனந்ததீர்த்தன் தொடர்ந்தார்.

“என்னோட திலகா என்ன செய்வாள்னு எனக்குத் தெரியும். திலகா கிட்டே கொஞ்சம் துணிச்சல் இருக்கு. இவளுக்குச் சின்னவ மாலாவை விடப் பிடிவாதம் அதிகம். நான் சம்மதம் தரலைன்னா என்னை உதாசீனம் பண்ணிட்டு நீ கூப்பிடற இடத்துக்கு வரத் தயங்க மாட்டா...”

“ஸார்... நீங்க நினைக்கறது தப்பு...”

ஆனந்ததீர்த்தன் சிரிப்பை வெளியிட்டார்.

“உம் பேர் என்ன ஸ்ரீதரா? ஸ்ரீதர்! நீ திலகாகூடப் பழகினது மூணு மாசம். முதல்ல இவ வேலைக்குப் போறதையே ஆரம்பத்திலேர்ந்து நான் எதிர்த்துட்டு வர்றேன். சின்னவ மாலா மட்டும் வேலைக்குப் போறாளேன்னு கேட்டு அவளோட போட்டி போட்டுட்டு, என் பேச்சைக் கேக்காம வேலைக்குப் போயிட்டிருக்கா. நல்லதோ, கெட்டதோ - நான் சொல்றதை விட அவளுக்குத் தோணிபடி, அவ விரும்பின மாதிரிதான் நடந்துக்கிட்டிருக்கா...”

“ஏம்பா, நான் வேலைக்குப் போறதுல உங்களுக்கு என்ன சங்கடம்?”

திலகா சின்னக் கோபத்தோடு கேட்க, ஆனந்ததீர்த்தன் புன்னகைத்தார்.

“திலகா, நீ வேலைக்குப் போறதுல எனக்கு எந்தச் சங்கடமும் இல்லை. யார் கிட்டே வேலைக்குப் போறேங்கறதில்தான் சங்கடம். எனக்குத் தெரிஞ்சவரை உன் பாஸ் அவ்வளவு நல்ல ஆள் இல்லை. அப்பா சொல்றதுல உனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படலைன்னா பட வேண்டிய கஷ்டத்தைப் பட்டாக வேண்டியதைத் தவிர வேற வழியில்லை...”

“ஸார், நானும் உங்க கருத்துக்கு ஏறக்குறைய ஒத்துப் போறேன். திலகா அங்கே ஓர்க் பண்றது எனக்கும் தான் பிடிக்கலை. அந்த வேலையை ரிஸைன் பண்ணச் சொல்லி அடிக்கடி வற்புறுத்துவேன். கடைசியா ஒரு வழியா சம்மதிச்சுட்டா...”

சட்டென நிமிர்ந்தார் ஆனந்ததீர்த்தன்.

“ஈஸிட்?”

“எஸ் ஸார்...”

“என்னோட அட்வைஸ் விட, உன்னோட அட்வைஸுக்கு திலகா கிட்டே மதிப்பு இருக்கு...”

“கோபமாகச் சொல்கிறாரா, சந்தோஷமாகச் சொல்கிறாரா?”

புரியாமல் அவரைப் பார்த்தான் ஸ்ரீதர்.

“ஐ லைக் யூ ஸ்ரீதர். உன்னை எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு...”

ஆனந்ததீர்த்தன் சொல்ல, திலகா - ஸ்ரீதர் இரண்டு பேரின் முகங்களிலும் சந்தோஷப் புள்ளிகள் ஏராளமாய்த் தெரிந்தன.

“உன் வீடு எங்கேயிருக்கு?”

“சாயிபாபா காலனியில்தான் ஸார்...”

“அப்பா என்ன பண்றார்?”

“எனக்கு அப்பா, அம்மா ரெண்டு பேருமே இல்லை. எப்பவோ காலமாயிட்டாங்க...”

“நீ ஒரே ஸன் தானா?”

“இல்லை ஸார். அண்ணன் ஒருத்தர் இருக்கார். சிஸ்டர் ஒருத்தி இருக்கா...”

“அவங்களுக்குக் கல்யாணம் ஆயிடுச்சா?”

“ஆயிடுச்சு ஸார்...”

“சிஸ்டர்?”

அவன் சொல்லச் சொல்ல -

முகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மாறிப் போனார் ஆனந்ததீர்த்தன். அவன் முழுசுமாய்ச் சொல்லி முடித்ததும் கடுமை இழைகிற குரலில் சொன்னார்.

“ஸாரி ஸ்ரீதர். நீ திலகாவை மறந்துடு...”

5

ஹோட்டல் சுவர்க்கா - இரண்டாவது அத்தியாயத்திலிருந்த அதே அளவு பரபரப்போடு இருந்தது. அதே அரையிருட்டு. அதே ஜாஸ் மியூசிக். ஜனங்கள் புதிது புதிதாய் வந்து கொண்டும் போய்க் கொண்டும் இருந்தார்கள்.

அந்த வெள்ளுடுப்பு வெயிட்டர் ஒரு 'தம்ஸ் அப்' புக்கான பில்லை எடுத்துக் கொண்டு அந்த மேஜையருகே வந்தவர், திடுக்கிட்டுப் போய்க் கண்களை விரித்தார்.

நாற்காலியில் அவள் இல்லை.

வாஷ் பேஸின் இருந்த பக்கம் பார்வையை வீசினார். ஒரு சல்வார் கம்மீஸ், ஒரு ஜீன்ஸ், ஒரு ஐம்பது வயது வழுக்கை... ஊஹம்! அவள் இல்லை.

எதிர் இருக்கையில் அவன் - ஜேம்ஸ் - குப்புறப்படுத்திருந்தான்.

'இவரையாவது கேட்கலாமா?'

"எக்ஸ்க்யூஸ் மீ ஸார்..."

ஜேம்ஸ் தலை நிமிர்த்தாமலே படுத்திருக்க - தயக்கத்தோடு தொட்டுக் கூப்பிட்டான்.

"ஸார்... ஸார்..."

தொட்டுக் கொண்டே பக்கவாட்டில் தெரிந்த அவன் முகத்தைப் பார்த்த நிமிஷம் வெயிட்டரின் இருதய சமுத்திரத்துக்குள் அதிர்ச்சி அலைகள் அடித்தன.

ரத்தக்கோடு ஒன்று உதட்டோரம் வழிய - கண்கள் நிலைகுத்தி -

பயமுகத்தோடு செத்துப் போயிருந்தான்.

6

காலை நேரம் 8.30 மணி.

பச்சை பெயிண்ட்டை அடர்வாய்த் தரையில் கொட்டிய மாதிரி அந்தப் புல்வெளி - காலை நேரப் புத்துணர்ச்சியோடு இருந்தது. வாதநாராயண மரத்தின் சிவப்புப் பூக்களை காற்று தரையில் உதிர்த்துவிட்டுக் கொண்டிருக்க, இரண்டொரு நாற்பது வயதுக்காரர்கள் வெள்ளை டீஷர்ட், ஆஃப் பேண்ட்டில் எக்ஸர்சைஸ் என்ற பெயரில் சில அசைவுகளைச் செய்து கொண்டு இருந்தார்கள்.

ஸ்கூட்டர் மண் பாதையில் முகத்தைத் திருப்பியபடி நின்று கொண்டிருக்க, புல்வெளியில் மரத்தினடியில் திலகாவும், ஸ்ரீதரும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். திலகாவின் கண்களைக் கவலை ஆக்ரமித்திருந்தது.

"திலகா..."

அவளின் தொடர் அமைதியைத் துண்டித்தான் ஸ்ரீதர்.

"ம்..."

"இப்படி உட்கார்ந்திருந்தா எப்படி?"

"ஸ்ரீதர்! அப்பா மேல நான் ரொம்ப நம்பிக்கை வச்சிருந்தேன். கண்டிப்பா அவர் சம்மதிப்பாருனு நினைச்சேன்..."

"சரி, இப்ப அதனால என்ன திலகா? நீதான் அன்னிக்கே சொன்னியே... என் அப்பா சம்மதிக்கலைன்னாலும் நான் கவலைப்படப் போறதில்லைன்னு..."

"அன்னிக்கு ஒரு வேகத்துல சொன்னேன் ஸ்ரீதர். அவர் சம்மதமில்லாம நம்ம மேரேஜ் கறதை நினைச்சா மனசை என்னவோ பண்ணுது..."

“உங்க அப்பா புரிஞ்சுக்காமே பேசறார். நான் எப்படி இருக்கேன்னுதான் பார்க்கணும். என்னோட சிஸ்டர் ஒருத்தி சினிமாவில் நடிக்கப் போனதாலே உன்னை எனக்குக் கட்டித்தர தயங்கறது சரியில்லை...”

“ஸ்ரீதர்! அப்பாவைப் பத்தி உங்களுக்குத் தெரியாது. என்னைவிடப் பிடிவாதக்காரர். ஒண்ணை மனசுல வலுவா நினைச்சார்னா சாதிச்சிடுவார். என்னதான் எனக்குச் சுதந்திரம் கொடுத்திருந்தாலும், அதுக்கு ஒரு எல்லை வச்சிருக்கார். கல்யாணம்ங்கறது அந்த எல்லையை மீறின விஷயம். எந்த நிமிஷம் அவர் என்ன செய்வார்னு எனக்குத் தெரியாது...”

“ஆபீஸ் விஷயம் என்ன ஆச்சு?”

“ஸ்ரீதர்! நிஜமாவே என் பாஸ் படு மோசமான ஆளாயிருக்கான். என்னையே சீண்ட ஆரம்பிச்சுட்டான். நான் சொல்லிட்டேன் - ரிஸைன் பண்ணப் போறேன்னு...”

“என்ன சொன்னான்?”

“இந்த மாசத்துல மீதி இருக்கிற பத்து நாளையும் கம்பளிட் பண்ணிட்டு நின்னுடச் சொல்றான்...”

“இந்தப் பத்து நாள்ல அவன் ஏதாச்சும் வாலாட்டினா என்கிட்டே சொல்லிடு. நேரடியாப் போய் ஒரு கை பார்த்துடறேன்...”

“பெரிய ஹீரோதான்...”

திலகா புன்னகைத்தபடியே மணிக்கட்டைப் பார்த்தவள் லேசாய்ப் பதறினாள்.

“மணி எட்டு அம்பதாச்சு. புறப்படலாம் ஸ்ரீதர். என்னை ஆபீஸ் வாசல்ல ட்ராப் பண்ணிடுங்க...”

புல்வெளியிலிருந்து மண் பாதைக்கு வந்தார்கள்.

அடுத்த நிமிஷம் ஸ்கூட்டரில் முன்னும் பின்னும் பரவி பயணப்பட்டார்கள். டிராஃபிக்கோடு அனுசரித்துப் போனது ஸ்கூட்டர். சிக்னல்கள் சில நிமிஷங்களைப் பாழ் பண்ணியது.

கம்பெனி வாசலில் அவளை ‘ட்ராப்’ பண்ணி ‘ஸீ... யூ...’ சொல்லிவிட்டுப் போனான் ஸ்ரீதர். செக்யூரிட்டி கார்டின் சிரி (இளி)ப்பு புரள்கிற ‘குட்மார்னிங்’குக்குப் பதில் தலையசைப்பு செய்து விட்டு உள்ளே நடந்தாள்.

கண்ணாடிக் கூண்டுக்குள் இருந்த ரிசப்ஷன் இளைஞியிடம் விசாரித்தாள்.

“பாஸ் வந்தாச்சா?”

அவள் லிப்ஸ்டிக் உதடுகளைப் பட்டும் படாமல் அசைத்தாள்.

“இன்னிக்கு ஏதோ ப்ரொடக்ஷன் ப்ராப்ளம்... வீட்டுக்கு போன் போய் அப்பவே வந்துட்டார்...”

திலகா லிஃப்ட்டுக்குள் அடைக்கலமாகி ஃப்ளோர்களைக் கழித்தாள். அந்த அறைக்குள் அனுமதி பெற்று உள்ளே போனாள். உள்ளே நுழைய நுழைய அவர் சிரித்தபடி சொன்னார்.

“வா திலகா.. நீ உள்ளே நுழைய நுழையவே எனக்கு ஒரு சந்தேகம்...”

நிமிர்ந்தாள்.

“ஸார்?”

நஷ்டக்கோடுகளைக் காட்டிய க்ராஃப் போர்டு அருகே இருந்து விலகி அவளருகே வந்தார். அவளின் தோளை வலது கையால் பற்றிக் கொண்டே கேட்டார்.

“திலகா... அழகான ஸாரியை நீ கட்டியிருக்கியா... அல்லது நீ கட்டினதாலே இந்த ஸாரி அழகாத் தெரியுதா?”

திலகாலினுள் எரிச்சல் சுழன்றது. முகத்தைச் சுளித்துத் தோளில் இருந்த அவர் கையைப் பார்த்தாள்.

"ஸார்... எம்மேல இருக்கிற உங்க கையை எடுக்கறீங்களா?"

அவர் புன்னகைத்து சட்டென கையை எடுத்தார்.

"ஓ... ஸாரி... உனக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காதில்ல! நான் பழைய ஸ்டெனோ ஞாபகத்துல கையை வைச்சுட்டேன்..."

"நான் ஸீட்டுக்குப் போறேன்."

"நில்லு திலகா..."

நின்றாள்.

"உனக்கு இங்கே வேலை செய்யறது பிடிக்கலை. இல்லையா?"

"சுத்தமாப் பிடிக்கலை..."

"இன்னிக்கு ரிலீவ் பண்ணினாலும் நீ போகத் தயார்?"

"ஆமா..."

"அப்ப சாயந்தரம் என் பங்களாவுக்கு வா..."

சட்டென்று நிமிர்ந்தாள்.

அவளின் திடீர் அதிர்வைக் கவனித்துப் புன்னகைத்தார்.

"பயப்படாதே. உன்னை மாநிரி முக்கியமான ஸ்டாஃப் களுடைய பர்சனல் பைல் எல்லாம் பங்களாவில்தான் இருக்கு. சாயந்தரம் வந்தீன்னா, பைலைப் பார்த்து உன்னை ஸெட்டில் பண்ணி அனுப்பிடறேன். உன்னை ஒண்ணும் பண்ணிட மாட்டேன். என்னோட ஓய்ஃப் வீட்லதான் இருக்கா..."

"சரி ஸார்..." என்றாள் திலகா.

7

செத்துச் சரிந்த ஜேம்ஸைப் பார்த்து முகத்தில் ரத்தத்தைத் தொலைத்தான் வெயிட்டர். பக்கத்து மேஜை ஆட்கள் சட்டென இருக்கைகளினின்றும் எழுந்து ஜேம்ஸைச் சூழ்ந்து கொண்டு பார்த்தார்கள்.

"வெயிட்டர்... என்னாச்சு?"

"தெ... தெரியலை. தொட்டுக் கூப்பிட்டேன். இப்படிக்கிடக்கிறார்..."

"ஆள் அவுட்டா?"

"ஹார்ட் ஃபெயிலியரோ என்னவோ?"

"டாக்டர் யாராவது இருக்காங்களான்னு பாருங்க..."

பலதரப்பட்ட விமர்சனங்கள் திளம்பிக் கொண்டிருக்க, வெயிட்டர் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு மேனேஜரின் அறையைப் பார்த்து ஓடினான். அடுத்த நிமிஷத்தில் அந்த முப்பது வயது மேனேஜர் எதிர் வந்தார்.

"என்னப்பா... என்ன ஆச்சு?"

"ஜேம்ஸ்ன்னு ஒருத்தர் இங்கே அடிக்கடி வருவாரே ஸார். அவர்..."

"என்ன ஆனார்?"

"செத்துட்டார்னுதான் நினைக்கிறேன்..."

"ஜேம்ஸா...?"

திகைப்புத் தாங்க அந்த ஸ்தலத்துக்கு ஓடினார் மேனேஜர்.

"ஸார்... கொஞ்சம் தள்ளிக்கங்க..."

ஜேம்ஸ் கடைவாயிலிருந்து கழுத்தில் இறங்குகிற ரத்த வரியோடு தெரிந்தான். திறந்த விழிகளில் செத்த தனம் வந்து சேர்ந்திருந்தது.

‘இவனுக்கு செத்துப் போக வேறு இடமே கிடைக்க வில்லையா? இனி போலீஸ் வந்து...’ மேனேஜரின் வயிறு கலங்கியது.

போலீசுக்குத் தகவல் தரவேண்டும் என்ற உணர்வு அழுக்க மேனேஜர் மேஜைக்குத் திரும்பி வந்தார். ரிஸீவரை எடுக்கப் போன விநாடி -

அறையின் எண்கள் அடங்கிய அந்தப் பலகையில் பஸ்ஸர் ஒலியோடு பதினாறாம் எண்ணின் தலையில் அந்தச் சிவப்பு ஜீரோவாட் வெளிச்சம் நின்று நின்று அடித்தது. ‘கீழே இருக்கிற அமளிக்கிடையில் இவனுக்கென்ன அவசரம்?’

மனசுக்குள் திட்டிக் கொண்டே அருகிலிருந்த இளைஞனிடம், “தினேஷ்! போலீசுக்குத் தகவல் கொடு. நான் சிக்ஸ்டீன் வரை போயிட்டு வர்றேன்...”

தினேஷ் தலையசைத்து டெலிபோனைத் தொட, மேனேஜர் பக்கவாட்டிலிருந்த படிக்கட்டுக்குத் தாவினார். உயர்ந்து ஃப்ளோரில் நடந்தார்.

14... 15... 16...

கதவு கொஞ்சமாய்த் திறந்திருந்தது.

“சார்...”

கதவைத் தட்டினார்.

“எக்ஸ்யூஸ்மீ சார்...”

மறுபடியும் ‘டொக்... டொக்...’

உள்ளிருந்து எந்தப் பதிலும் வராதிருக்க, கதவை மேலும் பாதி திறந்து கொண்டு உள்ளே பிரவேசித்தார்.

ஜன்னலோரம் தரையில் ரத்தம் சிக்கனமாய்க் கொட்டிக் கிடக்க, அருகே மல்லாந்து விழுந்திருந்தார் கார்த்திகேயன். கடை வாயோரம் அதே ரத்த வாயையோடு செத்திருந்தார்.

8

அவளைத் தேடத் தொடங்கினார்கள். காலிசிந்த் ரூபி நிற சாரி. காம்ப்ளின் உதவியால் அமைக்கப்பட்ட முகம். ஜிங்கென்று கம்பீரத்துடன் நாசி. மினுமினுக்கிற கையில் மின்னும் பொடி ரோமங்கள். சிரித்தால் குழி உற்பத்தியாகிற வெல்வெட் கன்னம்.

ஒரு காக்கி கும்பல் ஜேம்ஸைச் சூழ்ந்திருக்க, இன்னொரு கும்பல் மாடியில் பதினாறாம் எண் அறையை ஆக்ரமித் திருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் நவநீதகிருஷ்ணன் ஓர் ஓரமாக நின்று வெயிட்டரை விசாரிப்பில் துளைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவன் போலீஸ் பயத்துடன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“உம் பேர் என்ன?”

“வரதன் சார்...”

“நீதான் அந்த ஜேம்ஸுக்கு சர்வ் பண்ணினியா?”

தலையசைத்தான்.

“ஆமா சார்...”

“அவருக்கு என்ன சர்வ் பண்ணினே?”

“மேங்கோ மில்க் ஷேக் கேட்டார். கொண்டு போய்க் கொடுக்கறதுக்குள்ள செத்துட்டார்...”

“இந்த ஜேம்ஸ் அடிக்கடி இங்கே வருவாரா?”

“ஆமா ஸார்...”

“இங்கே அவரைப் பார்க்க வர்ற ஃப்ரெண்ட்ஸ் யாரை யாவது உனக்குத் தெரியுமா?”

“குறிப்பா யாரையும் தெரியாது ஸார்... எல்லார் கிட்டே யும் இவர் சகஜமாப் பேசுவார்...”

“எதிர் ஸீட்ல இருந்த அந்தப் பெண்ணை இதுக்கு முன்னாடி இங்கே பார்த்திருக்கியா?”

“இல்லே ஸார்...”

“அந்தப் பொண்ணும், ஜேம்ஸும் பேசிக்கிட்டாங்களா?”

“சரியாக் கவனிக்கலை. ஜேம்ஸ், அந்தப் பொண்ணு கிட்டே எதுவோ கேட்ட மாதிரி இருந்தது...”

“ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து வந்தாங்களா, தனித்தனியா வந்தாங்களா?”

“தனித்தனியாத்தான்...”

“மேல பதினாறாம் நம்பர் ரும் கார்த்திகேயனைத் தெரியுமா?”

“ம்ஹூம்’ என்கிற மாதிரி தலையசைத்தான்.

“தெரியாது ஸார்... ரும் சர்வீஸ் பையன் யாரையாவது கேட்டாத் தெரியும்...”

“அந்தப் பொண்ணு எப்படி இருந்தா?”

இந்த அத்தியாயத்தின் ஆரம்பப் பாராவைச் சொன்னான் அவன். கொசுறாக -

“தலைல மஞ்சள் ரோஜா வச்சிருந்தா...” என்றான்.

அவனை அனுப்பிவிட்டு இன்னும் சிலரை விசாரித்தார். வெயிட்டர் வரதன் சொன்ன விவரங்களை விடக் குறை

வாகத் தான் மற்றவர்களிடம் கிடைத்தது. போட்டோ கிராபர் விக்டரிடம் என்னவோ சொல்லிக் கொண்டிருந்த அவினாஷின் அருகே போனார்.

“அவினாஷ்... ஏதாவது தேறுதா...?”

அவினாஷ் திரும்பினார்.

“இவ்வளவு கூட்டத்துக்கு நடுவுல ஒரு பொண்ணு துணிச்சலா வந்து கொலை பண்ணிட்டுப் போயிருக்காங்கிறது பிரமிப்பா இருக்கு...”

“இது சாதாரண இறப்பா இருக்க சான்ஸ் இல்லையா?”

“ஆமா சார். அப்படிப் பார்த்தா... ஒரே சமயத்தில ஒரே இடத்தில் ஒரே மாதிரி ரெண்டு சாதாரண மரணம் கண்டிப்பா நடக்காது...”

“பாய்ஸன் ஏதாவது தந்திருப்பாளா?”

“பரிசோதிச்ச டாக்டர் துல்லியமாச் சொல்லிட்டார். உடம்புல நீலம் பாரிப்போ... நுரை தள்ளலோ எதுவு மில்லை...”

“அவினாஷ்! இப்போ எத்தனையோ தரப்பட்ட பாய்ஸன்ஸ் இருக்கு. ஃபாரன்ஸிக் ரிப்போர்ட்டுல விவரம் தெரிஞ்சுடும்...”

“கார்த்திகேயனோட ருமைப் பார்த்திங்களா சார்?”

“ஃபாரன்ஸிக் ஆட்கள் மேலே இருக்காங்க...”

“போட்டோகிராபர் கீழே வந்துட்டார். ஃபாரன்ஸிக் காரங்களும் இந்நேரம் வேலையை முடிச்சு இருப்பாங்க...”

“மேலே போகலாம், வாங்க...”

சொன்ன நவந்தகிருஷ்ணன் மறுபடியும் கேட்டார்.

“முன்னாடி செக்யூரிட்டி கார்டை விசாரிச்சீங்களா அவினாஷ்?”

“விசாரிச்சேன் சார்...”

“எனிதிங் ஸ்பெஷல்?”

“நத்திங். ‘எத்தனையோ பேர் ஓட்டலுக்கு வந்து போறாங்க. எல்லாரையுமே நான் தனித்தனியா வாட்ச் பண்ண முடியாது. நீங்க கேக்கற பொண்ணை நான் கவனிக்கலை சார்’ன்னு சொல்லிட்டான்...”

“கார்த்திகேயன், ஜேம்ஸ் ரெண்டு பேரோட அட்ரஸையும் கலெக்ட் பண்ணிட்டிங்களா?”

“பண்ணிட்டேன் சார்...”

“அவங்க வீட்டுக்குத் தகவல்...?”

“போயிருக்கு...”

அறை 16.

சம்பிரதாயம் முடிந்து போன கார்த்திகேயன், உறவினர் வருகைக்காகவும், மார்ச்சுவரி வேனில் புறப்படுவதற்காகவும் போஸ் மாறாமல் காத்திருந்தார். அந்த ஃபைவ் ஸ்டார் ஓட்டலுக்குள் கூட தட்டுத் தடுமாறி ஓர் ஈ நுழைந்து வந்து அவரின் முகத்தை ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்தது.

நவந்தகிருஷ்ணன் அறையைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்தார். கண்ணாடித் தனமாய் மின்னுகிற டிஸ்டெம்பர் கோட்டிங்கில் சுவர்கள் வழுக்கலாய்த் தெரிந்தன. பாதி பிளந்த நீல வர்ண வென்டிலேட்டர். வார்னிஷ் தேய்ப்பில் பளபளக்கிற ஷெல்ஃப். இங்கு கொட்டின மாதிரி புள்ளிகளோடு மொசைக் தரை. படுக்கையருகே டப்பாய். மேலே ஷிவாஸ் ரீகல் பாட்டில். டம்ளர்கள். சிகரெட்டின் செத்துப் போன பிரவுன் உடம்பு. தீக்குச்சிகள்.

ஏதாவது தடயம்...?

ஏதாவது தடயம்...?

அலுத்துப் போன மனசோடு திரும்பத் திரும்ப அறை மொத்தத்தையும் கண்களால் அலசிக் கொண்டே நகர்ந்தார்.

அதே நிமிஷம் -

“சார்...”

அவினாஷின் அவசரக் கூப்பிடல்.

திரும்பிப் பார்த்தபோது அவினாஷ் கதவருகே தெரிந்தார்.

“என்ன அவினாஷ்?”

“ஒரு நிமிஷம் இங்கே பாருங்க...”

நவந்தகிருஷ்ணன் அவினாஷைச் சமீபித்து அவர் கை காட்டின பக்கம் பார்வையை வைத்தார்.

அங்கே -

ஒரு வாடிப்போன மஞ்சள் ரோஜா.

9

ஜீப் டயர் சாலையைத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தது. அவினாஷின் கையில் அரசாங்க மட்டப் பேப்பரில் போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட். ஜீப்பை ஓட்டுகிற நவந்தகிருஷ்ணன் கேட்டார்.

“போஸ்ட்மார்ட்டம் ரிப்போர்ட் என்ன சொல்லுது அவினாஷ்?”

ரிப்போர்ட்டைப் பார்வையால் மேய்ந்து கொண்டே அவினாஷ் சொன்னார்.

“முதல் பாயிண்ட்... ஜேம்சும், கார்த்திகேயனும் ஒரே மாதிரிதான் இறந்திருக்காங்க...”

“நேரம்?”

“டயம் ஃபாக்டர்ல பார்த்தால் பத்து நிமிஷ வித்தியாசத் தில் ரெண்டு பேரும் கொலையுண்டிருக்கிறார்கள்...”

“சரி, அப்புறம்?”

“ரெண்டு பேரின் உடம்பின் மேலயும் ஒரு சின்ன நகக்கீறல் கூட இல்லை...”

“போராட்டமில்லாம மரணம் நேர்ந்திருக்கு...?”

“எஸ் சார்...”

“மரணம் எந்த வகையிலன்னு பி.எம். ரிப்போர்ட் சொல்லுது?”

“இருதயச் சுவர்கள் வெடிச்சிருக்கு...”

“எப்படி?”

“இந்தக் கேள்விக்குத்தான் போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப் போர்ட் உதட்டைப் பிதுக்கிட்டுப் பேந்தப் பேந்த விழிக்குது சார். எந்த விதமான விஷமோ ஆயுதமோ பயன்படுத்தப் படவில்லை. ஒரு நிமிஷத்துக்குள்ளிருந்து மூணு நிமிஷத்துக் குள்ள மரணம் நிகழ்ந்திருக்கு...”

“இந்த ரெண்டு கொலையையும் செய்தது ஒரே பெண் தன்னு நாம முடிவு கட்டினது சரியா அவினாஷ்?”

“ஆமா சார். அதுக்கு அந்த மஞ்சள் ரோஜாதான் ஆதாரம். ஜேம்ஸோடு, மஞ்சள் ரோஜா தலையில் வெச்சிருந்த ஒரு பெண் பேசிட்டிருந்ததை எல்லாருமே பார்த்திருக்காங்க. பேரர் பில் கொண்டு வர்றதுக்குள்ள திடீர்ன்னு அவ காணாமப் போயிருக்கா. கார்த்திகேயனோட ரூமிலும் மஞ்சள் ரோஜா கிடைச்சிருக்கு. ஸோ, அவ ஜேம்ஸைக் கொலை பண்ணினதுமே கார்த்திகேயன் ரூமுக்கு வந்து போயிருக்கணும்...”

“வெல் ப்ளாண்ட் மர்டர் மாதிரித் தெரியுது...”

“இல்லேன்னா இவ்வளவு துல்லியமா மர்டர் செய்ய முடியாது சார்...”

“அந்தப் பொண்ணு கார்த்திகேயனுக்கும், ஜேம்ஸுக்கும் பொதுவான எதிரியாத்தான் இருக்கணும். முதலில் ஜேம்ஸைத் தீர்த்துக் கட்டிட்டு அப்புறமாக கார்த்திகேயனோட ரூமுக்கு அந்தப் பெண் போயிருக்கா. அவ என்ன ஆயுதத்தை உபயோகம் பண்ணி, எப்படி அவங்களைத் தீர்த்துக் கட்டினாங்கறதுதான் பிரம்ம வித்தை. பாடியோட இன்னர் ஆர்கன்ஸ் ஃபாரன்ஸிக் லேபுக்கு அனுப்பி அலசணும்...”

“ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கு சார்...”

ஜீப் அந்த மீடியம் ரக பங்களாவுக்குள் நுழைந்து லானின் இருபுறமும் சாமந்திச் செடிகளுக்கிடையே ஓடிப்போய் போர்ட்டிகோவில் குலுங்கி நின்றது.

இருவரும் இறங்கினார்கள்.

காலிங் பெல் நவந்தகிருஷ்ணனின் விரலால் தேய்க்கப் பட்டது. ஏதோ அறைக்குள் ‘பார்’ சப்தம் சிந்தியது. தொடர்ந்து காலடிச் சத்தம். திறக்கப்பட்ட கதவுக்குப் பின்னே அந்த நடுத்தர வயதுப் பெண் சலனமில்லாத முகத் தோடு நின்றாள்.

“வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்...” - மெல்லிய குரலில் வரவேற்று விட்டுத் தலையை உயர்த்தியபடி கேட்டாள் அந்தப் பெண். “மறுபடி ஏதாவது கேக்கணுமா?”

“ஃபர்தரா ஒரு சின்ன என்கொயரி...”

அவள் திரும்பி நடக்க, இருவரும் உள்ளே நடந்து நாற்காலிகளைத் தொட்டார்கள்.

“ஜோம்ஸோட அப்பா வீட்ல இல்லையா”

“ஒரு நிமிஷம் உக்காருங்க இன்ஸ்பெக்டர். கூட்டிட்டு வர்றேன்...”

சதைப் பிடிப்பான உடம்பைச் சிரமத்துடன் அவள் நகர்த்திப் போனாள். ஒரு கதவில் மறைந்தாள். மூன்றாவது

நிமிஷம் அவள் வெளிப்பட்ட போது கூட அந்த ஐம்பது வயதுக்காரர் வந்தார். தலைப்பிரதேசம் மின்னலடிக்கும் குப்பர் ரின் வெளுப்பாய் மாறியிருந்தது. புத்திர சோகம் இரண்டு பேரையுமே அலம்பியிருந்தது.

மூக்குக் கண்ணாடியைக் கழற்றி தான் அணிந்திருந்த ஜிப்பாவில் தேய்த்துக் கொண்டே, “வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்...” என்றார்.

“மிஸ்டர் வில்லியம்! உங்க ஸன் இறந்து போன துக்கத்தில் இருந்த உங்ககிட்டே நேற்றைக்கு சரியா விசாரிக்க முடியலை. அதான் மறுபடியும் வந்தோம்...”

“வாட்... ஈஸ்... தேர்...? நீங்க என்ன கேக்கணுமோ கேளுங்க...”

“பொதுவா நீங்க ஜேம்ஸ் மேலே என்ன அபிப்பிராயம் வெச்சிருக்கீங்க?”

“யூ மீன்...?”

“ஜேம்ஸுடைய கேரக்டர்...”

“ஜேம்ஸ் எனக்கு ஒரே பையன். அவனுக்கு அளவுக்கு அதிகமா நான் செல்லம் கொடுத்து வளர்த்திட்டேன்னு எல்லாரும் சொல்லுவாங்க. என்னோட செல்லம் அவனை ரொம்பவும் கெடுத்திருக்கு இன்ஸ்பெக்டர். அவனோட கேரக்டர் எனக்கு அவ்வளவு திருப்தியாய் இல்லை. குடி, மூணு சீட்டு, ரேஸ், மோசமான பெண்களோட தொடர்பு எல்லாமே அவனுக்குண்டுன்னு - நேரடியா எனக்குத் தெரியலைன்னாலும் நிறையப் புகார்கள் காதுக்கு வந்தது. அப்பவும் அவனைக் கண்டிக்காம - கண்டும் காணாம இருந்தது ரொம்பத் தப்புன்னு இப்பத்தான் ஃபீல் பண்ணேன்...”

“அப்படின்னா ஜேம்ஸால பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பெண் தான் இந்தக் கொலையைச் செய்திருக்கணும்னு நினைக்கிறீங்களா?”

“என்னோட ஊகம் அதுதான்...”

“உங்க மகன் இறந்த அதே சமயத்துல மாடியறையில் கொலையான கார்த்திகேயனை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாது இன்ஸ்பெக்டர்...”

“உங்க ஸன் ருமை நான் பார்க்கணும்...”

“வாங்க...”

அழைத்துக் கொண்டு போனார் வில்லியம்.

சின்ன அறை. சுத்தத்தோடுதான் இருந்தது. ஒரு ஸ்டீல் பாரில் ஷர்ட், பேண்ட்கள் ஹேங்கரில் சிரசாசனம் செய்தன. குதிரைகள் போர்ட் ரெய்டில் ஆவேசமாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. ஒருவித பர்ஃப்யூம் நெடி நிரந்தரமாய் அறைக்குள் உறைந்து போயிருந்தது. ஒரு மேஜையில் தந்த நிற அலங்கார டெலிபோன் ஒயிலாய் உட்கார்ந்திருந்தது. மேலே கண்ணுக்குத் தெரிகிற தூசி.

நவநீதகிருஷ்ணன் மேஜையருகே வந்தார்.

“இந்த டெலிபோன் ஜேம்ஸுடைய பிரைவஸி லைனா?”

“ஆமா இன்ஸ்பெக்டர்...”

“அவர் ஏதாவது பிஸினெஸ் பண்ணிட்டிருந்தாரா?”

“ம்ஹம். என்னோட பிசினஸை கவனிக்கச் சொல்லியும், அவன் ஈடுபாடு இல்லாம சுத்திட்டிருந்தான்...”

வில்லியம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தபோதே -

“க்ரிங்... க்ரிங்...”

டெலிபோனில் குரல் பிரசவம் நிகழ். அருகிலிருந்த நவநீதகிருஷ்ணன் சட்டென்று ரிஸீவரைக் கைப்பற்றினார்.

“ஹலோ...”

“ஹாய் ஜேம்ஸ்...”

உற்சாகம் வழிகிற இளசான ஒரு பெண் குரல்.

நிமிஷ நேரம் யோசித்த நவந்தகிருஷ்ணன் (ஜேம்ஸைக் கூப்பிடுகிற இந்தப் பெண்ணுக்கு ஜேம்ஸ் இறந்து போன விவரம் தெரியாது போலிருக்கிறது) சட்டென்று பதிலளித்தார்.

“ஹாய்...”

“என்ன ஜேம்ஸ், குரல் ஒரு மாதிரி இருக்கு...”

“கொஞ்சம் கோல்ட்! உன் குரல் கூடத்தான் மாறின மாதிரி இருக்கு...”

“உங்க குரல் மாறினாக்கூட நீங்க ஜேம்ஸ்தான்னு நான் எப்படிச் சொன்னேன்... அது மாதிரி என் குரல் மாறியிருந்தாலும் நான் ராதாதான்னு நீங்க கண்டுபிடிக்கணும்...”

“ம்... ம்...”

நவந்தகிருஷ்ணன் ‘உம்’ கொட்டி விட்டு சில விநாடிகள் மௌனித்தார்.

மறுமுனையில் ராதாவின் குரல் தாழ்ந்தது.

“ஜேம்ஸ்! இப்ப நான் எதுக்குத் தெரியுமா போன் பண்ணினேன்?”

“சொல்லு...”

“நீங்க கொஞ்சம் ஜாக்ரதையா இருக்கணும்...”

“ஏன்?”

“ஷர்மிளாவுக்கு உங்க மேல ஏகப்பட்ட கோபம். நான் உங்ககூட க்ளோசா பழகறேன்னு தெரியாம என்கிட்டேயே உங்களைப் பத்தி தாறுமாறாப் பேசினா. இப்ப நீங்க கைல கிடைச்சாலும் நார் நாரா கிழிச்சிடற அளவுக்கு உங்க மேல ஆத்திரம் அவளுக்கு...”

நவந்தகிருஷ்ணனின் மூளைப் பிரதேசத்துக்குள் ஒளிக் கீற்று சர்ரரெனக் கடந்தது.

10

ஏராளமான குழப்பத்தில் இருந்தான் ஸ்ரீதர்.

பத்து நாட்கள்!

பத்து நாட்களாய்த் திலகாவைச் சந்திக்கவே இல்லை. அவளிடமிருந்தும் எந்தத் தகவலும் இல்லை. எங்கே போனாள்? அவளுக்கு என்ன ஆயிற்று?

நாலாம் நாளே அவளுடைய கம்பெனியில் போய் விசாரித்து விட்டு வந்திருந்தான். அவர்கள் அவனையே திருப்பிக் கேட்டார்கள். ‘எங்கே திலகா? நாலு நாளாய் வரவில்லையே?’

‘அவளுடைய அப்பா எந்த அளவுக்கு மரியாதை தருவார்?’ என்ற குறுகுறுப்பில் வீட்டுக்குப் போய்ப் பார்க்கத் தயங்கி னான்.

‘இரண்டு பேரின் பழக்கத்தையும் துண்டிக்கிற நோக்கத் தோடு ஆனந்ததீர்த்தன் தான் வலுக்கட்டாயமாக அவளை வீட்டில் இருத்தியிருக்க வேண்டும்.’

அந்த சூபர்வைசர் ப்ளூ பிரிண்ட் தாளோடு உள்ளே நுழைந்த விநாடி -

மணிக்கட்டில் நேரம் பார்த்தான் ஸ்ரீதர்.

6.10.

ஜன்னலில் சூரிய வெளிச்சம் பாதி தேய்ந்திருந்தது. வந்த சூபர்வைசர் மேஜையை நெருங்கினார்.

“குட் ஈவ்னிங் சார்! சார், இந்த ப்ளூ ப்ரிண்ட்ல ஒரு காம்ப்ளிகேட்ட இஷ்யூ...”

“என்ன?”

“... அவமானப்பட்டாலும் சரி, திலகாவின் வீட்டுக்கு போய்ப் பார்த்துவிட வேண்டியதுதான்...”

“இந்த டைமன்ஷன் தப்பா இருக்கும் போலருக்கு சார்...”

“ப்ரிண்டை இப்படிக்க காட்டுங்க...”

“என்னதான் செய்து விடுவார் அவர்...”

“இது எப்ப ப்ரொடக்ஷனுக்கு எடுக்கணும்?”

“நாளைக்கு மத்தியானம்...”

“... திலகாவின் வீட்டுக்குப் போய் இரண்டில் ஒன்று அவளைப் பற்றி கேட்டுவிட்டு வந்தாக வேண்டும்...”

வேலையில் மனசு பதியாமல் திலகாவையே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது.

“நாளைக்கு மத்தியானம் தானே. வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் சரி பண்ணிடறேன். இப்ப அந்த கியர் எவ்வளவு ஓடியிருக்கும்?”

“இருநூறு பீஸஸ்...”

“ப்ரொடக்ஷன் ரேட் பத்தாது. கொஞ்சம் பார்த்து வேலை வாங்குங்க...”

“எஸ் சார்...”

அந்த டிராயிங்கை மடித்துக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, ஸ்கூட்டர் சாவியோடு எழுந்தான் ஸ்ரீதர். ஷாப் ஃப்ளோரை ஒரு பார்வையில் அலசி விட்டு வெளியே வந்தான்.

மரத்தினடியில் நிழல் வாங்குகிற ஸ்கூட்டரை நெருங்கி சாவியைப் பொருத்தி, கிக்கரை உதைத்து அதில் பாயப் போன விநாடி -

புழுதியை ஆக்ரோஷமாக இறைத்துக் கொண்டு - ஜிவ் வென்று இண்டஸ்ட்ரி வாசலில் வந்து நின்றது அந்தக் கார்.

“யார்?”

யோசிப்புடன் கார் நம்பர் போர்டில் பார்வை பதித்தான். கண்ணில் திகைப்பு ஊறியது.

ஸ்கூட்டரை அணைத்தான். மறுபடியும் ஸ்டாண்ட் இட்டான்.

கார் கதவினின்றும் ஆனந்ததீர்த்தன் சரிந்து கொண்டிருந்தார்.

“வாங்க சார்! உங்களைப் பார்க்கறதுக்குத்தான் இப்ப வீட்டுக்கு வரலாம்னு கிளம்பிட்டு இருந்தேன்...”

சொல்லிக் கொண்டே அவரின் முகத்தைப் படித்தவன் மனதிற்குள் ஒரு ‘சுருக்’ வாங்கினான்.

அவர் உச்சக்கட்ட கோபத்தில் இருந்தார். வார்த்தைகளில் அனல் வெடிக்கக் கத்தினார்.

“எங்கடா என்னோட மக திலகா?”

11

“ராதா... நீ இப்போ எங்கிருந்து பேசறே?” என்றார் நவநீதகிருஷ்ணன்.

“ஹாஸ்டல்ல இருந்துதான்...”

“கொஞ்சம் ப்ரெட்டி ஹவுஸ் ஸ்டாப்பிங்குக்கு வரமுடியுமா இப்ப?”

“ஜேம்ஸ், உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு? என்னோட ஹாஸ்டல் எங்கிருக்கு?”

நவநீதகிருஷ்ணன் லேசாகத் தடுமாறினார்.

“இவள் ஹாஸ்டல் எங்கிருக்கிறது?”

“எங்கே அவளை வரச் சொல்லி சந்திப்பது?”

“இப்ப நான் உன்னைப் பார்க்கணும் ராதா. எங்கே வர்றே?”

“ஜிப்ஸி ரெஸ்டாரெண்ட்...”

“பத்து நிமிஷத்தில் நான் அங்கே இருப்பேன்...”

ரிஸீவரைக் கவிழ்த்தார் நவந்தகிருஷ்ணன். வில்லியமும் அவினாஷும் குழப்பத்தை முகங்களில் அணிந்து கொண்டு நவந்தகிருஷ்ணனைப் பார்க்க, அவர் வில்லியம்மிடம் கேட்டார்.

“ராதான்னு யாரையாவது உங்களுக்குத் தெரியுமா மிஸ்டர் வில்லியம்?”

“ராதாவா?”

“ஆமா...”

வில்லியமின் உதடுகள் பிதுங்கின.

“அப்படி யாரையும் எனக்குத் தெரியாது இன்ஸ்பெக்டர்...”

நவந்தகிருஷ்ணன் அவினாஷின் பக்கமாய்த் திரும்பினார்.

“அவினாஷ்! நாம இப்ப ஜிப்ஸி ரெஸ்டாரெண்ட்டுக்குப் போகப் போறோம். ஜேம்ஸைக் கேட்டு போன் பண்ணின பெண் அங்கே நமக்காகக் காத்திட்டிருப்பா...”

வில்லியமிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு ஜீப்புக்கு வந்து - ஜிப்ஸி ரெஸ்டாரெண்ட்டை நோக்கி ஜீப்பை விரட்டினார்கள்.

ஜீப் சாலையில் நீந்த நீந்த - நவந்தகிருஷ்ணன் போன் விவரங்களைச் சொன்னார்.

“அப்ப இந்த ஷர்மிளா மேல சந்தேகப் புள்ளி விழுது இல்லையா ஸார்?”

“ஆமா...”

“ஷர்மிளாவுக்கும் கார்த்திகேயனுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?”

“பார்க்கலாம். இந்த ராதா மூலமே அந்த ஷர்மிளாவை மடக்கினோம்னா விவரம் புரியும்...”

சில நிமிஷத்தில் ஜீப் ஜிப்ஸி ரெஸ்டாரெண்ட்டின் வாசலில் ஓய்ந்தது. ஜீப்பினின்றும் இறங்கி உள்ளே நடந்தார்கள். கண்ணாடிக்கப்பால் ரெஸ்டாரெண்ட் பரப்புத் தெரிந்தது.

கதவை ‘புஷ்’ஷினார்கள்.

ஜனங்கள் மும்முரமாய் கொறிப்பதிலும், சம்பாஷணையிலும் டேபிளுக்கு டேபிள் நிரம்பித் தெரிந்தார்கள். ரெஸ்டாரெண்ட் மேனேஜரின் மேஜையோரமாக வந்து நின்ற நவந்தகிருஷ்ணன் டைனிங் ஹால் முழுக்கப் பார்வையைச் சுழற்றி வீசினார்.

“இந்நேரம் அவள் வந்திருப்பாளா? அந்த ராதா எப்படி இருப்பாள்?”

“ஸார், வணக்கம் ஸார்...”

என்னவோ, ஏதோ என்ற பயத்தில் நவந்தகிருஷ்ணனுக்கும் அவினாஷுக்கும் ரெஸ்டாரெண்ட் மேனேஜர் வணக்கத்தை விநியோகித்து வைத்தார்.

“நீங்கதான் ரெஸ்டாரெண்ட் மேனேஜரா?”

“ஆமா ஸார். என்ன விஷயமா வந்திருக்கீங்கன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?”

“இங்கே வர்ற கஸ்டமர்கள்ல ஜேம்ஸ்னு யாரையாவது தெரியுமா?”

நிமிஷ யோசிப்புக்குப் பின் தலையாட்டினார்.

“தெரியாது ஸார்...”

“ராதான்னு ஒரு பொண்ணு...?”

அதற்கும் அதே தலையாட்டல். “தெரியாது இன்ஸ் பெக்டர்...”

‘ரோ ரோ’வாய்ப் பார்வையைப் பரத்தினார் நவந்திரி. நிறைய ஜோடிகள் பார்வையின் தொடர் நீந்துதலில் அவினாஷுக்கு அந்த மேஜை தட்டுப்பட்டது.

“ஸார், அங்கே பாருங்க ஸார்...”

நவந்திரிக்குஷ்ணன், அவினாஷ் குறிப்பிட்ட மேஜையை பார்வையில் வாங்கினார். ஒரு சல்வார் கம்மீஸ் பெண் தனியாய்த் தெரிந்தாள். அடிக்கடி வாசலைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். யாரையோ எதிர்பார்க்கிற பாவனை தெரிந்தது.

‘அந்த ராதா இவளாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.’

“யாருக்காவோ காத்திருக்கிற மாதிரி இருக்கு. இல்லையா அவினாஷ்?”

“ஆமா ஸார்...”

அவளை நோக்கி நடந்தார்கள். தூரத்திலிருக்கும் போதே அவள் மேல் அழகு வெளிச்சம் அடித்தது. அருகில் சமீபித்த போது ஃபேன் காற்றில் அலைகிற, ஷாம்பு போட்டு உலர்ந்த தலைக்கேசம் சிலும்பியது. முன் வரிசைப் பற்களால் கை விரல் நகங்களைப் பதட்டமாய்க் கடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நவந்திரிக்குஷ்ணனும், அவினாஷும் அருகில் வந்து நின்ற போது மேலோட்டமாய் அவர்களைக் கவனித்து விட்டு - வாசலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளிடம் நவந்திரிக்குஷ்ணன் -

“நீங்கதானே மிஸ் ராதா?”

என்று கேட்டதும் - சட்டெனத் தலையை உயர்த்தி அவர்களை ஏறிட்டாள்.

‘ஆமாம்’ என்கிற மாதிரி தலையைச் சைத்தாள். கொஞ்சமாய் முகம் மாறியிருந்தாள்.

நவந்திரிக்குஷ்ணன், எதிர் இருக்கையில் உட்கார்ந்து மோவையைத் தாங்கிக் கொண்டார்.

“ஜேம்ஸுக்காக காத்திட்டிருக்கீங்களா?”

‘இவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?’

கண்களில் அதிர்ந்து போய் அவரைப் பார்த்து விட்டு எச்சில் விழுங்கிக் கொண்டே சொன்னாள்.

“அ... ஆமா இன்ஸ்பெக்டர். அவரை உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? எனி ப்ராப்ளம்?”

“இன்னிக்கு வந்த தினத்தந்தியில் மூணாவது பக்கத்துல ஒரு மூலைச் செய்தியை நீங்க இன்னும் பார்க்கலைன்னு நினைக்கிறேன்...”

“நீங்க சொல்றது எனக்குப் புரியலை இன்ஸ்பெக்டர்...”

“நீங்க எதிர்பார்க்கிற ஜேம்ஸ் இப்ப வரமாட்டார்...”

“ஏன்?”

“நேத்து ராத்திரி ஒரு ஹோட்டலில் ஹி வாஸ் மர்ட்டுப் பை ஸம்படி...”

அதிர்ச்சியைத் தூக்கிக் கொண்ட முகத்தோடு அவரைப் பார்த்தாள்.

“என்ன சொல்றீங்க இன்ஸ்பெக்டர்? கொஞ்ச நேரம் முன்னாடி ஜேம்ஸ் என்கூடப் பேசினார்...”

நவந்திரிக்குஷ்ணன் புன்னகைத்து விட்டுச் சொன்னார்.

“கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி உங்க கூடப் பேசினது நான்தான்...”

ராதா தளர்ந்து போய் நாற்காலிக்குச் சாய்ந்தாள்.

“மிஸ் ராதா, நீங்க எங்கிருக்கீங்க?”

“பட்டேல் லேடீஸ் ஹாஸ்டல்...”

“எங்கே ஒர்க் பண்ணீங்க?”

“கிரண் அண் கம்பெனியில் டைப்பிஸ்டா இருக்கேன்...”

“ஜேம்ஸ் உங்களுக்கு எப்படிப் பழக்கம்?”

“ஹாஸ்டலுக்கு அடிக்கடி வருவார்!”

“என்ன விஷயமாய்?”

சின்னத் தயக்கத்துக்குப் பின் சொன்னாள்.

“ஷர்மிளாவைப் பார்க்கறதுக்காக...”

“ஷர்மிளா யாரு?”

“அவளும் ஹாஸ்டல்லதான் இருக்கா. என்னை மாதிரி ஒரு ப்ரைவேட் ஆர்கனைஸேஷன்ல ஒர்க் பண்ணா...”

“எதுக்காக அவர் ஷர்மிளாவைப் பார்க்க வருவார்?”

“ரெண்டு பேரும் ஒருத்தரையொருத்தர் விரும்பிட்டிருந்தாங்க. பட்...”

“பட்?”

“ஜேம்ஸுக்கு ஷர்மிளாவைப் பிடிக்கலை. விலகிட்டார்...”

“இப்போ நீங்க அவரை விரும்பறீங்களா?”

“நோ. நானும் ஜேம்ஸும் ஜஸ்ட் ஃப்ரெண்ட்ஸ் தான்...”

ஆச்சர்யமாய் அவளைப் பார்த்தார்கள்.

“போன்ல ஜேம்ஸை ரொம்ப வாரன் பண்ணினீங்களே...?”

“ஆமா இன்ஸ்பெக்டர்! ஷர்மிளா, ஜேம்ஸ் மேல ரொம்ப ஆத்திரமா இருக்கா. ஷி ஈஸ் கன்சீவ்ட் நவ்...”

“மிஸ் ராதா, ஜேம்ஸைக் கொலை பண்ணினது ஒரு பெண்தான்னு இன்வெஸ்டிகேஷன் சொல்லுது...”

ராதாவின் கண்களில் ஆச்சரியமும் அதிர்வும் ஆக்ரமிப்பானது.

“இன்ஸ்பெக்டர், ஷி மே பி ஷர்மிளா...”

“ஷர்மிளாவை நேத்து ராத்திரி ஹாஸ்டல்ல பார்த்தீங்களா?”

“பார்க்கலை...”

மோவாயைத் தேய்த்த நவந்தகிருஷ்ணன் சேரினின்றி எழுந்தார்.

“இப்ப உங்க ஹாஸ்டலுக்குப் போகலாமா மிஸ் ராதா?”

ராதாவும் எழுந்தாள். மூன்று பேருமாக மேஜைகளைக் கடந்து வெளியே வந்தார்கள். காம்பெளண்டுக்கு வெளியே காத்துக் கொண்டிருந்த ஜீப்பை நெருங்கினார்கள். ஜீப்பின் உள்ளே போனார்கள்.

ராதா, ஹாஸ்டல் இருக்கிற இடத்தைச் சொல்ல - அவினாஷ் ஸ்டியரிங்கை வளைத்தார்.

பத்து நிமிஷ விழுங்கலில் - அந்தக் கட்டிடத்தின் முன் புறம் நின்றது. போர்ட்டிகோவின் நெற்றியில் பெரிய சைஸ் எழுத்துக்கள் - தூய தமிழில் - மோசமான பெயிண்ட்டில் -

‘பட்டேல் மகளிர் விடுதி’ என்றது. இரண்டு பக்கமும் விரிந்து போன சுவர்களில் சதுரம் சதுரமாய் வரிசை வகுத்துக் கொண்டு ஜன்னல்கள் தெரிந்தன.

ரிஸப்ஷனில் ஓர் அரை வட்ட மேஜை இருந்தது. அந்த மேஜைக்குப் பின்பக்க இருக்கையிலிருந்த ஓயிட் ஸாரி பெண்மணியை நோக்கி நடந்தாள் ராதா. ஸ்பெக்லை ஏற்றி விட்டுக் கொண்டு நிமிர்ந்த அந்த நாற்பது வயதுக்காரி யூனிஃபார்ம்களில் இருந்த நவந்தகிருஷ்ணனையும், அவினாஷையும் பார்வையில் வாங்கினதும் - நெஞ்சப் பிரதேசத்தில் ஒரு ‘த்தட்’டை வாங்கினாள்.

விஷயத்தை ராதா சொல்லச் சொல்ல - மூக்குக் கண்ணாடிக்குப் பின்னால் பயமாய் விழித்தாள்.

“நாங்க இப்ப மிஸ் ஷர்மிளாவைப் பார்க்கணும் மேடம்” என்றார் நவந்தகிருஷ்ணன்.

“இன்ஸ்பெக்டர்... காலைலதான் அவ ஊருக்குப் போறதா சொல்லிட்டுப் போனா. ஷி ஹேஸ் காண் டு ஹெர் நேட்டிவ் ப்ளேஸ்...”

12

உடுமலை நகர பஸ் ஸ்டாண்ட் பூராவும் நிறைய அழுக்கான சேரன் பஸ்கள் ஒவ்வொன்றாய் மெல்ல மெல்ல உறுமி உறுமி நகர்ந்தன. நவந்தகிருஷ்ணனும், அவினாஷும் அந்தச் சேரனிலிருந்து இறங்கினார்கள்.

எதிர்ச்சுவர் வால் போஸ்டரில் டிஸ்கோ சாந்தி ஒரு பிரேக் டான்ஸ் ஸ்டெப்போடு அவர்களைப் பார்த்துச் சிரிக்க - ஒரு கிராமத்தைச் சேர்ந்த மொத்த ஜனங்கள் மூட்டை முடிச்சுக்களோடு திருமூர்த்தி மலைக்குப் போகும் பஸ்ஸை மும்முரமாய்த் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இரண்டு பேரும் பஸ் ஸ்டாண்டினின்றும் வெளிப்பட்டார்கள். ரோட்டோரமாய் மஞ்சள் உடம்புகளோடு ஆட்டோக்கள் - வரிசையாய்த் தெரிந்தன.

“அந்த அம்மா கொடுத்த அட்ரஸ் என்ன அவினாஷ்?”

“23-எஃப் இ - பாரதி நகர்.”

சிகரெட் புகைகளுக்கு மத்தியில் கும்பலாய் அரட்டையில் ஈடுபட்டிருந்த டிரைவர்கள், யூனியோபார்மிலிருந்த இரண்டு பேரைப் பார்த்ததும் எழுந்து நின்றார்கள்.

நவந்தகிருஷ்ணன் ஒரு டிரைவரைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“பாரதி நகர் எங்கே இருக்கு?”

“பழனி ரோட்ல சார்...”

“அங்கே விடு...”

முன்னால் தயார் நிலையிலிருந்த ஆட்டோவில் நுழைந்தார்கள். டிரைவர் ஆட்டோவை உசப்பினான். அண்ணா சிலையைக் கடந்து, சாலையோரக் குடிசைகளை பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு - மைக்ரோவேவ் ஸ்டேஷனைப் பார்வையில் விழுங்கி விட்டு கவர்மென்ட் ஹவுஸிங் பிளாக்குகளைக் கடந்து - அந்தச் சின்னப் பாதையில் பிரிந்தது ஆட்டோ.

“சார்... ஹவுஸ் நம்பர் என்ன சார்?”

“இருபத்து மூணு - எஃப்.”

தலையசைத்து விட்டுத் தொடர்ந்து ஆக்ஸிலேட்டரை முறுக்கினார் டிரைவர். பாரதி நகரின் தீப்பெட்டி வீடுகளுக்கிடையே சட்சட்டெனத் திரும்பிய ஆட்டோ, பத்து நிமிஷப் பயணத்தின் முடிவில் நிசப்தமானது.

“இதான் சார்...”

இறங்கினார்கள். இரண்டடி அகல காம்பெளண்ட் கேட் சாத்தியிருந்தது. ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் பூக்களோடு காம்பெளண்ட் ஒட்டி இருந்தது. சில தென்னங் கன்றுகள் மனித உயரத்துக்கு வளர்ந்திருந்தன.

காம்பெளண்ட் கதவைத் திறந்து கொண்டு - க்ரீச்சென்ற சப்தத்தோடு - உள்ளே பிரவேசித்தார்கள். காம்பெளண்ட் கேட்டின் சப்தம் கேட்டு யாரோ வீட்டுக் கதவைத் திறந்தார்கள்.

“யாரது?”

பெண் குரல்.

வந்து கொண்டிருக்கிற இரண்டு பேரையும் நிறையக் குழப்பமாய்ப் பார்த்தாள் அவள். நெற்றியில் அகலமாய் குங்குமம் பொருத்தியிருந்தாள். இளமை முடிந்த அவள் முகப் பிரதேசத்தில் முதுமை தொடக்கம் ஆகியிருந்தது. கட்டம் இட்ட பிரவுன் நிற நூல் புடவைக்குள் ஐக்கியமாகியிருந்தார்கள்.

“யாரு வேணும்?”

“ஷர்மிளாவுடைய வீடு இதுதானே...?”

“ஆமா...”

அவள் மிரட்சியோடு தலையசைத்தாள்.

“நாங்க... ஷர்மிளாவைப் பார்க்கணும்...”

“என்ன விஷயமா?”

அவள் பதறினாள்.

“என்ன ரமா.. யாரு?”

கேட்டுக் கொண்டே அவர் வெளியே வந்தார். ஷர்மிளாவுடைய அப்பாவாக இருக்கலாம். கை வைத்த பனியனில் இருந்தார். கன்னச் சதைகள் தளர்ந்திருந்தன.

“போலீஸ்... ஷர்மிளாவைக் கேட்டு வந்திருக்காங்க...”

அவளுடைய பதட்டத்தை அவரும் எடுத்துக் கொண்டு இரண்டு பேரையும் பார்த்தார்.

“என்ன விஷயம் இன்ஸ்பெக்டர்?”

“உங்க மக ஷர்மிளாவை நாங்க பார்க்கணும்...”

“என்ன விஷயம்...?”

“ஒரு என்கொயரிக்காக...”

“என்கொயரியா...?”

“ஆமா...”

“அவ இங்கே இல்லையே இன்ஸ்பெக்டர்.. கோயமுத்தூர் பட்டேல் ஹாஸ்டல் இருக்கா...”

13

கார்த்திகேயனின் பங்களா பச்சை நிற டிஸ்டெம் பருக்குள் பொதிந்திருக்க, ஜன்னல்களுக்கு மஞ்சள் நிறப் பெயிண்ட் டச்-அப் செய்யப்பட்டிருந்தது. முன்பக்கம் லான் பராமரிக்கப்பட்டிருந்தது. போர்ட்டிகோவுக்கு கீழே தொடங்கி மொஸைக் தரை ஆரம்பித்திருந்தது.

நவநீதகிருஷ்ணனும் அவினாஷும் படிக்கேறினபோது - அந்த வேலையாள் தென்பட்டான். இவர்களைப் பார்த்ததும் - உள்ளே அவசரமாகப் போய் யாரிடமோ எதுவோ சொன்னான். சொற்ப நிமிஷங்களில் அவள் வந்தாள். சரோஜா. கார்த்திகேயனின் மனைவி. வெறும் நெற்றி. பின்பக்கம் சின்னதாய் அலட்சியமாகப் போடப்பட்ட கொண்டை.

“வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்...”

- அவள் வரவேற்று - சோபாவைக் காட்ட, இருவரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

“தொடர்ந்து ரெண்டாவது நாளா உங்களைத் தொல்லைப்படுத்தறோம். நேற்றைக்கு உங்க வீடு இருந்த நிலைமையில் எதுவுமே பேச முடியலை. ஸோ... இன்னிக்கு வந்தோம். பை த பை... மிஸ்டர் கார்த்திகேயனுக்கு நீங்க ரெண்டாவது ஓய்வூதிய கேள்விப்பட்டோம்...”

“ஆமாம் இன்ஸ்பெக்டர்...”

“முதல் மனைவி எங்கிருக்காங்க?”

மேல கை காட்டினாள்.

“மிஸஸ் சரோஜா, இந்த வீட்ல எத்தனை பேர் இருக்கிங்க?”

“நான், சத்யன், பாஸ்கர், ரேவதி. அது போக மூணு வேலைக்காரங்க...”

“சத்யன் யாரு? பாஸ்கர் யாரு? ரேவதி யாரு...?”

“சத்யனும் ரேவதியும் அவரோட முதல் சம்சாரத்து மகனும் மகளும். ரேவதியுடைய ஹஸ்பெண்ட்தான் பாஸ்கர்...”

“அவரும் இங்கேதான் இருக்காரா?”

“ஆமா...”

“சத்யன் என்ன பண்ணிட்டிருக்கார்?”

“அப்பா ஆரம்பிச்ச புது கெமிக்கல் கம்பெனியைப் பார்த்திட்டிருக்கான்...”

“இன்னும் கல்யாணம் ஆகலையா?”

“இல்லை!”

“பாஸ்கர்...?”

“அவர் அமெரிக்கன் கம்பெனியில மேனேஜரா இருக்கார்...”

“ரேவதி இப்ப வீட்ல இருக்காங்களா?”

“இருக்கா. கூப்பிடணுமா?”

“ஒரு நிமிஷம். கார்த்திகேயனுக்கு எதிரியா நீங்க யாரை நினைக்கறீங்க?”

“எதிரி...?”

அவள் யோசித்தாள். அவர் தொடர்ந்து சொன்னார்.

“குறிப்பா பெண். ஏன்னா இந்தக் கொலையைச் செய்தது ஒரு பெண்தான்...”

“என்னால யாரையும் நினைக்க முடியலை இன்ஸ் பெக்டர்...”

“பெண்கள் விஷயத்தில் உங்க ஹஸ்பெண்ட் எப்படி?”
தயங்கினாள்.

“ஃப்ராங்க் - உங்களுக்குத் தெரிஞ்சதைச் சொல்லுங்க...”

“அவர் வீத்தான். அதனாலேயே கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னாடி வீட்ல எல்லாருமே அவரைச் சத்தம் போட்டாங்க. நான்கூட அவரைத் திட்டினேன்...”

“அப்படி என்ன பண்ணிட்டார்?”

“செக்ரட்டரி வச்சுக்கிட்டார்...”

“அதிலென்ன இருக்கு?”

“ஒரு அழகான பொண்ணை செக்ரட்டரியா வச்சுக்கிட்டார். வச்சுக்கிட்டதுமில்லாம அவ பின்னாடியே அலைய ஆரம்பிச்சுட்டார். அது வீட்ல யாருக்கும் பிடிக்கலை...”

“அந்த செக்ரட்டரி வீட்ல இருப்பாளா, இல்லை... கம்பெனியிலா...?”

“பெரும்பாலும் கம்பெனியில்தான். ஆனா பத்து நாளாவே அவ ஆபீஸுக்கு வர்றதில்லையாம்...”

நவநீதகிருஷ்ணன் நிமிர்ந்தார்.

“அவ பேர் என்ன?”

சரோஜா சொன்னாள்.

“திலகா...”

14

ப்ரெளன் மோட்டார்ஸ் (பி) லிமிடெட்.

ரிஸப்ஷனில் ரோஸ் பவுடருக்கு மேலே பொடித்த வியர்வை முத்துக்களைச் சின்ன ஹேண்ட் கர்ச்சிப்பால்

ஒற்றியெடுத்துக் கொண்டே எதிரே நின்றிருந்த நவந்திரிஷ்ணனுக்கும் அவினாஷுக்கும் -

“யெஸ்... ப்ளீஸ்...” என்றாள்.

“மிஸ்டர் பாஸ்கரைப் பார்க்கணும்...”

“ப்ளீஸ், வெயிட் எ மினிட்...”

அவர்கள் உட்கார இருக்கை காட்டினாள்.

உட்கார்ந்தார்கள்.

“அவினாஷ்... இப்ப நம்ம சந்தேக வட்டத்தில் ரெண்டு பேர் வர்றாங்க...”

“ஆமா ஸார்... ஜேம்ஸ் வகையில் ஷர்மிளா. கார்த்திகேயன் வகையில் திலகா...”

“ஷர்மிளா, திலகா ரெண்டு பேருமே தலைமறைவாயிட்டாங்க...”

“திலகாவுக்கும், கார்த்திகேயனுக்கும்... நெருங்கிய தொடர்பு இருந்திருக்கலாம் ஸார்...”

“சரோஜா சொல்றதை வச்சப் பார்த்தா தொடர்பு நெருக்கமா இருந்திருக்கும்னு தோணுது. கார்த்திகேயனோட ருமைப் பார்க்கணும், அவரோட பர்ஸனல் பைல்லைஸ் அலசணும்...”

நவந்திரிஷ்ணன் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே -

“ஸார்... பாஸ்கர்... ஷாப் ஃப்ளோர்ல இருக்கார்...”

ரிஸப்ஷனிஸ்ட் அவர்களைக் கலைத்தாள்.

“ஷாப் ஃப்ளோர் எங்கிருக்கு?”

“இந்த வழியில நேராப் போங்க. ஒரு கதவு வரும். நுழைஞ்சா ஷாப் ஃப்ளோர்தான்...”

“தாங்க்யூ...”

நடந்தார்கள். பெரிய தேக்குக் கதவு அவர்களை எதிர் கொண்டது. கைப்பிடியை அசைத்துத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

பெட்ரோல் நாற்றம் நாசியைத் தாக்கியது. பானட் வாயைப் பிளந்த கார்கள் வரிசையாய் நின்றிருந்தன. ஒடிசலான ஸ்கூட்டர், மூக்கைச் சப்பையாக்கிக் கொண்ட இண்ட் - சுருகி, கறுப்புப் பெயிண்ட் அடித்துக் கொண்ட பேட்டரிகள், வெல்டிங் செட்டிலிருந்து வெளிப்படுகிற மின்னல் வெளிச்சம். ஆட்டோ ஒன்றுக்குச் சிரசாசனம் செய்யக் கற்றுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நடுவே -

சுத்தமான உடையிலிருந்து பாஸ்கர் தெரிந்தான். இவர்கள் இரண்டு பேரையும் பார்வையில் உணர்ந்து - வியர்வையை வழித்தபடியே நெருங்கி வந்தான்.

“எனி திங்க் இம்ப்பார்ட்டென்ட் இன்ஸ்பெக்டர்?”

“உங்க மாமா மர்டர் விஷயமா ஒரு என்கொய்ரி...”

“வாங்க உள்ளே போயிடலாம்...”

அறையை நோக்கி நடக்கும்போதே - இன்ஸ்பெக்டர் நவந்திரிஷ்ணன் கேட்டார்.

“கார்த்திகேயனைப் பத்தி உங்க அபிப்பிராயத்தைச் சொல்ல முடியுமா...?”

“நல்லவர்தான். ஆனா சில விஷயங்கள்ல அவரை எனக்குப் பிடிக்காது...”

“சில விஷயம்னா...?”

“குடிக்கறது, வீடிருக்க - ஹோட்டல்ல போய்த் தங்கறது...”

“அவரோட பிரைவேட் செக்ரட்டரியை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

சட்டென்று நிமிர்ந்தான் பாஸ்கர். அவன் முகத்தில் ஒரு வித்தியாசம் பரவுவதை உணர்ந்தார் நவந்தகிருஷ்ணன்.

“தெ... தெரியும் இன்ஸ்பெக்டர். பத்து நாளா அவ வேலைக்கு வரலைன்னு மாமா சொல்லிட்டு இருந்தார்...”

“அந்தத் திலகா கூட உங்களுக்குப் பழக்கம் இருக்கா மிஸ்டர் பாஸ்கர்?”

பாஸ்கர் மறுத்தான்.

“இல்லை ஸார்...”

“பேசினதே இல்லையா?”

“ஒரு தடவை பேசியிருக்கேன்...”

“எப்போ?”

“சரோஜா கெமிக்கல்ஸ்ஸுக்குப் போயிருந்தப்போ...”

“என்ன பேசினீங்க?”

“மாமாவைப் பத்தி விசாரிச்சேன். அவ்வளவுதான்...”

பாஸ்கரின் அறைக்குப் போய் - நாற்காலிகளில் சாய்ந்து ஓர் அரை மணி நேரம் பேசி விட்டு - இருவரும் வெளியே வந்தார்கள்.

“அவினாஷ், திலகா சம்பந்தமா பாஸ்கர் எதையோ மறைக்கிற மாதிரித் தெரியுது...”

“நானும் கவனிச்சேன் ஸார்...”

கம்பெனி வாசலில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த என்ஃபீல்ட் புல்லட்டை ஸ்டாண்டினின்றும் விடுவித்தார்கள். சைலன்ஸரில் புகை பறக்க - சாலையைத் தேய்த்தார்கள். சொற்ப தூரம் போயிருந்தபோது நவந்தகிருஷ்ணன் ரியர்வியூ மிர்ரரில் அதை உணர்ந்திருந்தார்.

அந்த கறுப்பு நிற ஃபியட் கார்!

கொஞ்ச நேரமாகத் தொடர்ந்து மிர்ரரிலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

“அவினாஷ்...”

“சார்...?”

“மிர்ரர்ல பாருங்க. ஒரு கார்... கொஞ்ச நேரமா நம்மையே ஃபாலோ பண்ற மாதிரி இருக்கு...”

கவனித்து மனசில் வாங்கிய அவினாஷ் சொன்னார்.

“ஆமா சார்...”

“யாராக இருக்கும்?”

“கண்டுக்காதீங்க. போய்கிட்டே இருப்போம். வசமான இடத்துல வெச்சு மடக்குவோம்...”

இரண்டு நிமிஷப் பயணத்துக்குப் பிறகு -

அந்தச் சாலையின் திருப்பத்தில் திரும்பியபோது - ஒரு லெவல் கிராஸிங் எதிரே விரிந்தது. கதவு கீழே இறங்கி - சிவப்பு விளக்கைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. என்ஃபீல்ட் வேகம் குறைந்து போய் தத்தித் தவழ்ந்து நின்றது.

ஸ்டாண்ட் இட்டு விட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

அந்த ஃபியட் 100 அடி தூரத்தில் ஓய்வாகியிருந்தது.

“போய் யாருன்னு பார்த்துட்டு வரலாமா?”

இருவரும் இறங்கினார்கள்.

நிதான நடையில் அந்த ஃபியட்டை நோக்கிப் போனார்கள். தூரத்திலிருந்தே அதன் நம்பரைப் பார்வையில் வாங்கி மனசுக்குக் கொண்டு போனார் நவந்தகிருஷ்ணன்.

டி.எம்.என். 3448.

காரைச் சமீபித்து -

ஜன்னல் வழியே பார்வையை இறக்கியவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். உள்ளே வெறுமை. யாரையும் காணோம்.

“நாம வர்றது தெரிஞ்சு ஆசாமி நழுவிட்டானா?”

நவந்தகிருஷ்ணன் கார் கதவைத் திறந்து உட்புறம் அலசத் துவங்க, அவினாஷ் சுற்றுப்புறங்களில் பார்வையை அனுப்பித் தேடினார்: “அதற்குள் அவன் எங்கே போயிருக்க முடியும்?”

இடது பக்கம் பொட்டல் வெளி.

வலது பக்க தென்னந்தோப்புக்கிடையே -

“ஸார்...”

அவினாஷ் கத்தினார்.

திரும்பித் திரும்பி இரண்டு பேரையும், பார்த்தபடி, தென்னை மரங்களுக்கிடையே ஓர் ஆசாமி வேகமாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஸார்... அவன்தான் காரிலிருந்து நழுவியவனா இருக்கணும்...”

இரண்டு பேரும் ஆளுக்கொரு திசையில் சட்டென தோப்புக் குள் பாய்ந்து அவனைக் குறி வைத்து ஓட ஆரம்பித்தார்கள்.

இரண்டு பேரின் வருகையை மனசில் பதித்து - அவனும் ஓட ஆரம்பிச்சிருந்தான். அவன் ஓடக்கூடிய சாத்தியமுள்ள வழிகளை மனசில் உத்தேசித்து, நவந்தகிருஷ்ணனும், அவினாஷும் வியூகம் அமைத்து லாவகமாய்த் துரத்தினார்கள்.

பத்து நிமிஷ ஆடு - புலி ஆட்டம்.

தோப்பின் மையப் பகுதியில் நவந்தகிருஷ்ணன் ஒரு புலிப் பாய்ச்சல் பாய்ந்து அவன் காலை இடறினார். தடுமாறி பின்னால் உருண்டவனை அழுக்கப் பாய்ந்த நவந்தகிருஷ்ணன் டிமிருந்து சாமர்த்தியமாய் விலகி ஓடினான் அவன்.

சட்டென்று எழுந்து மறுபடியும் ஓட ஆரம்பித்தவனை எதிர்த் திசையில் வருகிற அவினாஷ் மடக்கினார். கலவரத் தோடு பின் வாங்கித் திரும்பியவனின் பிடரியில் நவந்த கிருஷ்ணன் தன் கை பலத்தைச் சோதித்தார்.

தடுமாறிப் போய் விழுந்தவனின் காலர் அவினாஷின் கைகளில் கசக்கப்பட்டது.

“ர்ரப்...”

ஓர் ஆக்ரோஷ அறை!

உதட்டோரம் சிவப்புத் திரவம் எட்டிப் பார்த்தது.

“யார்ரா நீ...?”

அவன் விழித்தான்.

“ர்ரப்...”

“உம் பேர் என்னடா?”

மறுபடியும் மௌனம் சாதித்தவன், அவினாஷ் தன் இடுப்பு பெல்ட்டைக் கழற்றுவதைப் பார்த்ததும் அலறினான்.

“முத்து... ஸார்... முத்து...” என்றான்.

“எதுக்காக எங்களை ஃபாலோ பண்ணினே?”

மௌனம்.

“சொல்றா...”

தப் தப்பென்று அவன் வயிற்றில் கையை அங்கங்கே வைத்தார் அவினாஷ்.

அவன் மௌனம் காட்டினான்.

“அவினாஷ்... இப்படியெல்லாம் கேட்டா இவன் பதில் சொல்ல மாட்டான். ஸ்டேஷனுக்குக் கூட்டிப் போய்... நம்ம ட்ரீட்மெண்ட் கொடுத்தாத்தான் சரிப்படுவான்...”

அவனுடைய ஷர்ட்டையே கழற்றிப் பின் பக்கமாய் கைகளைக் கட்டினார் அவினாஷ்.

“நடடா...”

அவன் தடுமாறி நடக்க ஆரம்பித்தான். ரோட்டுக்கு வந்தார்கள்.

அவினாஷ் பைக்கைக் கிளப்பிக் கொண்டு வர, நவநீத கிருஷ்ணன் அந்தக் கறுப்பு ஃபியட்டில் அவனைத் தள்ளி ஸ்டியரிங்கைப் பிடித்தார்.

பைக் ஸ்டேஷன் வாசலைத் தொட்டது. அழைத்த அழைப்புக்கு இரண்டொரு கான்ஸ்டபிள்கள் ஓடி வந்தார்கள்.

காரினின்றும் அவனை நெட்டித் தள்ளிக் கொண்டு போனார்கள்.

“கேஸ்ல ஒரு பிடிப்புக் கிடைச்சிருக்கு அவினாஷ்...”

“இவனைத் தட்டினா கண்டிப்பா ஏதாவது ஒரு நிஜம் தெரிச்ச வரும்...”

“ஆளுக்கொரு கூல்ட்ரிங்கைச் சாப்பிட்டு, அவனைத் தட்ட ஆரம்பிப்போம்...”

நாற்காலியில் சாய்ந்து கான்ஸ்டபிள் ஒருவரிடம் கூல்ட்ரிங்க் கொண்டு வரச் சொல்லிக் காத்திருந்தபோது -

அவள் ஸ்டேஷனுக்குள் நுழைந்தாள். முகத்தில் பதட்டம். வியர்வை. குரலில் அழுகை தெறிக்கச் சொன்னாள்.

“இன்ஸ்பெக்டர்! ஆபீஸ் முடிஞ்சு வர்ற வழியில என் னோட ஹேண்ட் பேகைப் பறிச்சிட்டு ஒருத்தன் ஓடிட்டான். கம்பளையண்ட் பண்ணனும்...”

அவினாஷ் நாற்காலியைக் காட்டினார்.

“முதல்ல உட்காருங்க...”

அவள் நுனி நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள்.

“உங்க பேரு?”

“மேகலா...”

“சம்பவம் எங்கே வெச்சு நடந்தது?”

“லோகமான்யா ரோட்ல...”

“பையில பணம் எவ்வளவு இருந்தது?”

“தொள்ளாயிரத்துச் சொச்சம்...”

“பையைப் பிடுங்கிட்டு ஓடின ஆளை அடையாளம் தெரியுமா?”

“கறுப்பா, ஒல்லியா...”

“அப்படி உட்கார்ந்து ஒரு கம்பளையண்ட் எழுதிக் குங்க. ஸ்டெப்ஸ் எடுக்கிறோம்...”

அவள் ஸ்டேஷன் ரைட்டரிடம் ஒரு பேப்பர் வாங்கி ஆங்கிலத்தில் கம்பளையண்ட் எழுத ஆரம்பித்தாள்.

சில நிமிஷங்களுக்குள் கம்பளையண்ட்டை எழுதி முடித்து நவநீதகிருஷ்ணனிடம் நீட்டினாள். அவர் வாங்கிக் கொண்டே சொன்னார்.

“கவலைப்படாம வீட்டுக்குப் போங்க. நாளைக்குள்ளே ஆசாமியை அழுக்கி - பணம் உங்களுக்குக் கிடைக்கும் படியா பண்ணோம்...”

“தேங்க்யூ இன்ஸ்பெக்டர்...”

அவள் கைகளைக் குவித்து விட்டு ஸ்டேஷன் வாசலை நோக்கி நடந்தாள். நவநீதகிருஷ்ணனிடம், அவினாஷ் திரும்பினார்.

“இந்த ஒரு மாசமா ஊர்ல வழிப்பறிச் சம்பவம் அதிகமாயிடுச்சு சார். அந்த பால்ராஜ் கோஷ்டி ஜெயிலிலிருந்து விடுதலையாகியிருப்பாங்கன்னு நினைக்கிறேன். டவுன் ஹால், காந்திபுரம் ஏரியாவில ஸ்பெஷல் காப்ஸ் போட்டு ஆட்களை அழுக்கணும்...”

“கம்பளையண்ட் கொடுக்க வந்த பொண்ணைக் கவனிச்சீங்களா அவினாஷ்...”

“ஏன் சார்?”

“ஓவர் மேக்கப். ஒரு எக்ஸ்ட்ரா நழுகை மாதிரி...”

கான்ஸ்டபிள் கூல்ட்ரிங் பாட்டில்களோடு வந்தார். தென்னந்தோப்பில் ஓடிப் பிடித்து முத்துவை மடக்கியதில் வறண்டு போயிருந்த நாக்கையும், தொண்டையையும், ஜில்லிட்ட கோலாவால் நனைத்துக் கொண்டு - முத்து இருந்த லாக்-அப்பை நோக்கி நடந்தார்கள் நவந்தகிருஷ்ணனும், அவினாஷும்.

லாக் - அப்பை நெருங்கி - கம்பிகளின் வழியே பார்வையைப் போட்டவர்கள், அதிர்ச்சியாய் ஒருத்தரையொருத்தர் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

உள்ளே -

முத்து மல்லாந்திருந்தான்.

கடைவாயில் ரத்தக் கோடு! நிலைத்த விழிகள்!

செத்துப் போயிருந்தான்.

அவனுக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி ஒரு மஞ்சள் ரோஜா கிடந்தது.

15

ஸானியோ ஸ்டீரியோ கேஸட் ப்ளேயர் 'சிரோனி'யை ஹாலில் சிதறடித்துக் கொண்டிருந்தது. சரோஜா ஒரு வார இதழில் மூழ்கியிருந்தாள். ரேவதி கூடை நாற்காலியில் சாய்ந்து சில பூக்களை எம்பிராய்டரியில் மலர்வித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நவந்தகிருஷ்ணன், அவினாஷ் இரண்டு பேரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

ரேவதி கேஸட் ப்ளேயரின் மூச்சை நிறுத்தினாள்.

“வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்...” என்றாள் சரோஜா. தொடர்ந்து கேட்டாள். “இன்னும் ஏதாவது கேக்கணுமா இன்ஸ்பெக்டர்?”

“உங்க கணவரோட பிரத்யேக ரூமைப் பார்க்கணும்...”

“தாராளமாப் பார்க்கலாம்...”

“அவரோட ரூம் எங்கேயிருக்கு?”

“வாங்க. காட்டறேன்...”

சரோஜாவின் பின்னால் நடந்தார்கள். வீட்டின் வலது பக்கம் இருந்த கதவில் வெளிப்பட்டார்கள். வராந்தா மொசைக் படிகளில் கீழிறங்கினார்கள். சற்றுத் தள்ளி அவுட் ஹவுஸ் மாதிரி ஒரு மினி வீடு தெரிந்தது.

சரோஜா அதை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

நவந்தகிருஷ்ணனும், அவினாஷும் பேசிக் கொண்டே வந்தார்கள்.

“முத்துவோட போஸ்ட் மார்ட்டம் ரிப்போர்ட் பார்த்தீங்களா அவினாஷ்?”

“பார்த்தேன் சார். ஜேம்ஸ், கார்த்திகேயன் இறந்து போன அதே ரீதியில் மரணம். இருதயச் சுவர்கள் பிளந்து இறந்து போயிருக்கான்...”

“நிஜமாவே அந்தப் பெண், பறிபோன பேக்கைப் பத்தி ரிப்போர்ட் பண்ணத்தான் வந்திருக்கானனு நம்பிட்டேன். நாம ரெண்டு பேரும் எதிர்ல உட்கார்ந்திட்டிருக்கும் போதே... அவளால என்ன செய்திருக்க முடியும் அவினாஷ்?”

“பாய்ஸனை லாக்-அப்புக்குள்ள வீசியிருக்கலாம் சார்...”

“பாய்ஸனை முத்து சாப்பிட்டிருந்தா ஃபாரன்ஸிக் ரிப்போர்ட் இந்நேரம் சொல்லியிருக்குமே...”

அந்த அவுட் ஹவுஸ் வந்திருந்தது.

“இன்ஸ்பெக்டர்! இதான் அவரோட பர்சனல் ரூம்...”

“ஏன் இப்படி பங்களாவை விட்டுத் தனியா இருக்கு?”

“அப்போதானே ராத்திரி யாரை வேணும்னாலும் கூட்டிட்டு வந்து கொட்டம் அடிக்க முடியும்...”

அறையைப் பார்வையால் அளந்தார்கள் நவந்தகிருஷ்ணனும், அவினாஷும்.

மூன்று காரேஜ் ஷெல்ஃபுகள். கண்ணாடி பதித்த பரந்த மேஜை மேல் பென் ஸ்டாண்ட். பேப்பர் வெயிட். காக் பிராண்ட் ஆபீஸ் பைல்கள். பைல்களின் வயிற்றில் ஸ்கெட்சில் புள்ளி விவரங்கள். மேஜைக்குப் பின்னால் ஆகாய நீல நிறத்தில் சுழல்கிற பாலிமர் நாற்காலிகள். மேலே இருந்த போர்ட்ரெய்டில் கடலில் குளித்து விட்டு - சூரிய ஒளியில் மெலிசான உடையில் நிற்கிற ஒரு செம்படவப் பெண். (கொஞ்சம் கலைக் கண்ணோடு மட்டும் அதைப் பார்க்க வேண்டும்.)

ஷெல்ஃபில் இறக்குமதி வாசம் கமழ்கிற - தடிமனான புத்தகங்கள், இண்டஸ்ட்ரீஸ் டெவலப்மெண்ட்ஸ் யுனெஸ் கோவின் வழுவழுப்பான பக்கங்கள். ஏறக்குறைய எல்லாப் புத்தகங்களிலுமே படித்து முடித்ததற்கான தடயங்களாய் சிவப்புப் பென்சிலில் கோடிழுப்புகள்.

நவந்தகிருஷ்ணன் நிதான நடையில் மேஜையை நோக்கி நடந்தார்.

நடக்க, நடக்க...

சட்டென அந்த இடத்தில் ப்ரேக் அடித்த மாதிரி நின்றார். சிறிது நேரம் யோசனையாய் பார்த்து விட்டுக் கூப்பிட்டார்.

“மிஸஸ் சரோஜா...”

அவள் திரும்பினாள்.

“என்ன இன்ஸ்பெக்டர்?”

“இங்கே போன் இருக்கா?”

“அடுத்த ரூம்ல இருக்கு...”

“அவினாஷ்! ஸ்டேஷனுக்கு போன் பண்ணி பன்னிரண்டு கான்ஸ்டபிள்களை வரச் சொல்லுங்க...”

“யெஸ் ஸார்...”

அவினாஷ் அறையைக் கடந்தார். பக்கத்து அறையில் ரிஸீவர் சத்தம், டயல் சத்தம் கேட்டது. ரிஸீவர் வைக்கப் பட்டது. தொடர்ந்து அவினாஷ் திரும்பி வந்தார். நவந்தகிருஷ்ணன் சொன்னார்.

“அவினாஷ்! இந்த தரையை ஷலுவால் தட்டிப் பாருங்க...”

நவந்தகிருஷ்ணன் குறிப்பிட்ட அந்த தரைப் பகுதியை தட்டிப் பார்த்தார் அவினாஷ். தரையின் மற்றப் பகுதிகளை விட வித்தியாச சப்தம் கிளம்பி வந்தது. தரையில் போர்த்தி யிருந்த கார்ப்பெட்டை உரித்தபோது அந்த இடத்துத் தரை ரிப்பேர் செய்யப்பட்டதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் தெரிந்தன. நவந்தகிருஷ்ணன் கேட்டார்.

“மிஸஸ் சரோஜா... இந்த இடத்துல மட்டும் தரை ஏன் இப்படி இருக்கு?”

“எனக்குத் தெரியலை இன்ஸ்பெக்டர்...”

“உங்களுக்குத் தெரியாம எப்படி இருந்திருக்க முடியும்?”

“எனக்குத் தெரியலை இன்ஸ்பெக்டர்...”

“உங்களுக்குத் தெரியாம நடந்திருக்குன்னா, இங்கே ஏதோ தப்பு இருக்குன்னு அர்த்தம். இந்தத் தரையை நாங்க தோண்டிப் பார்க்கப் போறோம்...”

தலையாட்டினாள் சரோஜா.

பத்து நிமிஷத்தில் கான்ஸ்டபிள்கள் வந்து சேர -

நவநீதகிருஷ்ணன் பிறப்பித்த கட்டளையை ஏற்றுத் தரையைப் பிளக்க ஆரம்பித்தார்கள். ணங் ணங் கென்ற சப்தம் கிளம்பியது.

மொஸைக் - சிமெண்ட் முடிந்ததும் பரபரவென மண்துகள்கள் மேல் நோக்கி வந்தன. இரண்டடி ஆழம் போனதும் குப்பென்று அறைக்குள் ஒரு வீச்சம் அடித்தது. எல்லோரும் நாசியைப் பொத்திக் கொண்டார்கள்.

மேலும் ஆழமாய்ப் போன குழிக்குள்ளிருந்து சரசரவென்று மேலேறினார்கள் கான்ஸ்டபிள்கள்.

“ஸார், உள்ளே பாருங்க...”

நவநீதகிருஷ்ணனும், அவினாஷும் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

உடம்பில் துளித் துணிகூட இல்லாமல் நிறைய சேதமாகி, மடங்கின உடம்போடு பெண்ணின் பிணம்!

உள்ளே அதிர்ச்சியாய் எட்டிப் பார்த்த சரோஜா கத்தினாள்.

“இன்ஸ்பெக்டர்! இவள் திலகா!”

16

அந்தச் சாலையில் பைக்கில் பறந்து கொண்டிருந்தார்கள். நவநீதகிருஷ்ணனும் அவினாஷும். எதிர்க்காற்று அவர்களிருவரின் மேலும் குளிரைப் போர்த்திப் போர்த்தி எடுத்தது. வழக்கின் சம்பவங்கள் அவர்களுக்கு அதிர்ச்சியாய் இருந்தன.

“திலகாவோட மரணம் ஒரு ஷாக்.”

“கார்த்திகேயனால் ரேப் பண்ணி கொலை செய்யப் பட்ட திலகா அவரை மர்டர் பண்ணியிருக்க வழியில்லை...”

“அப்படின்னா... ஜேம்ஸ், கார்த்திகேயன், முத்து மூனு பேரையும் முடிச்ச பொண்ணு யார்?”

“மே பீ ஷர்மிளா...”

பைக் சீறிப் போனது.

“திலகாவோட வீடு சிட்டியை விட்டு ரொம்பவும் தள்ளியிருக்கு இல்லையா?”

“ஆமா சார்...”

“திலகாவோட அப்பா பெயர் என்ன?”

“ப்ரொஃபஸர் ஆனந்ததீர்த்தன்.”

சில நிமிஷங்களில் திலகாவின் வீட்டைத் தொட்டார்கள். காலிங்பெல்லை தேடிப் பிடித்து தேய்த்தார் அவினாஷ். இரண்டு நிமிஷங்கள் எந்தவித பதிலும் வராதிருக்க - மறுபடியும் ஒருதரம் தேய்த்தார்.

“யாரது?”

ஒரு கடினக் குரல் உள்ளேயிருந்து வந்தது. தாளை விலக்கி ஆனந்ததீர்த்தன் வெளிப்பட்டு - இரண்டு பேரின் மேலும் பார்வையைப் போட்டார்.

“வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்...”

அவர்கள் உள்ளே நுழைந்ததும் கேட்டார்.

“திலகாவைப் பத்தி ஏதாவது தெரிஞ்சுதா?”

“திலகாவைக் காணோம்னு ரிப்போர்ட் பண்ணியிருக்கீங்களா மிஸ்டர் ஆனந்ததீர்த்தன்?”

“ஆமா...”

“ஐயாம் வெரி ஸாரி டீ ஸே திஸ்! உங்க மக திலகா கொலை செய்யப்பட்டிருக்கா. ரேப் அண்ட் மர்டர்ட்...”

ஹக்-கென்று அவர் நிமிர்ந்தார்.

“வாட் டே யூ ஸே இன்ஸ்பெக்டர்?”

அப்படியே அங்கிருந்த இருக்கை ஒன்றில் சரிந்தார் ஆனந்ததீர்த்தன். நிமிஷங்கள் பத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஆசுவாசமாகி நிமிர்ந்தார்.

“மிஸ்டர் ஆனந்ததீர்த்தன்! திலகாவோட பாடி ரொம்ப வும் டி கம்போர்ட் ஸ்டேஜ்ல இருந்தது. மார்ச்சுவரிக்குக் கொண்டு போயிட்டோம். பாடியை நீங்க வந்து பார்த்துட்டீங்கன்னா க்ரிமேஷனுக்கு அனுப்பிடுவோம். அதுக்கு முன்னாடி உங்க கிட்டே சில கேள்விகள்...”

“கேளுங்க இன்ஸ்பெக்டர்...”

“திலகா காணாமல் போனதும் என்ன நினைச்சீங்க?”

“கார்த்திகேயன் மேல சந்தேகப்பட்டேன். அப்புறம் ஸ்ரீதரைச் சந்தேகப்பட்டேன்...”

“ஸ்ரீதர்?”

“திலகாவை லவ் பண்ணினான்... என்கிட்ட வந்து மேரேஜுக்குப் பர்மிஷன் கேட்டாங்க. நான் தரலை.”

“ஏன்?”

“அந்த ஸ்ரீதரோட குடும்பச் சூழ்நிலை எனக்குப் பிடிக்கலை...”

“திலகா காணாமல் போனதும் அவங்க ரெண்டு பேரையும் போய்ப் பார்த்தீங்களா?”

“ஆமாம். முதல்ல ஸ்ரீதரைப் போய்ப் பார்த்து சத்தம் போட்டேன். அவனுக்கே திலகா எங்கேன்னு தெரியலை. பிறகு கார்த்திகேயனைப் போய்ப் பார்த்தேன். அவன் எகத்தாளமாய்ப் பேசினான். திலகா யாரோடோ ஓடிட்டான்னு சொன்னான். கை வைக்கிற அளவுக்குப் போயிட்டேன்...”

“உங்களுக்கு திலகாவைத் தவிர மகளோ, மகளோ இருக்காங்களா?”

“ஒரு பையன், ஒரு பொண்ணு இருக்காங்க...”

“அவங்க எங்கே இப்போ?”

“பையன் பிரபு மாடியில் இருக்கான். சின்னவ மாலா செகந்தராபாத்ல ஒரு பாங்க்ல வேலைல இருக்கா...”

“திலகாவோட ருமை நாங்க பார்க்கலாமா?”

“மாடியில முதல் ரூம்...”

படிக்கட்டைக் காட்டினார் ஆனந்ததீர்த்தன்.

இரண்டு பேரும் மாடிப்படிக்களில் உயர்ந்தார்கள். மேலே போனபோது - இடது பக்க அறையிலிருந்து வருகிற பிரபு தெரிந்தான். குழப்பமாய் இருவரையும் பார்த்தான். நவந்த கிருஷ்ணன் ஏறிட்டுக் கேட்டார்.

“நீதான் பிரபுவா?”

“ஆமா...”

“படிச்சுக்கிட்டிருக்கியா?”

“ம்...”

“என்ன படிச்சிட்டிருக்கே?”

“போன வருஷம் ப்ளஸ் டீ எழுதினேன். தேறலை. வின்ட்டர்ல எழுதணும். டுடோரியல் காலேஜ் போய்ட்டிருக்கேன்...”

“திலகாவோட ரூம் எது?”

கை காட்டினான்.

“இதான் சார்...”

சொல்லி விட்டு மாடிப்படிக்களில் தடதடவென்று இறங்கி ஓடினான். நவந்தகிருஷ்ணனும் அவிநாஷும் அறையின் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே பிரவேசித்தார்கள்.

அறையின் குறுக்கே ஓடிய பிளாஸ்டிக் கயிறுகளில் மடிக்கப்பட்டாத புடவைகள் காற்றுக்கு அசைந்தன. தலைகீழாக கழற்றப்பட்ட ஜாக்கெட்டுகள். தூசி படிந்த டிரெஸ்ஸிங் டேபிள். டேபிளின் மேல் காலியான ஷாம்பு பாட்டிலில் நிரப்பப்பட்ட ஹேர் ஆயில்.

சற்றுத் தள்ளியிருந்த ஸ்டீல் மேஜையைத் தொட்டார் நவந்திகிருஷ்ணன். டிராயரைப் பிரித்தார். ஃபெமினா, ஈவ்ஸ் வீக்லி, வார இதழ்கள், விலக்கினார். சில வெள்ளைத் தாள்கள்.

மேலும் கிளறியபோது -

அந்தப் பழுப்பு நிற டயரி கையில் வழவழத்தது. அவினாஷ் டயரியைப் பார்த்ததும் அருகில் வந்து இணைந்து கொண்டார்.

“திலகாவோட டயரியா சார்?”

“ஆமா...”

புரட்டிக் கொண்டே சொன்னார் நவந்திகிருஷ்ணன்.

நிறையப் பக்கங்கள் எழுத்துக்களால் நிரம்பியிருந்தன. திலகாவின் கையெழுத்து கொஞ்சம் மோசமாக இருந்தது.

ஜூலை 27.

இன்று சாயந்தரம் ஸ்ரீதரைப் பார்த்தேன். எல்லை மீறாத அவரின் பழகுமுறை எனக்குள் நிறைய சந்தோஷத்தை வார்க்கிறது. அவர் என் மேல் வைத்திருக்கிற அளவுக்கு அதிகமான அன்பில் சில நாட்களாக திக்குமுக்காடிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். நாளைக்கு போன் செய்வதாகச் சொன்னார். நான் வேண்டாமென்று சொன்னேன்.

ஜூலை 30

பாஸ்கரன் என்னுடன் பேச அடிக்கடி வருகிறான். என்னையே வெறித்து வெறித்துப் பார்க்கிறான்.

பார்வையில் டன் டன்னாய் அசிங்கம் வழிகிறது. அவன் பார்வை போகிற இடங்கள் சரியில்லை. இனிமேல் 5 மீட்டர் புடவை வாங்கக் கூடாது. ச்சை! என்ன ஆண்கள்?

இன்றைக்கு நான் ரொம்ப அழகாக இருக்கிறேனாம். ஸ்ரீதர் சொன்னார். எனக்கு வானத்தில் மிதந்து வீனஸ், மார்ஸைத் தொட்ட மாதிரி ஒரு சந்தோஷ உணர்வு.

ஆகஸ்ட் 2

கார்த்திகேயனின் சுயரூபம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியாகிறது. அவர் பார்வையில் நிறையப் பசி தெரிகிறது. அப்பாவும் ஸ்ரீதரும் அடிக்கடி சொல்கிற வார்னிங் - அட்வைஸ்களுக்கு இப்பொழுதுதான் எனக்கு அர்த்தம் தெரிகிறது. சீக்கிரமாக ஸ்ரீதருக்கு உடைமையாக வேண்டும். இன்றைக்கு பிரபு ஐஸ்க்ரீம் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

ஆகஸ்ட் 15

நான் ஸ்ரீதரின் வீட்டுக்குப் போனேன். வீடு எவ்வளவு சுத்தமாயிருக்கிறது. என் ஸ்ரீதருக்கு எந்த ஆணுமே ஈடாக மாட்டான். அவர் முதல் முறையாக எனக்கு... தந்தார். சிலிர்த்துப் போனேன்.

- டயரி நீண்டது. பாஸ்கர், ஸ்ரீதர், பிரபு, கார்த்திகேயன் - மாறி மாறித் திரும்பத் திரும்ப டயரி எழுத்துக்களில் பிரவேசித்தார்கள். டயரியை நவந்திகிருஷ்ணன் மூட, அவினாஷ் அதை வாங்கி பத்திரப்படுத்திக் கொண்டார்.

“இந்த டயரியில் நிறைய விஷயம் இருக்கு...”

மேலும் பத்து நிமிஷம் அறையைப் பார்வையால் கழுவி விட்டு இரண்டு பேரும் மாடிப்படியில் சரிந்தார்கள். கீழே இருந்த ஆனந்ததீர்த்தன் நாற்காலியினின்றும் எழுந்தார்.

“பார்த்தீங்களா இன்ஸ்பெக்டர்?”

“ம். திலகாவோட டயரியை எடுத்துப் போகிறோம். திலகாவைப் பார்க்க மார்க்சவரிக்கு வற்றிங்களா?”

“நீங்க போங்க இன்ஸ்பெக்டர். நான் பின்னாடியே வற்றேன்...”

ஆனந்ததீர்த்தன் தன் தொளதொளப்பான பேண்ட் பையில் கைகளை நுழைத்துக் கொண்டு அவர்களை வழியனுப்பினார். புல்லட்டில் நவந்தகிருஷ்ணன் கிக்கரை உதைத்தார்.

தடதடவென்று பைக் கதறியது. காட்டேஜை விட்டு இரண்டடி நகர்ந்திருந்தபோது - சட்டென நவந்தகிருஷ்ணனின் கண்களைத் தாக்கியது அது!

17

மாவட்ட போலீஸ் அதிகாரியின் பிரத்யேக அறை.

மின் விசிறி சாவதானமாய்ச் சுழன்று கொண்டிருக்க, டி.எஸ்.பி. சுகவனம் கொஞ்சம் கவலையான முகத்தோடு கேட்டார்.

எதிரே அவினாஷ் - நவந்தகிருஷ்ணன்.

“அவினாஷ்! இந்த கேஸ் ஹிஸ்டரியை ஆரம்பத்திலிருந்து சொல்லுங்க, பார்ப்போம்...”

“ஸார், ஹோட்டல் சுவர்க்காவில் ஒரே சமயத்தில் ஜேம்ஸ், கார்த்திகேயன்னு ரெண்டு பேர் யாரோ ஒரு பெண்ணால கொலை செய்யப்பட்டாங்க. இன்வெஸ்டிகேஷன்ல ஜேம்ஸ் சைட்ல ஷர்மிளாங்கற பொண்ணும், கார்த்திகேயன் சைட்ல திலகாங்கற பொண்ணும் சந்தேக

வட்டத்தில் விழுந்தாங்க. ஷர்மிளா எங்கேன்னு இதுவரை தெரியலை. திலகா, கார்த்திகேயனால் ஏற்கனவே கொலை செய்யப்பட்டிருக்கா. இடையில் முத்துங்கற ஆள் எங்களை ஃபாலோ பண்ணினான். அவன் லாக் - அப்லேயே ஒரு பெண்ணால அதே பழைய பாணியில் கொலை செய்யப்பட்டான். முத்து நம்மை ஃபாலோ பண்ணின கார் நம்பரை வச்ச விசாரிக்கறப்போ அந்த கார் திருட்டுக் கார்ன்னு தெரிய வந்தது. பாங்குக்குப் போன ராமசாமிங்கறவர் காரை, பாங்க வாசல்ல இருந்து கிளப்பிட்டு வந்திருக்கான். இந்த முத்து. கடைசியா... ஜேம்ஸ், கார்த்திகேயன், முத்து மூன்று பேர் கொலையாகிக் கிடந்த இடங்களிலும் கிடைச்ச மஞ்சள் ரோஜா ஒரு குழப்பமான வஸ்து...”

“அவினாஷ்! இந்தத் தொடர் நிகழ்ச்சிகள்ல நம்மைக் குழப்பம் பன்ற சங்கதிகள் என்னென்ன?”

“ஃபர்ஸ்ட் ஆஃப் ஆல், இந்தக் கொலைகள் எப்படி நடக்குது? அடுத்தது கொலைகளுக்கான மோடிவ் என்ன? ஷர்மிளா எங்கே போனாள்? அந்த முத்து யார்?”

மேஜை மேலிருந்த டெலிபோன் வீறிட்டது.

நவந்தகிருஷ்ணன் எடுத்தார்.

“ஹலோ... டி.எஸ்.பி. ஆபீஸ் ஹியர்...”

“இன்ஸ்பெக்டர் நவந்தகிருஷ்ணன் இருக்காரா?”

“எஸ், ஹோல்டிங்...”

“ஸார், நான் ராதா பேசறேன். நீங்க டி.எஸ்.பி. ஆபீஸ்ல இருக்கிறதாக கான்ஸ்டபிள் சொன்னார். அதான் போன் பண்ணினேன்...”

“சொல்லுங்க மிஸ் ராதா. என்ன விஷயம்...?”

“ஸார்... ஷர்மிளா ஹாஸ்டலுக்கு வந்துட்டா...”

“இனி...?”

“ஆமா. இப்பத்தான் சூட்கேஸும் கையுமா வந்து இறங்கினா...”

“இன்ஸ்பர்மேஷனுக்கு ரொம்ப தாங்க்ஸ். இப்ப வர்றோம்...”

ரிஸீவரை அதன் சொந்த இடத்துக்கு அனுப்பி விட்டு, டி.எஸ்.பி.யிடம் விஷயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே தொப்பியை தலைக்குக் கொடுத்தார். எழுந்தார். டி.எஸ்.பி. யிடம் கை குலுக்கிய பத்தாவது நிமிடம் -

‘பட்டேல் லேடீஸ் ஹாஸ்ட்’லில் இருந்தார்கள். முன்பக்கம் ராதா காத்திருந்தாள். இரண்டு பேரையும் பார்த்ததும் புன்னகைத்தாள்.

“வாங்க இன்ஸ்பெக்டர்...”

“ஷர்மிளா எங்கே?”

“அவ ரும்ல இருக்கா...”

வராந்தாவில் நடையிட்டார்கள். மாடிப்படிக்களில் ஏறினார்கள். பெண்களின் அரட்டை சத்தமும் கண்ணாடி உடைந்த மாதிரி சிரிப்புச் சத்தமும் அடிக்கடி வெவ்வேறு பக்கமிருந்து கிளம்பி வந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த அறையைக் காட்டினாள் ராதா.

“அதான் ஸார் ஷர்மிளாவோட ரும்...”

கதவைத் தட்டினார் நவந்தகிருஷ்ணன்.

‘தட்... தட்... தட்...’

அறைக்குள் ஏகப்பட்ட சலன சப்தங்களைத் தொடர்ந்து கதவு திறந்தது. காது ஜிமிக்கியோடு அவள் தெரிந்தாள். விநோதமான ஹேர் ஸ்டைல். மாதுளை நிறத்தில் இருந்தாள். ப்ளேயின் மாக்ஸி அவளைக் கழுத்துக்குக் கீழே முற்றிலும் மறைத்தது.

“மிஸ் ஷர்மிளா?”

“ஆ... ஆமா...”

“உங்களைக் கொஞ்சம் விசாரிக்கணும். உள்ளே உட்கார்ந்து பேசலாமா?”

அவள், கண்களில் அதிர்ச்சி பரவ அவர்களைப் பார்த்தாள். உள்ளே வந்து உட்கார்ந்தவர்களிடம் கேட்டாள்.

“என்னையா?”

“உங்களைத்தான்...”

“என்ன விசாரிக்கணும்?”

“உங்களுக்கு ஜேம்ஸைத் தெரியுமா?”

“தெ... தெரியும்...”

“அதாவது... அவரை நீங்க காதலிச்சீங்க?”

தயக்கமான தலையசைப்பில் ஆமோதித்தாள்.

“அவரால நீங்க கன்சீவ் ஆனீங்க?”

துகைப்போடு அவர்களைப் பார்த்தாள்.

“ஆனா அதுக்கப்புறம் அவர் உங்களை உதாசீனம் பண்ணிட்டார்...”

“ஆ... ஆமா இன்ஸ்பெக்டர்...”

“ஸோ, உங்களுக்கு அவர் மேல ஏகப்பட்ட ஆத்திரம். கொலை பண்ணிட்டு நழுவிட்டீங்க...”

“ந்நோ...” கத்தலான குரலில் மறுத்தாள்.

“அப்படின்னா இத்தனை நாள் எங்கே போயிருந்தீங்க?”

“ஊருக்கு...”

“போலீஸ்கிட்டே பொய் உதவாது மிஸ் ஷர்மிளா. உங்க வீட்டுக்கே போய் நாங்க விசாரிச்சுட்டு வந்துட்டோம். நீங்க ஊருக்குப் போகலை...”

தயங்கிவிட்டு ஷர்மிளா சொன்னாள்.

“இன்ஸ்பெக்டர்! எனக்கு ஜேம்ஸ் மேல கோபம் இருந்தது நிஜம். அவரை எப்படியாவது என் கழுத்துல தாலி கட்ட வைக்கணும்னு நினைச்சேன். என்னென்னவோ முயற்சி பண்ணினேன். அவர் என்னை ஏமாத்திட்டே இருந்தார். அதனால் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். வீட்டிலே யாருக்குமே தெரியாத இந்த விஷயத்தை அண்ணனுக்குச் சொல்லி அண்ணன் மூலமா ஜேம்ஸை மிரட்டலாம்னு முடிவு பண்ணினேன். உடனே ஊருக்குப் போறதா ஹாஸ்டல் வார்டன் கிட்டே சொல்லிட்டு அண்ணன் வேலை பார்த்துட்டிருந்த திருப்பூருக்குப் போனேன். விஷயத்தைச் சொன்னதும் அண்ணன் என்னை ரொம்பத் திட்டினார். அவருக்கு ஜேம்ஸ் மேல ஒரே கோபம். கோயமுத்தூர் வந்து அவனை ஒரு கை பார்க்கறதுன்னு முடிவு பண்ணினோம். இதுக்கு மத்தியில் இந்தக் கருவை நான் வயித்தில தாங்கிக்கிட்டிருக்கறது அவ்வளவு நல்லதில்லைன்னு நான், அண்ணன் ரெண்டு பேருமே முடிவு பண்ணினோம். ஒரு டாக்டரை கன்சல்ட் பண்ணி, உடனே அட்மிட் ஆகி, டி அண்ட் ஸி செய்துட்டேன். பெட் ரெஸ்ட்ல இருந்தபோதுதான் தற்செயலா அந்தப் பேப்பர் நியூஸ் என் கண்ணில் பட்டது. ஜேம்ஸ் மர்ட் ரான நியூஸ். அண்ணனுக்கு இந்த விஷயத்தைச் சொல்லிட்டு ஹாஸ்பிடல்ல இருந்து டிஸ்சார்ஜ் ஆகி நேரா இங்கே வந்துட்டேன்...”

அவள் சொல்வது வரிக்கு வரி நிஜமென்று அவளுடைய தவிப்பே சொன்னது.

18

இரவு மணி பத்து.

ஹெட்லைட் வெளிச்ச ஆரத்துக்குள் கட்டை விரலை உயர்த்தி லிஃப்ட் கேட்ட நிலையில் ஹைவேஸ் சாலையில் அவள் தெரிந்தாள். தேவதைத் தனமாக இருந்தாள். சிவப்பு நிறப் புடவையுடன் சங்கமமாகி இருந்தாள். நிற்பதில் ஒருவித ஓயில் தெரிந்தது.

ஸ்கூட்டரின் வேகத்தை மட்டுப்படுத்தி அவளோரமாய் நிறுத்தினான் பாஸ்கர்.

அவள் கேட்டாள்.

“குட்.. யூ... ட்ராப் மீ?”

குரலில் ஜாம் கொட்டியது.

“எங்கே போகணும் நீ?”

“பாண்டியன் அவென்யூ வரைக்கும் போகணும்...”

வாட்ச்சில் நேரம் பார்த்து விட்டுக் கேட்டான் பாஸ்கர்.

“ஏம்மா, பார்த்தா நல்ல குடும்பத்துப் பொண்ணு மாதிரி தெரியறே.. இந்த ராத்திரி பத்து மணிக்கு இங்கே எங்கே வந்தே?”

“மாமா வீட்டுக்கு வந்தேன். அத்தையும் மாமாவும் சினிமாவுக்குப் போயிட்டதா பக்கத்துல சொன்னாங்க. வேற வழியில்லாம வீடு திரும்பிட்டிருக்கேன்...”

“உன் வீடு எங்கிருக்கு?”

சொன்னாள்.

“பாண்டியன் அவென்யூல இறங்கினா எப்படிப் போவ?”

“ஷார்ட் கட் இருக்கு. நடந்து போய்டுவேன்...”

“சரி, ஏறிக்க...”

“தாங்க்ஸ் ஸார்...”

பில்லியனில் தொற்றினாள். பர்ஃப்லும் மணம் வெகு பக்கத்தில் உரசியது. திண்ணென்ற உடம்பின் ஸ்பரிசம்.

அவள் தலையிலிருந்த மஞ்சள் ரோஜா வித்தியாசமாய் மணத்தது.

ஸ்கூட்டர் கிளம்பி சாலையில் சீறியது.

19

“ஸார்...”

ஜீப்பை இயக்கிக் கொண்டிருந்த அவினாஷ் அந்த நிமிஷம் பதட்டமாய்க் கத்தினார். சட்டெனத் திரும்பிய நவந்தகிருஷ்ணனுக்கு அந்த ஸ்கூட்டரை கை காட்டினார்.

“அங்கே பாருங்க ஸார்...”

“பாஸ்கர் தானே அது...?”

“ஆமா ஸார்...”

“பின்னாடி யாரு?”

“சரியாத் தெரியலை ஸார். அவ தலைல பாருங்க... மஞ்சள் ரோஜா!”

நன்றாக அவளைக் கவனித்த நவந்தகிருஷ்ணன் நெஞ்சப் பிரதேசத்துக்குள் திகைப்புக் கட்டிகள் விழ - சொன்னார்.

“அவினாஷ்! அந்த ஸ்கூட்டரை இடைவெளி விட்டு ஃபாலோ பண்ணுங்க...”

அவினாஷ் ஸ்டியரிங்கைக் கையாண்டார்.

ஹவேஸ் ரோடு முடிந்து போய் ஒரு கிளைப் பாதையில் திரும்பியது அந்த ஸ்கூட்டர். விர்ரென ஜீப்பை விரட்டித் திருப்பத்தை எட்டிப் பிடித்தார் அவினாஷ்.

திரும்பிய சாலையில் கண்களை வைத்தவர் லேசாய்த் திடுக்கிட்டார்.

செர்நப் தூரத்தில் ரயில்வே கிராஸிங். சிவப்பு விளக்கு விட்டு விட்டு எரிய, மூடப்படும் நிலையில் ரயில்வே கேட். “கேட்டுக்குப் பக்கத்துல ஸ்கூட்டர் போயிடுச்சு. தாண்டிப் போனாலும் போயிடும் போலிருக்கு...”

சொல்லச் சொல்ல -

ஸ்கூட்டர் லெவல் கிராஸிங்கைக் கடந்து விர்ரென ரயில்வே கிராஸிங்கை நெருங்கியபோது -

கேட் முழுசாக மூடப்பட்டது.

20

பில்லியனின்றும் சரிந்த அவள் புன்னகையில் ஒரு கிலோ கவர்ச்சியைக் கொட்டி -

அவனை வரவேற்றாள்.

“ப்ளீஸ், உள்ளே வாங்க மிஸ்டர் பாஸ்கர்...”

பாஸ்கர் அதை எதிர்பார்த்திருந்தான். ஃபவுண்ட்ஸ்தன் மாய் பீறிட்ட சந்தோஷத்தோடு ‘வித் ப்ளேஷர்’ என்று சொல்லி, ஸ்கூட்டரை ஓரமாய் நிறுத்தி ஸ்டாண்ட் இட்டான். அவளோட இணைந்து நடந்து - வீட்டுக்குள் போனான்.

“வீட்ல யாரும் இல்லை போலருக்கு?”

அவள் ஸ்காட்ச்சை நிரப்பிய புன்னகையைக் கொடுத்தாள்.

“அம்மா, அப்பா ஊருக்குப் போயிருக்காங்க. பாட்டி பின் பக்கம் இருக்காங்க. பாட்டி இருந்தும் இல்லாத மாதிரி...”

கண் சிமிட்டினாள்.

அதில் ஏதோ அர்த்தத்தை உணர்ந்து பாஸ்கர் அவளை நெருங்கினான்.

அதே விநாடி -

வெளிப்புறக் கதவு இடித்தனமாய் தட்டப்பட்டது.

'தட்... தட்... தட்...'

பாஸ்கரை உரசினாற்போல் போய் கதவைத் திறந்தாள்.

வெளியே -

நவந்தீகிருஷ்ணனும், அவினாஷும்.

அவளை விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்கள். பாஸ்கர் திகைப்போடு இரண்டு பேரையும் பார்த்தான்.

"இன்ஸ்பெக்டர்... நீங்க இங்கே?"

நவந்தீகிருஷ்ணன் புன்னகைத்தார்.

"உங்க உயிரைக் காப்பாத்த வேண்டாமா?"

பாஸ்கர் பயத்தில் விழுந்தான். அவள் நாலா திசையிலும் விழிகளை விரட்டுவதை உணர்ந்த நவந்தீகிருஷ்ணன் - சட்டென அவள் தோளை உலுக்கினார்.

"பாஸ்கரை எதுக்காக இங்கே கூட்டிட்டு வந்தே?"

"லிஃப்ட் கேட்டேன். கொண்டு வந்து விட்டார்..."

பாஸ்கர் குறுக்கிட்டான்.

"இன்ஸ்பெக்டர், நான்தான் அவளுக்கு லிஃப்ட் கொடுத்தேன்..."

புன்னகைத்தார்.

"பாஸ்கர்! உங்க மாமா கார்த்திகேயன், ஜேம்ஸ், முத்து - மூணு பேரும் ஒரே ரீதியில் செத்துப் போனாங்க. நாங்க கொஞ்சம் லேட்டா வந்திருந்தா நீங்களும் அந்த லிஸ்ட்ல சேர்ந்திருப்பீங்க..."

பாஸ்கர் முகத்தில் ரத்தம் காணாமல் போக - அவளைப் பார்த்தான்.

அவள் கோபமாகக் கத்தினாள்.

"இன்ஸ்பெக்டர்! இவர்கிட்டே லிஃப்ட் கேட்டு வந்த பாவத்துக்கு எதை வேணும்னாலும் சொல்லாதீங்க..."

"உன்னோட நடிப்பு ரொம்ப நேரத்துக்குத் தாங்காது. நான் கேக்கற கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லு. இந்த சிவப்புப் புடவை யாருடையது?"

"....."

"நான் சொல்லட்டுமா... இந்த சிவப்புப்புடவை திலகா வோடது. இந்த ஜாக்கெட்?"

"....."

"அதையும் நான் சொல்றேன். திலகாவோடது. நீ யார் தெரியுமா?"

"....."

"நீ சொல்ல மாட்டே. நானே சொல்லிடறேன். ப்ளஸ் டு எக்ஸாம் எழுதி ஃபெயிலானவன் நீ. டுடோரியல் காலே ஜுக்கு போயிட்டிருக்கறவன். ஆனந்ததீர்த்தனின் ஒரே செல்லமகன் பிரபு."

சொல்லிக் கொண்டே - அவளின் பின்பக்க அடர் கூந்தலைப் பற்றி ஒரு இழுப்பு இழுக்க - கொத்தாக அது நவந்தீகிருஷ்ணனின் கைகளில் அடைக்கலமானது. பாஸ்கரனின் முகத்தில் பயமும் திகைப்பும் சுழன்றன.

21

போலீஸ் ஸ்டேஷன்!

"பிரபு! நீ சின்னப் பையன். போலீஸோட ஹிம்சா முறைகளைத் தாங்கிக்க மாட்டே. அஹிம்சா முறையில் கேக்கறேன். எதுக்காக அந்த மூணு கொலைகள்?"

அரை மணி நேரம் நைச்சியமாய், மிரட்டி, கேட்ட பிறகு. பவுடர் கோட்டிங்குக்கு மேலே வியர்வை கோர்த்த முகத்தோடு பிரபு சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“திலகா அக்கா எனக்கு அம்மா மாதிரி. நான் ரெண்டு வயசா இருக்கும் போதே அம்மா இறந்துட்டாங்க. விவரம் தெரிஞ்ச நாள்லேர்ந்து திலகா அக்கா மடியில்தான் வளர்ந்தேன். அக்காவுக்கு என் மேல ரொம்பப் பிரியம். அடிக்கடி பணம் தருவா. சினிமா, ஹோட்டல், ஃப்ரெண்ட்ஸ்ன்னு நான் சுத்தறதுக்கு அது ரொம்ப உபயோகமா இருக்கும். ப்ளஸ் டூவில் ஃபெயில் ஆனதுக்கு இது கூடக் காரணமா இருக்கலாம். அக்கா, கார்த்திகேயன் கிட்டே வேலைக்குப் போறதை ஆரம்பத்தில் நான் தப்பா நினைக்கலை. அன்னிக்கொரு நாள் அவரோட கார்ல அக்கா வீட்டுக்கு வந்து இறங்கினா. அப்போ அவர் அக்காவைப் பார்த்த பார்வை எனக்குப் பிடிக்கலை. அவர் போன பிறகு அக்கா கிட்டே சொன்னேன். அக்கா, தன்னோட நீளமான விரல் நகங்களை நம்பினாள். ‘என்னை நான் காப்பாத்திக்கு வேன்’னு சொன்னா.

அன்னிக்கு நான் அக்காவை ரொம்ப எதிர்பார்த்திட்டிருந்தேன். சினிமாவுக்குப் போக பணம் வேணும். அக்கா வரலை.. அடுத்த நாள்... அடுத்த நாள்.. வரவேயில்லை. ஸ்ரீதரை அப்பா சந்தேகப்பட்டார். அவர்கூட அக்கா ஓடியிருக்கலாம்னு எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஸ்ரீதர் ஒரு ஜென்ட்டில்மேன். சரோஜா கெமிக்கல்ஸ்ல போய் விசாரிச்சேன். ரெண்டு நாள் முன்னாடி கார்த்திகேயன் கூட கார்ல வீட்டுக்குப் போனதாகக் கம்பெனியில சொன்னாங்க. அப்பாகிட்டே சொன்னேன்.

விசாரிக்கப் போன அப்பா அவமானப்பட்டுத் திரும்பிட்டார். அது எனக்கு பெரிய ஆத்திரம். கார்த்திகேயன்தான் திலகா அக்காவை ஏதாவது செய்திருக்கணும்னு முழுசா நம்பினேன். அப்பாவோட கெமிஸ்ட்ரி லாபைப் பயன்படுத்தினேன். ரெண்டு மாசம் முன்னாடி அப்பா கண்டுபிடிச்ச ஒரு விஷ மருந்து! இன்னும் அப்பா அந்த மருந்துக்குப் பேர் கூட வைக்கலை. அந்த மருந்தில் இருக்கிற ஆர்ஸானிக், சுவாசிக்கிற போது வெளிப்படுகிற கார்பன் டை ஆக்ஸைடோட் ரீயாக்ட் ஆகி, முதல் விநாடி இருதயத்துக்குள்ளே எவாப்ரேட் ஆகும். மூச்சுத் திணறும்... இரண்டாவது விநாடி - இருதய வால்வு மரத்துப் போகும். மூணாவது விநாடி - இருதயத்துக்குள்ளே வேகமாப் பாயற ரத்தத்தைக் குளிரவைக்கும். நாலாவது விநாடி - உறைஞ்ச ரத்தம் இருதயச் சுவரை முட்டித் தள்ளிப் பிளக்கும். அஞ்சாவது விநாடி - மிச்சமிருக்கற ரத்தம் வாயையும் மூக்கையும் பார்த்து ஓடிவரும். கடைசி விநாடி பயன்படுத்தின விஷத்தின் மிச்சம் எவாப்ரேட் ஆகி காலியாய்டும். போஸ்ட் மார்ட்டம் செய் யற டாக்டர் இறப்புக்கான காரணம் தெரியாம திணறுவார்.

அந்த ஆறு விநாடியில் ஆளை முடிக்கிற விஷத்தை ரோஜாவில் தெளிச்ச - திலகா அக்காவோட புடவை, ஜாக்கெட்ல பெண்ணா மாறி - பூவைத் தலையில் வச்சிட்டு ஹோட்டல் சுவர்க்காவுக்கு கிளம்பினேன்.

பாவம்! அங்கே ஜேம்ஸ், நான் பொண்ணுங்கற நினைப்புல என்கிட்டே விளையாட ஆரம்பிச்சான். எத்தனை நேரம் பெண் வேஷத்தில் போராட முடியும்? அவனுக்கு ஒரு மஞ்சள் ரோஜாவை முகரக் கொடுத்தேன். மாடிக்குப்போய் கார்த்திகேயனை முடிச்சேன். அப்புறம் எனக்குப் பயமா இருந்தது. எங்கே நீங்க என்னை ட்ரேஸ் பண்ணி வந்துடுவீங்களோன்னு என்னோட காரியங்களுக்கு உதவியாயிருந்த ரௌடி முத்துவை உங்க நடவடிக்கைகளை கவனிக்க அனுப்பினேன். முட்டாள்... மாட்டிக்கிட்டான். வேறு வழியில்லாம என்னைப் பாதுகாக்க அவனைத் தீர்த்தேன். ஸ்டேஷனுக்குள்ளே கைக்கெட்டின தூரத்தில் இருக்கற லாக் அப்புக்குள்ளே உங்களுக்குத் தெரியாம ரோஜாவை வீசினேன். முகரும்படி சைகை பண்ணினேன். என்னவோ,

ஏதோன்னு முத்து அதை எடுத்து சுவாசித்தான். நீங்க வீட்டுக்கு வந்த பிறகு பாஸ்கரோ... சில்மிஷங்களையும் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன். அடுத்தது பாஸ்கரைத் தீர்க்கணும்னு முடிவு பண்ணினேன்... ஆனா பாஸ்கருக்கு ஆயுசு கான்கரீட்..."

பிரபு நிறுத்தினான்.

பாஸ்கரின் உடம்பு வியர்வையால் குளித்துக் கொண்டிருந்தது. நவந்தகிருஷ்ணன் புன்னகையோடு பிரபுவிடம் சொன்னார்.

"வேறொரு கேஸ் விஷயமாய் அலைஞ்சிட்டிருந்த நாங்க எதேச்சையா உங்க ரெண்டு பேரையும் பார்த்திருக்கலைன்னா இன்னும் கொஞ்சம் திணறியிருப்போம். நீ கட்டியிருந்த புடவையைப் பார்த்ததும் - எனக்கு திலகாரும்ல நைலான் கயிற்றில தொங்கிட்டிருந்த புடவை ஞாபகம் வந்திடுச்சு. உங்க வீட்டுத் தோட்டத்திலிருந்த மஞ்சள் ரோஜா தொட்டிகள் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. உன்னோட குழந்தைத்தனமான முகம், ஸ்கூட்டர் போகிற பாதை எல்லாத்தையும் வச்ச நீதான்னு முடிவு பண்ணிட்டேன். லெவல் கிராஸிங்ல கேட்மேன் கிட்டே சொல்லி - கேட்டைத் திறந்து உடனடியா உம் பின்னாடியே வந்தேன்..."

நவந்தகிருஷ்ணன் சொல்லி முடித்து நிமிர்ந்த விநாடி -

பிரபு தன் தலையிலிருந்த மஞ்சள் ரோஜாவை எடுத்து மிக ஆழமாக மூச்சையிழுத்து முகர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

"பிரபு..."

கத்தியபடி நவந்தகிருஷ்ணன் பாய்ந்தபோது ரோஜாவை முகர்ந்து முடித்துவிட்டு வீசியெறிந்தான் பிரபு.

ஆறு விநாடிகள் கழிந்த போது -

பிரபு - வாயிலும் மூக்கிலும் ரத்தம் கொட்டித் தளர்ந்து போய்க் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அடங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

✂

நிஷா... நிஷா...

ஓடி வா...!

1

போலீஸ் கமிஷனர் பஞ்சாபகேசன் தனக்கு வந்த லெட்டரை இரண்டாவது முறையாகப் படித்துப் பார்த்தார்.

மதிப்பிற்குரிய கமிஷனர் அவர்களுக்கு,

வணக்கம்.

நான் சாலமன் விக்டர். வயது இருபத்தேழு. எலெக்ட்ரானிக்ஸ் கம்யூனிகேஷனில் பி.ஈ. பட்ட தாரி. அமெரிக்காவில் எம்.எஸ். படித்து விட்டு சென்ற மாதம்தான் சென்னை திரும்பினேன். அங்கேயே ஒரு நல்ல வேலை கிடைத்த சந்தோஷத்தோடு சென்னை திரும்பிய எனக்கு ஒரு பயங்கர அதிர்ச்சி காத்துக் கொண்டிருந்தது. நான் உயிருக்கு உயிராய் காதலித்த ஜெபமாலை என்னும் பெண் உயிரோடு இல்லை.

அவள் ஏதோ விஷக்காய்ச்சலால் பாதிக்கப்பட்டு ஒரு வாரம் ஹாஸ்பிடலில் அனுமதிக்கப்பட்டு இறந்து போய்விட்டதாக கேள்விப்பட்டேன். நோய் வந்து செத்துப் போகக்கூடிய அளவுக்கு என் ஜெபமாலை ஆரோக்கியமற்றவள் கிடையாது. அவள் மரணத்தில் ஏதோ ஒரு மர்மம் இருப்பதாக என் மனதுக்குப் பட்டது. உடனே எனது எல்லைக்குட்பட்ட ஹெச்-5 போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போய் புகார் கொடுத்தேன். புகாரைப் படித்துப் பார்த்த அந்த போலீஸ் ஸ்டேஷனில் இன்ஸ்பெக்டர் மஹாவிஷ்ணு அந்தக் கடிதத்தை இரண்டாய்க்கிழித்து வேஸ்ட் பின்னில் போட்டு விட்டு கேலியாக என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தார். 'இருக்கிற கேஸ்களைக் க்ளோஸ் பண்ணவே எங்களுக்கு நேரம் போதலை. அதுல பழைய கேஸ்களுக்கு உயிர் கொடுத்து நேரத்தை வீணாக்க விரும்பலை'னு சொல்லி விட்டார். நானும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன். அவர் கேட்கலை. அதுக்கப்புறம் உங்களை நேர்ல பார்த்துப் புகார் கொடுக்க எவ்வளவோ முயற்சி பண்ணினேன். முடியலை. நீங்க பிஸியா இருக்கிறதாகவும், பார்க்க முடியாதுன்னும் உங்க உதவியாளர் சொல்லிவிட்டார். எனக்கு வேற வழி தெரியாததினால் இந்த லெட்டரை உங்களுக்கு ரிஜிஸ்டர் தபாலில் அனுப்பி வெச்சிருக்கேன். நான் உயிருக்கு உயிராய் காதலிச்ச ஜெபமாலை நோய் தாக்கி இறந்து இருக்கவே முடியாது. அது இயற்கையான மரணம் கிடையாது. கல்லறை தோட்டத்தில் புதைக்கப்பட்டுள்ள என் ஜெபமாலையின் உடலைத் தோண்டி எடுத்து போஸ்ட்மார்ட்டம் செய்து பார்த்தால், உண்மை வெளியாகும். உண்மைகள் தூங்கிக் கொண்டு இருப்பது நீதித்துறைக்கு ஆரோக்கியமான விஷயம்

கிடையாது என்பது உங்களுக்கும் தெரியும். எனவே ஜெபமாலை விஷயத்தில் உண்மைகள் வெளிச்சத்துக்கு வர வேண்டுமானால், அவளுடைய உடல் கல்லறைத் தோட்டத்திலிருந்து தோண்டி எடுக்கப் பட்டு உடனடியாக போஸ்ட்மார்ட்டம் செய்யப்பட வேண்டும். இது என் கோரிக்கை. இந்த கோரிக்கை அடுத்த 48 மணி நேரத்துக்குள்ளாக நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் 49-வது மணி நேரத்தில் உங்கள் கமிஷனர் அலுவலகம் முன்பு நான் தீக்குளித்து இறந்துவிடுவேன். இதை தயவு செய்து ஒரு அரசியல்வாதியின் மிரட்டலைப்போல் நினைத்து அலட்சியப்படுத்தி விட வேண்டாம். என் கோரிக்கையை நீங்கள் நிறைவேற்றா விட்டால் நான் உயிர் விடுவது நிச்சயம். இன்று காலை பதினோரு மணியிலிருந்து என்னுடைய டெட் லைன் நேரம் தொடங்குகிறது.

இப்படிக்கு,

சாலமன் விக்டர்.

கமிஷனர் பஞ்சாபகேசன் லெட்டரைப் படித்து முடித்து - அதை பேப்பர் வெயிட்டுக்குக் கீழே வைத்துவிட்டு டெலி போனைத் தொட்டு ரிஸீவரை எடுத்துக் கொண்டார். டயலில் எண்களைத் தட்டிவிட்டு காத்திருக்க, மறுமுனையில் ரிஸீவர் எடுக்கப்பட்டது.

"ஹலோ..."

"இன்ஸ்பெக்டர் மஹாவிஷ்ணு...?"

"எஸ்...! நீங்க...?"

"கமிஷனர்..."

எதிர்முனையில் பதட்டமும் மரியாதையும் ஒருசேர அரும்பியது.

"சொ... சொல்லுங்க ஸார்..."

“கடந்த சில தினங்களுக்கு முன்னாடி சாலமன் விக்டர்ன்னு யாராவது உங்களை வந்து பார்த்து புகார் ஏதாவது கொடுத்தாங்களா...?”

“ஆ... ஆமா... ஸார்...”

“புகாரை ரிஸீவ் பண்ணிட்டிங்களா?”

“இல்லை ஸார்...”

“ஏன்...?”

“அந்தப் புகார்ல உண்மை கிடையாது ஸார்.”

“அது எப்படி உங்களுக்குத் தெரியும்...?”

“ஸார்...! அந்த சாலமன் விக்டர்க்கு அந்தப் பொண்ணு ஜெபமாலை குடும்பத்து மேல ஏதோ பர்சனல் வென்ஜன் ஸன் இருக்கு. அதைத் தீர்த்துக்கத்தான் சாலமன் விக்டர் இப்படி ஒரு கோரிக்கையை வெச்சு பிரச்சனையை பெரிசு பண்ணி அசிங்கப்படுத்த நினைக்கிறான்.”

“நோ... நோ...! சாலமன் விக்டர் எனக்கு எழுதியிருக்கிற கடிதத்தைப் பார்க்கும் போது அவர் அப்படிப்பட்டவரா இருப்பார்ன்னு எனக்குத் தோணலை... ஹி... ஈஸ்... ஹைலி எஜுகேட்டட்! ஸ்டேட்ஸுக்குப் போய் படிச்சுட்டு வந்திருக்கார். அவர் கொடுத்த புகாரை நாம அலட்சியம் பண்ண முடியாது. புகாரை வாங்கி பைல் பண்ணிகிட்டு வேண்டிய ஸ்டெப்ஸ் எடுங்க...”

“ஸார்... அது வந்து...!”

“ஓ... வாட்... ஐ... ஸே...!”

“எஸ்... ஸார்...”

“சாலமன் விக்டரோட அட்ரஸ் உங்களுக்குத் தெரியுமா...?”

“தெரியும் ஸார்...”

“போய்ப் பாருங்க... ஸ்டேட்மெண்ட் வாங்கிடுங்க... அந்த ஸ்டேட்மெண்ட்டோட வந்து என்னைப் பாருங்க.”

“எ.. எஸ்... ஸார்...”

“முடிஞ்சா அந்த சாலமன் விக்டரையும் என்கிட்ட கூட்டிட்டு வாங்க...”

“எஸ்... ஸார்...”

கமிஷனர் பஞ்சாபகேசன் ரிஸீவரை வைத்து விட்டு நாற்காலிக்கு சாய்ந்து உட்கார்ந்து சிகரெட் ஒன்றை பற்ற வைத்துக் கொள்ள - அறைக் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.

“டொக்... டொக்...”

“ப்ளீஸ்... கம்மின்...!”

டெப்டி கமிஷனர் ராகவாச்சாரி தன் மெகா தொப்பை யோடு உள்ளே வந்தார்.

“குட்மார்னிங் ஸார்...”

“குட்மார்னிங்... வாங்க...”

“சி.எம். ஆபீஸிலிருந்து ஒரு ஃபேக்ஸ் நியூஸ் ஸார்...”

“என்ன...?”

“ஒரு ஹைபவர் மீட்டிங்கை உடனடியாக கூட்டி கள்ளச் சாராயத்தை ஒழிக்க ஏற்பாடு பண்ணும்படியா இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ் கொடுத்து இருக்காங்க...”

கமிஷனர் புகை வழியும் வாயோடு சிரித்தார். “கள்ளச் சாராயத்தை ஒழிக்கணும்ன்னா போலீஸ் ஹைபவர் மீட்டிங்கை கூட்டி பிரயோஜனமில்லை. கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சறதே அவரோட பொதுக்குழு உறுப்பினர்கள் தானே...?”

“அதை நாம வெளியே சொல்ல முடியாது ஸார்... எந்த கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தாலும் இந்த கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சற வேலையை டெண்டர் போடாமே... குத்தகைக்கு எடுத்துக் கறாங்க... நம்மால என்ன பண்ண முடியும் ஸார்...? சி.எம். ஆபீஸிலிருந்து வந்திருக்கிற ஃபேக்ஸ் நியூஸுக்கு மரியாதை

கொடுத்து பேருக்காகவாவது ஒரு ஹைபவர் மீட்டிங் போட்டுட வேண்டியதுதான்.”

“சரி...! போய் ஏற்பாடு பண்ணுங்க. வாங்கற சம்பளத் துக்கு இந்த வேலையையாவது பார்க்கலாம்...”

“என்னிக்கு ஏற்பாடு பண்ணட்டும் ஸார்...?”

“வாற சனிக்கிழமை சாயந்தரம் அஞ்சு மணி சுமாருக்கு மீட்டிங்கை வெச்சுக்கலாம். யாரும் லீவு போடக் கூடா துன்னு சொல்லிடுங்க...”

“எஸ்... ஸார்...”

டெப்டி கமிஷனர் சல்யூட் வைத்து விட்டு பின்வாங்கிப் போக மேஜைமேல் இருந்த டெலிபோன் குரல் கொடுத்தது. எடுத்தார்.

கமிஷனரின் பி.ஏ. குரல் கொடுத்தார். “ஸார்! உங்களுக்கு ஒரு போன்கால். பேர் சாலமன் விக்டர். கனெக்ட் பண்ணட்டுமா... இல்லே ஏதாவது சொல்லி அவாய்ட் பண்ணிடலாமா...?”

“என்ன பேர் சொன்னீங்க...?”

“சாலமன் விக்டர்...”

“கனெக்ட் பண்ணுங்க...” கையில் புகைந்து கொண்டிருந்த சிகரெட்டை ஆஷ்ட்ரேயில் இட்டு தேய்த்து விட்டு கமிஷனர் காத்திருக்க - மறுமுனையில் குரல் கேட்டது.

“வணக்கம் ஸார்...”

“வணக்கம்.”

“என்னோட லெட்டர் கிடைச்சதா ஸார்...?”

“ம்... கிடைச்சது...”

“என்ன ஸ்டெப்ஸ் எடுத்திருக்கீங்க ஸார்...?”

“இன்ஸ்பெக்டர் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு உடனே போன் பண்ணி இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ் கொடுத்திருக்கேன். அவர்

வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுப்பார். இந்நேரம் உங்களைப் பார்க்க வந்துகிட்டிருப்பார்.”

“தேங்க்யூ வெரி மச் ஸார்...”

“நீங்க அமெரிக்காவிலிருந்து திரும்பி இப்போ எத்தனை நாளாச்சு...?”

“இன்னிக்கு சரியா ஒன்றரை மாசம் ஸார்...”

“ஜெபமாலையை எப்போ இறந்தாங்க...”

“போன மாசம் நாலாம் தேதி...”

“ஜெபமாலையோடு என்னிக்கு கடைசியா பேசினீங்க...?”

“ஜூலை இருபத்தேழாம் தேதி...”

“அந்தப் பொண்ணு இறந்து போனது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்...? நீங்க அமெரிக்காவில் இருக்கும் போதே தகவல் கிடைச்சதா...?”

“இல்ல ஸார்... நான் சென்னை திரும்பின பிறகுதான் தகவல் கிடைச்சது... அப்படியே ஆடிப் போயிட்டேன்...”

ஜெபமாலையோட பேரண்ட்ஸுக்கு உங்க காதல் விவகாரம் தெரியுமா...?”

“தெரியாது ஸார்... ஜெபமாலைக்கு அம்மா கிடையாது. அப்பா மட்டும் தான். அவர் பேர் ஜார்ஜ். பாரீஸ் கார்னர்ல ஒரு பெரிய ஹார்டுவேர்ஸ் கம்பெனி வெச்சிருக்கார். கொஞ்சம் கண்டிப்பானவர். எதையும் முறைப்படி செய்யணும்ன்னு விரும்பறவர். நான் அமெரிக்காவுக்குப் போய் சக்சஸ் ஃபுல்லா படிப்பை முடிச்சு, ஒரு ப்ளேஸ்மெண்ட்டையும் வாங்கிட்டு வந்த பின்னாடி முறைப்படி அவர்கிட்ட போய் பெண் கேக்கலாம்ன்னு முடிவு பண்ணியிருந்தேன்...”

“உங்க பேரண்ட்ஸுக்கு இந்தக் காதல் விவகாரம் தெரியுமா...?”

“எனக்கு பேரண்ட்ஸ் கிடையாது ஸார். அண்ணனும் அண்ணியும் மட்டும் தான். அவங்களுக்கும் இந்தக் காதல் விஷயம் தெரியாது...”

“நீங்க அமெரிக்காவிலிருந்து இந்தியாவுக்கு திரும்பற தேதி ஜெபமாலைக்குத் தெரியுமா...?”

“தெரியும்...! என்னை ரிஸீவ் பண்ண ஏர்போர்ட்டுக்கு வர்றதா சொல்லியிருந்தா. வரலை. விளையாட்டு காட்றா லோன்னு நினைச்ச ஏர்போர்ட்டிலேயே ஒரு மணி நேரம் வெயிட் பண்ணிப் பார்த்தேன். இப்படி ஒரேயடியா விட்டுட்டுப் போவான்னு நான் கொஞ்சம் கூட நினைச்சுப் பார்க்கலை...”

பேசும் போதே குரல் அடைத்துக் கொண்டது சாலமன் விக்டருக்கு.

கமிஷனர் கேட்டார். “இப்ப நீங்க எங்கிருந்து பேசிட்டிருக்கீங்க...?”

“மயிலாப்பூர் லஸ் கார்னரல் இருக்கிற எஸ்.டி.டி. பூத்திலிருந்து...”

“சரி...! நீங்க வீட்டுக்குப் போங்க. உங்களைப் பார்த்துப் பேசறதுக்காக இன்ஸ்பெக்டர் மஹாவிஷ்ணு வந்துகிட்டு இருக்கார். ஜெபமாலையோட மரணத்துல உங்களுக்கு இருக்கிற சந்தேகத்தை அவர்கிட்ட சொல்லுங்க. அவர் வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுப்பார். அது தவிர...”

“ச்சல்லீர்...”

கமிஷனர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அந்த சத்தம் கேட்டது.

கண்ணாடி உடையும் சத்தம். சாலமன் விக்டரின் ‘ஹா’ வென்ற பெரிய அலறலைத் தொடர்ந்து புரியாத குழப்பச் சத்தங்கள்.

கமிஷனர் வயிறு எக்கிக் கத்தினார்.

“ஹலோ... ஹலோ...! சாலமன் விக்டர்... வாட் ஹேப் பண்ட்... என்ன நடந்தது...?”

பதிலில்லை.

“ஹலோ... ஹலோ...”

“.....”

“ஹலோ... ஹலோ...”

டெலிபோன் ‘கொர்ரர்...’ என்றது.

2

இன்ட்டர்காம் ஒலித்தது.

பணியாளர்களுக்கு அந்த வாரத்தில் ட்யூட்டி ஷெட்யூலைப் படித்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்த அந்த அழகான பெண் ரிசீவரை எடுத்தாள்.

“எஸ்...”

மறுமுனையில் செளந்தர்யாதேவியின் குரல் கேட்டது.

“என்ன நிஷா ஏதாவது முக்கியமான வேலையா இருக்கியா...?”

“வேலைக்காரங்களுக்கு ட்யூட்டி ஷெட்யூல் போட்டு கிட்டு இருக்கேன் மேடம்...”

“ஒரு பத்து நிமிஷம் ரூமுக்கு வந்துட்டுப் போறியா...?”

“உடனே புறப்பட்டு வர்றேன் மேடம்...”

ரிசீவரை வைத்த நிஷா வேலைக்காரர்களுக்கு ட்யூட்டி ஷெட்யூலை வேகவேகமாய் படித்துக் காட்டிவிட்டு எழுந்தாள். அறையினின்றும் வெளிப்பட்டு நீளமான மார்பிள் வராந்தாவில் வேகநடை போட்டாள். பழங்காலத்து ஜமீன் வீடு அது. கருங்கல் தூண்கள். அதில் வேலைப்பாடுகள்.

வேலைக்குச் சேர்ந்த புதிதில் நிஷாவுக்கு எல்லாமே பிரமிப்பாய் இருந்தது. 'இந்தக் காலத்தில் இப்படியொரு பங்களாவைக் கட்ட முடியுமா?' என்கிற வியப்பே ஒரு வருஷ காலம் அவளுடைய மனசுக்குள் மண்டி போட்டு உட்கார்ந்திருந்தது.

முழுதாய் ஐந்து நிமிஷ நடைக்குப் பின் செளந்தர்யா தேவியின் அறை வந்தது.

சாத்திய கதவை மரியாதைக்காகத் தட்டினாள்.

"டொக்... டொக்..."

"உள்ளே வாம்மா..."

நிஷா நுழைந்தாள். அறுபது வயதைத் தொட்டுவிட்ட செளந்தர்யாதேவி - பட்டுப் புடவையிலும் நரைக் கொண்டையிலும் தெரிந்தாள்.

கையில் ஒரு வெளிநாட்டு தபால் கவர்.

"மேடம்..."

"உட்கார் நிஷா..."

நிஷா உட்கார்ந்தாள். செளந்தர்யாதேவி தன் கையில் இருந்த கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்தபடியே சொன்னார்.

"அமெரிக்காவில் உள்ள மின்னிசோட்டா ஹாஸ்பிடலிலிருந்து இந்த லெட்டர் வந்திருக்கு. என்னோட ஹார்ட் ஆபரேஷனுக்கு ரெண்டு டேட்டஸ் கொடுத்து இருக்காங்க. ஒரு தேதி இந்த மாதம் இருபத்தேழு. ரெண்டாவது தேதி அடுத்த மாதம் நான்காம் தேதி. இந்த ரெண்டு தேதியில் ஏதோ ஒரு தேதியை கன்ஃபார்ம் பண்ணி தகவல் கொடுக்கச் சொல்லியிருக்காங்க. நீ என்ன சொல்றே நிஷா..."

நிஷா அந்தக் கடிதத்தை ஒரு அவசரப் பார்வையில் மேய்ந்து விட்டு சொன்னாள்.

"மேடம்! ஆபரேஷன் தேதியைத் தள்ளிப் போடக் கூடாது. இருபத்தேழாம் தேதியே நீங்க ஆபரேஷனைப் பண்ணிக்கிறது ரொம்பவும் நல்லது."

"அன்னிக்கு நாள் நல்லாயிருக்கான்னு பாரு. அஷ்டமியா இருந்துடப் போகுது..."

நிஷா காலண்டரை எடுத்து பார்த்துவிட்டு சொன்னாள்.

"அன்னிக்கு நாள் நல்லாயிருக்கு மேடம். பஞ்சமி திதி. அமிர்தயோகம்."

"நல்லாப் பார்த்துட்டியா..."

"பார்த்துட்டேன் மேடம்..."

"சரி... நம்ம டாக்டர்க்கும் சர்த்து மூணு டிக்கெட் புக் பண்ணிடு. இருபத்தேழாம் தேதிக்கு இன்னும் எவ்வளவு நாள் இருக்கு?"

"பதினெட்டு நாள் மேடம்..."

"அதுக்குள்ளே முடிக்க வேண்டிய முக்கியமான வேலைகள் ஏதாவது இருக்கா..."

"ஐ.டி. பைல் பண்ணணும்..."

"அதை ஆடிட்டர் பார்த்துக்குவார். வேற..."

"ஊட்டி எஸ்டேட்டுக்கு ஒரு விசிட் கொடுக்கணும்ன்னு சொல்லிட்டிருந்தீங்க. நீங்க ஸ்பாட்டுக்குப் போனாத்தான் அந்த லேபர் ப்ராப்ளம் ஒரு முடிவுக்கு வரும் மேடம்."

செளந்தர்யாதேவி புன்னகைத்தாள். "எந்தப் பிரச்சினையும் இப்போதைக்கு வேண்டாம் நிஷா. மின்னிசோட்டாவுக்குப் போய் ஆபரேஷன் பண்ணிக்க வேண்டிய நேரத்தில் அந்தத் தலைவலி வேண்டாம். எல்லாத்தையும் பி.ஆர்.ஓ. பார்த்துக்கட்டும். வேற ஏதாவது முக்கியமான வேலை இருந்தாச் சொல்லு."

“வேற எதுவும் இல்லை மேடம்...”

“இன்னிக்கு என்னோட என்கேஜ்மெண்ட்ஸ் என்னென்ன...?”

“ஒரே ஒரு என்கேஜ்மெண்ட்தான் மேடம்.”

“என்ன...?”

“ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட் டைரக்டர் சிவதாணு உங்களை இன்னிக்குப் பார்க்க வர்றதா சொல்லியிருக்கார்.”

“எத்தனை மணிக்கு...?”

“அஞ்சு மணிக்கு...”

“அவர் கேட்டிருந்த டாக்குமெண்ட்ஸையெல்லாம் கலெக்ட் பண்ணி எல்லாத்திலும் ஒரு ஜெராக்ஸ் காப்பி எடுத்து வெச்சுட்டியா...?”

“எடுத்து ரெடியா வெச்சிருக்கேன் மேடம்...! எதுக்கும் நீங்க ஒரு பார்வை பார்த்துடறீங்களா...?”

“வேண்டாம்... நீ எது செஞ்சாலும் சரியா இருக்கும். அதை மறுபடியும் பார்த்து டயத்தை வேஸ்ட் பண்ண வேண்டாம். நீ நம்ம ஃபேமிலி டாக்டருக்கு போன் பண்ணி மின்னி சோட்டாவுக்குப் போகப் போறதைப் பத்தி சொல்லிடு...”

“எஸ் மேடம்...” சொல்லி நகர முயன்ற நிஷாவை டெலிபோன் அழைப்பு நிறுத்தியது.

“அது யார்ன்னு பாரு நிஷா...”

நிஷா ரிசீவரை எடுத்து செவிமடுத்து விட்டு செளந்தர்யா தேவியை ஏறிட்டாள்.

“மேடம்...! போன் உங்களுக்குத்தான்...”

“போன்ல யாரு...?”

“ஒரு பொண்ணு... பேர் வண்டார்குழலின்னு சொல்றாங்க...”

“வண்டார்குழலி...?”

“எஸ் மேடம்...”

சௌந்தர்யாதேவியின் முகம் முழுவதும் இப்போது வியர்வை அரும்பி எண்ணெய் பூசிய காகிதமாய் மின்னியது.

3

கமிஷனர் பஞ்சாபகேசன் ஒரு சின்ன போலீஸ் பரிவாரத் தோடு மைலாப்பூர் லஸ் கார்னர் போய்ச் சேர்ந்த போது, அங்கே போக்குவரத்து ஸ்தம்பித்து போயிருந்தது.

டெலிபோன் பூத் அருகே கூட்டம். ட்ராபிக் சார்ஜண்ட் ஒருவர் கும்பலை விரட்ட முயற்சி செய்து தோற்றுக் கொண்டிருந்தார்.

கமிஷனரைப் பார்த்ததும் ஓடி வந்து சல்யூட் வைத்தார்.

“ஸார்...”

“என்ன நடந்தது...?”

“டெலிபோன் பூத்துக்குள்ளே ஒருத்தர் போன் பேசிட்டிருந்தார் ஸார். வேகமா பைக்ல வந்த ஒருத்தன் நின்னு சுட்டுட்டு மின்னல் வேகத்துல கிளம்பிப் போய்ட்டான் ஸார்.”

“சுடப்பட்ட ஆள் என்னானான்...?”

“உயிர்க்கு ஆபத்து இல்லை ஸார். தோள்பட்டையில் தோட்டா பாய்ஞ்சு மயக்கமாயிட்டார். பக்கத்து தெருவில் இருக்கிற மயிலை நர்சிங்ஹோமுக்கு உடனடியா கொண்டு போய் அட்மிட் பண்ணிட்டோம். டாக்டர்ஸ் டீர்ட்மெண்ட் கொடுத்துகிட்டு இருக்காங்க...”

“டெலிபோன் பூத் ஒனர் யாரு...?”

“நான்தான் ஸார்...” கும்பலிலிருந்து பயந்த முகமாய் ஒரு நடுத்தர வயது நபர் வெளிப்பட்டார்.

“உம் பேர் என்னய்யா...?”

“குப்புராஜு ஸார்...”

“பைக்ல வந்து சுட்டுட்டுப் போனவன் யார்ன்னு தெரியுமா?”

“தெரியாது ஸார்... நான் அவனைப் பார்க்கலை.”

“பார்க்கலையா...? பூத்துக்குப் பக்கத்துல தானே நீ இருந்திருப்பே...?”

“இல்ல... ஸார்... அந்த ஆள் டெலிபோன்ல பேசிக்கிட்டிருக்கும் போது நான் எதிர்த்தாப்புல இருக்கிற கட்டண கழிப்பறைக்கு யூரின் பாஸ் பண்ணப் போயிருந்தேன். போயிட்டு வர்றதுக்குள்ளே இப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்துடுச்சு ஸார்.”

“போன் பேசின நபரை உனக்குத் தெரியுமா...?”

“அவர் யார்ன்னு தெரியாது ஸார். ஆனா அடிக்கடி போன் பண்ண என்னோட பூத்துக்கு வருவார்.”

கமிஷனர் பூத்தை நோக்கிப் போனார். பூத்தின் கண்ணாடிக் கதவு நொறுங்கிப் போய் வெறும் மரச்சட்டங்களோடு நின்றிருந்தது. டெலிபோன் இன்ஸ்ட்ருமெண்ட் இரண்டாக உடைந்து நொறுங்கியிருக்க, மிச்சம் இருந்த பூத்தின் கண்ணாடி பரப்புகளில் ரத்தம் கோடு கோடாய் வழிந்து விறைத்து போயிருந்தது.

ஸ்தலத்தை பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் கமிஷனரைப் பார்த்ததும் பக்கத்தில் வந்தார்.

“பைக்ல வந்தவன் சைலன்ஸர் பிஸ்டலை உபயோகம் பண்ணியிருக்கான் ஸார்... துப்பாக்கி வெடிச்ச சத்தத்தை யாரும் கேட்கலை...”

“பைக்ல வந்தவனை யாராவது பார்த்திருக்காங்களா...?”

“யாருமே பார்க்கலைன்னு சொல்றாங்க ஸார்...”

“பயப்படறாங்கன்னு நினைக்கிறேன்...”

“மே... பி.. ஸார்...”

“ஃபோர்ட்ஸ் பண்ணாம கொஞ்சம் நல்லபடியா விசாரணை பண்ணிப் பாருங்க. உண்மையைச் சொல்ல யாராவது முன் வரலாம்...”

“எஸ்... ஸார்...”

“மயிலை நர்சிங்ஹோம் எங்கே இருக்கு?”

“நாகேஸ்வரா பார்க்குக்கு போகிற வழியில ரெண்டாவது கட் ரோடு ஸார்...”

கமிஷனர் பஞ்சாபகேசன் ஜீப்பில் கிளம்பி மயிலை நர்சிங்ஹோம் வந்து சேர்ந்து சீஃப் டாக்டர் சந்திப்பை சந்தித்தார்.

“டாக்டர்...! பேஷண்ட்டோட நிலைமை இப்போ எப்படியிருக்கு...?”

“பயப்படும்படியா இல்லை... ஹி.... ஈஸ் நவ் அவுட் ஆஃப் டேஞ்சர்...”

“நினைவிருக்கா...?”

“ம்... நீங்க பேசலாம். ப்ளீஸ் கம் வித் மீ...”

டாக்டர் சந்திப். கமிஷனரைக் கூட்டிக் கொண்டு ஐ.ஸி. யூனிட்டிக்குப் போனார்.

“எத்தனை தோட்டா டாக்டர்...?”

“ஒரு தோட்டாதான். பாயிண்ட் நைன் புல்லட்...”

“எடுத்துட்டிங்களா?”

“ம்... எடுத்து உங்க இன்வெஸ்டிகேஷனுக்காக ப்ரஸர்வ் பண்ணி வெச்சிருக்கேன்...”

“தட்ஸ் நைஸ்...”

இருவரும் ஐ.ஸி. யூனிட்டிக்குள் நுழைந்தார்கள். வலது தோள்பட்டையில் கனமான பேண்டேஜோடு அந்த மனிதன் கண்மூடி படுத்திருக்க, டாக்டர் பக்கத்தில் போய் நின்று குரல் கொடுத்தார்.

“சாலமன் விக்டர்...”

அவன் கண்களைத் திறந்தான். டாக்டர்க்குப் பக்கத்தில் நின்றிருந்த கமிஷனரைப் பார்த்ததும், மெதுவாய் இடது கையை ஊன்றி எழ முயன்றான்.

கமிஷனர் அவனைக் கையமர்த்தினார். “ரிலாக்ஸ் யுவர் செல்ஃப். பி... கம்பர்ட்பள்...! சாலமன்... உங்களைச் சுட்டது யாரு...?”

“தெ... தெரியலை... ஸார்...”

“நீங்க பார்க்கலையா...?”

“பா... பார்க்கலை ஸா... ர்... ரோட்டுக்கு முதுகைக் காட்டியபடி பேசிக்கிட்டிருந்தேன். மொதல்ல கண்ணாடி உடைஞ்ச சத்தம் கேட்டது. அதுக்கப்பிறும் தோள்பட்டைக் குள்ளே நெருப்பு வந்து பூந்த மாதிரி வலி... ர...ர...ரத்தம் தெளிச்ச கண்ணாடியெல்லாம் வழிஞ்சது... உடனே மயக்கமாயிட்டேன்....

“உங்க காதலி ஜெபமாலையோட மரணத்தை நீங்க மறுபடியும் கிளறிப் பார்க்கிறதை யாரோ விரும்பலென்னு நினைக்கிறேன்.”

“அதேதான் ஸார்...”

“ஆனா இந்த விவகாரத்தை விகரஸ்ஸா பார்த்துக்க நான் இருக்கேன்.”

“தேங்க்யூ ஸார்.”

கமிஷனர் டாக்டரிடம் திரும்பினார்.

“சாலமன் விக்டர் இன்னும் ஹாஸ்பிடலில் எத்தனை நாள் இருக்க வேணும் டாக்டர்...?”

“குறைந்தபட்சம் ஒரு வாரம். சாலமனுக்கு போலீஸ் பாதுகாப்பு போட்டுடறது பெட்டர்.”

“அதுக்கு உடனடியா நான் ஏற்பாடு பண்ணிடறேன். சாலமன்! உங்களைச் சுட்டது யாராக இருக்கும்ன்னு நினைக்கறீங்க...? கெஸ் பண்ணிச் சொல்லுங்க...”

“ஸாரி ஸார்... என்னால எதையுமே கெஸ் பண்ண முடியலை...”

டாக்டர் சந்தீப் கமிஷனரை ஏறிட்டார். “நீங்க பேசிட்டிருங்க... எனக்கு இது ரவுண்ட்ஸ் டைம். பேஷண்ட்ஸைப் பார்க்கணும். ஐ ஹெவ் டீ கோ...”

“நீங்க கிளம்புங்க டாக்டர். நான் சாலமன்கிட்டே ஒரு பத்து நிமிஷம் பேச வேண்டியிருக்கு...!”

“ஓ.கே....! அதிகமா அவரை ஸ்ட்ரெய்ன் பண்ண வேண்டாம். கொஞ்சம் ஓய்வு எடுக்கவிட்டு பேசலாம்...”

டாக்டர் சந்தீப் ஐ.ஸி. யூனிட்டினின்றும் வெளிப்பட்டு காரிடரில் நடக்க ஆரம்பித்தார். காரிடரில் பாதி தூரம் போனதும் தன் வெள்ளை கோட் பாக்கெட்டுக்குள் இருந்த செல்போனை எடுத்து டயலில் சில எண்களை அழுத்திவிட்டு காதுக்குக் கொடுத்தார்.

“ஹலோ...”

“.....”

“நான் டாக்டர் சந்தீப்...”

“.....”

“என்னால எதுவும் பண்ண முடியலை. கமிஷனரே ஹாஸ்பிடலுக்கு வந்துட்டார். இந்த நிமிஷம் சாலமன் கிட்டே என்கொய்ரி பண்ணிட்டிருக்கார்...”

“.....”

“நேர்... நோ... உடனடியா எதுவும் பண்ண முடியாது. ஹி ஈஸ் அவுட் ஆஃப் டேஞ்சர். சாலமன் மேல கை வைக்க முடியாது. ஏதாவது, செய்யப் போய் என் மேல் இங்கே யிருக்கிற மத்த டாக்டர்களுக்கு சந்தேகம் வந்துட்டா விஷயம் விஸ்வரூபம் எடுத்துடும்.”

“.....”

“எப்படியும் ஒரு வாரம் இருக்கப் போறான். சமயம் பார்த்து நான் முடிச்சுடறேன்.”

“.....”

“யூ... டோண்ட் வொர்ரி... பொறியில் மாட்டிகிட்ட எலி தப்பிச்சுட்டு போனதா சரித்திரம் கிடையாது. எல்லாத் தையும் நான் பார்த்துக்கிறேன்...” செல்போனை அணைத்து மறுபடியும் கோட் பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்ட டாக்டர் சந்திப் வார்டை நோக்கி நடந்தார்.

4

சாயந்தரம் ஐந்து மணி.

சௌந்தர்யாதேவி எஸ்டேட் சம்பந்தப்பட்ட பைல்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது பக்கத்தில் இருந்த இன்ட்டர்க்காம் கூப்பிட்டது. எடுத்தாள். மறுமுனையில் நிஷா பேசினாள்.

“மேடம்...! நீங்க கொடுத்த அப்பாயிண்ட்மெண்ட்படி ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட் டைரக்டர் மிஸ்டர் சிவதாணு வந்திருக்கார்.”

“அவரை கூட்டிகிட்டு நீயும் மேல வா...”

“எஸ்... மேடம்...”

சௌந்தர்யாதேவி பார்த்துக் கொண்டிருந்த பைல்களை ஓரமாய் தள்ளி வைத்து விட்டு நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி காத்திருக்க ஐந்து நிமிடம் கழித்து சிவதாணுவும் நிஷாவும் உள்ளே வந்தார்கள். சௌந்தர்யாதேவி எழுந்து கைகளைக் குவித்தாள்.

“வணக்கம்... வாங்க மிஸ்டர் சிவதாணு...”

“வணக்கம்மா...” கைகளைக் குவித்த சிவதாணு ஐம்பது வயதுகளின் ஆரம்பத்தில் இருந்தார். சஃபாரி சூட்டும் கணிசமான முன் வழுக்கையும் அவர்க்கு ஒரு தனி சோபையைக் கொடுத்தன.

சௌந்தர்யாதேவி தனக்கு எதிரே இருந்த நாற்காலியைக் காட்டிக் கொண்டே சொன்னாள்.

“உட்காருங்க மிஸ்டர் சிவதாணு! நிஷா! நீயும் அப்படி உட்கார்...”

இருவரும் உட்கார்ந்தார்கள். சிவதாணு மெல்லச் சிரித்த படி சொன்னார்.

“நீங்க இப்படியொரு இன்ப அதிர்ச்சியான முடிவை கொடுப்பீங்கன்னு நினைச்சுக் கூடப் பார்க்கலை. இந்திய அளவில் எங்க டிபார்ட்மெண்ட்டைச் சேர்ந்த அத்தனை பேர்க்கும் ஏகப்பட்ட சந்தோஷம். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு காலத்தில் கட்டப்பட்ட இந்த பங்களாவை ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு கொடுக்க முன்வந்த உங்க தயாள குணத்துக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னே தெரியலை.”

சௌந்தர்யாதேவி புன்னகைத்தாள்.

“நோ... மிஸ்டர் சிவதாணு! இந்த விஷயத்தில் நன்றி சொல்ல வேண்டியது நான்தான். இது என் மூதாதையர்கள் தலைமுறை தலைமுறையா வாழ்ந்த பங்களா. இந்த புராதன

பங்களா கலையம்சம் நிறைந்த ஒரு பொக்கிஷம். இந்த பொக்கிஷம் காலம் காலமா பாதுகாக்கப்பட்டு வரணும். எத்தனையோ பேர் இந்த பங்களாவை வாங்க போட்டி போட்டுகிட்டு வந்தாங்க. நான் தர முடியாதுன்னு பிடிவாதமா சொல்லிட்டேன். இந்த பங்களாவோட அருமை மத்தவங்களுக்குத் தெரியாது. பங்களாவை வாங்கின உடனேயே புல்டோஸரை விட்டு இடிச்சுத் தள்ளிட்டு இந்த இடத்துல புதுசா ஒரு பங்களாவைக் கட்ட ஆரம்பிச்சுடு வாங்க... என்னோட மூதாதையர்கள் வாழ்ந்த இந்த புராதனச் சின்னம் அப்படியொரு நிலைமையை நோக்கிப் போய்விடக் கூடாதுங்கிறதுக்காகத்தான் இதை உங்க ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு கொடுத்து பாதுகாக்கிற முடிவுக்கு வந்தேன். என்னோட செக்ரட்டரி நிஷாகிட்டிது பற்றி அபிப்பிராயம் கேட்ட போது அவளும் நான் எடுத்த முடிவு சரின்னு சொன்னா. என்னோட ஃபேமிலி டாக்டர், ஆடிட்டர் எல்லோரையும் கன்சல்ட் பண்ணினேன். எல்லாருமே பச்சைக் கொடி காட்டினாங்க. உடனே உங்களுக்கு லெட்டர் எழுதிப் போட்டேன்..."

"ரொம்ப நன்றிங்கம்மா... கோடிக்கணக்கான ரூபாய் மதிப்புள்ள இந்த பங்களாவை எங்க ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு அன்பளிப்பா கொடுக்க முன் வந்தது எங்க அதிர்ஷ்டம். இந்த பங்களா முறைப்படி எங்க டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு சொந்தமானதும், இதைக் கண்ணும் கருத்துமா பாதுகாக்க ஒரு குழுவை நியமனம் பண்ணிடுவோம்."

"நீங்க இன்னும் இந்த பங்களாவை முழுசா சுத்திப் பார்த்தது இல்லையே...?"

"இல்லை..."

சௌந்தர்யாதேவி நிஷாவை ஏறிட்டாள். "நிஷா..."

"மேடம்..."

"மிஸ்டர் சிவதாணுவை கூட்டிக்கிட்டுப் போய் பங்களாவை முழுக்க சுத்திக்காட்டு..."

"எஸ்.... மேடம்..." நிஷா நாற்காலியைத் தள்ளிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

"வாங்க ஸார்."

இருவரும் அறையினின்றும் வெளிப்பட்டு நீள வராந்தாவில் நடந்தார்கள். முப்பது விநாடி மௌனம் காத்த சிவதாணு பின் மெல்லிய குரலில் கேட்டார்.

"உனக்கு இதே ஊராம்மா?"

"ஆமா ஸார்..."

"இங்கே எத்தனை வருஷமா வேலைக்கு இருக்கே...?"

"ரெண்டு வருஷமா..."

"இந்த ஜமீன் பரம்பரைக்கு சௌந்தர்யாதேவிதான் கடைசி வாரிசுங்கிறதும், சௌந்தர்யாதேவிக்குப் பிறகு வாரிசே கிடையாதுங்கிறதும் உண்மைதானா...?"

"உண்மைதான் ஸார்..."

அந்தப் பெரிய ஹாலுக்குள் நுழைந்தார்கள். எதிர் சுவரில் தேக்கு மரச் சட்டத்தோடு ஆயில் பெயிண்ட் போட்டோ ஒன்று தெரிய, போட்டோவில் ஜமீன் உடையோடு அந்த நபர் முறைத்தார். மீசை புஷ்டியாய் காது வரைக்கும் போயிருந்தது. கழுத்தில் கனமாய் முத்துமாலை. முழு போட்டோவையும் ஒரு வாடிய ரோஜாமாலை ப்ராக்டெட் போட்டிருந்தது.

நிஷா சொன்னாள்.

"இவர்தான் மேடத்தின் கணவர் சபாபதி ராஜா..."

சிவதாணு போட்டோவை அண்ணாந்து பார்த்து விட்டுக் கேட்டார்.

“அவர் இறந்து இப்போ எத்தனை வருஷம் ஆகியிருக்கும்...?”

“இருபது வருஷம்...”

“மரணம் எப்படி...?”

“தெரியலை...”

பக்கவாட்டில் இருந்த மாடிப்படிக்களில் ஏறினார்கள். வர்ணக் கண்ணாடிகள் பதிக்கப்பட்ட அரைபட்ட ஜன்னல்கள் வழியாக காற்று பீறிட்டு வந்தது.

“இந்த பங்களாவோட மொத்த சதுரப் பரப்பு எவ்வளவுன்னு தெரியுமாம்மா...?”

“தெரியும் ஸார்... இருபதாயிரம் ஸ்கொயர் ஃபீட். நான் சொன்னது கார்பெட் ஏரியா. இதைத்தவிர வெளிப்பரப்பு இருப்பத்தாறாயிரம் ஸ்கொயர் ஃபீட்...”

“மதிப்பு எவ்வளவு இருக்கும்...?”

“ஒரு வடநாட்டு சினிமா நடிகர் இந்த பங்களாவை வந்து பார்த்து விட்டு இருபது கோடி ரூபாய் ஃபிக்ஸ் பண்ணினார். இன்னொரு தொழிலதிபர் முப்பது கோடிக்கு இந்த பங்களாவை வாங்கிக்க தயார்ன்னு சொன்னார். பட் மேடம் யார்க்கும் மசியலை. இந்தப் பழைய பங்களாவை யார்க்கு வித்தாலும் சரி, அவங்க முதல் காரியமா பங்களாவை இடிச்சுட்டு அவங்க டேஸ்ட்டுக்கு பங்களாவை கட்டிடுவாங்க. மேடத்துக்கு அதுல உடன்பாடு கிடையாது. இந்த பங்களா கால காலத்துக்கு இப்படியே நிலைச்சு நிக்குன்னுன்னா, இதை ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட் கிட்டே ஒப்படைக்கிறதான் சரின்னு மேடம் நினைச்சாங்க...”

“இந்தப் பெருந்தன்மை எல்லார்க்கும் வந்துடாது...”

இரண்டாவது மாடியின் உச்சிக்கு வந்தார்கள். கோயில் மண்டபம் போய் பெரிதாய் ஹால் ஒன்று தெரிய அதன் மையத்தில் தேக்கு மரத் தூண்கள். மிரர் பாலிஷ் செய்யப் பட்டு மினுமினுத்தன.

சிவதாணு கண்களை அகல விரித்தார்.

“ஒவ்வொண்ணையும் பார்க்கப் பார்க்க பிரமிப்பாயிருக்கு.”

“கிட்டத்தட்ட இதை ஒரு மியூனியம்ன்னே சொல்லலாம். எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் அதில் ஒரு கலையம்சம் தெரியும். இந்த ஜன்னல் ஃபிரேமை பாருங்க ஸார். குட்டி குட்டியா நிறைய தாமரைப்பூ. அந்தக் காலத்துல மோல்டிங் கிடையாது. ஒவ்வொரு பூவையும் சிரத்தையா செதுக்கியிருக்காங்க.”

சிவதாணு ஜன்னல் ஃபிரேமை பார்த்து விட்டு “ஃபெண்ட் டாஸ்டிக்” என்றார். “இது மாதிரியான நுணுக்கங்களை யெல்லாம் கோயில்லதான் பார்க்க முடியும்.”

ஒரு நாற்பது நிமிஷ நேரம் பங்களாவைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு செளந்தர்யாதேவியிடம் வந்தார்கள். அவள் கேட்டாள்.

“என்ன மிஸ்டர் சிவதாணு... பங்களாவை சுத்திப் பார்த்தீங்களா...?”

“ம்... பார்த்தேன்.... ஏதோ சாலார்ஜஸ் மியூனியத்தைப் பார்த்த மாதிரி பரவசம். எங்க ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு கிடைத்த மிகப் பெரிய சொத்து. இதைக் கண்ணும் கருத்துமாய் பாதுகாப்போம். இதை என்னிக்கு எங்க டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு ஹேண்ட் ஓவர் பண்ணப் போறீங்க?”

“என் கணவரோட பிறந்த நாள் இன்னும் நாலு மாசம் கழிச்சு வருது. அன்னிக்கு ஒரு சின்ன ஃபங்க்ஷன் மாதிரி வெச்சு இந்த பங்களாவோட பத்திரங்களை ஹேண்ட் ஓவர் பண்ணிடறேன்.”

“பங்க்ஷனுக்கு எந்த மந்திரியையாவது கூப்பிடுவீங்களாம்மா...?”

“நோ... நோ... அதெல்லாம் வேண்டாம்! எனக்கு இந்த ஆர்ப்பாட்டமெல்லாம் பிடிக்காது. இந்த பங்களாவை ஹேண்ட் ஓவர் பன்ற விழா சிம்ப்பிளா இருக்கட்டும். படாடோபம் வேண்டாம்.”

“உங்க பிரியப்படியே பண்ணிக்கலாம்மா. நான் மறுபடியும் நடுவுல ஒரு தடவை வந்து உங்களைப் பார்க்கிறேன். வரட்டுமாம்மா...?”

“நல்லது...போய்ட்டு வாங்க...”

கும்பிட்டு விடைபெற்ற சிவதாணு புறப்பட்டு போனதும் செளந்தர்யாதேவி நிஷாவை ஏறிட்டாள்.

“நிஷா...”

“மேடம்...”

“நம்ம ஆடிட்டர்க்கு போன் பண்ணி இப்ப கொஞ்சம் வந்துட்டு போக முடியுமானு கேளு...”

“எஸ்... மேடம்...” சொல்லி விட்டு தன்னுடைய அறையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள் நிஷா. வளைவு வராந்தாவைக் கடந்த போது விஸிட்டர்ஸ் அறை பார்வைக்கு கிடைக்க-

அந்த இளம் பெண் உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது. நிஷா வரவேற்பறைக்குள் நுழைய அந்தப் பெண் எழுந்து நின்றாள். மாநிறம். பெரிய கண்கள். அந்தக் கண்களில் மெலிதாய் பயம்.

நிஷா கேட்டாள்.

“யாரைப் பார்க்கணும்?”

“மேடத்தை...”

“நீ யாரு...?”

“என் பேர் வண்டார்குழலி...”

5

காலிங்பெல் கதறும் சத்தம் கேட்டு கதவைத் திறந்த ஜார்ஜ். போலீஸ் கமிஷனர் பஞ்சாபகேசனைப் பார்த்ததும் மெல்ல முகம் மாறினார். வீட்டு வாசலில் போலீஸ் ஜீப் மண்டையில் சுழலும் சிவப்பு விளக்கோடு நின்றிருந்தது. பஞ்சாபகேசன் கேட்டார்.

“நீங்க மிஸ்டர் ஜார்ஜ்...?”

“எஸ்...”

“உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்...”

“ப்ளீஸ் கெட் இன்...”

பஞ்சாபகேசன் வீட்டுக்குள் நுழைய ஜார்ஜ் ஓடிக் கொண்டிருந்த டி.வி.யை ரிமோட் கண்ட்ரோல் ஸ்டிக்கை உபயோகப்படுத்தி அணைத்தார். சோபாவைக் காட்டினார்.

“ப்ளீஸ்...”

பஞ்சாபகேசன் உட்கார்ந்து கொண்டே சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். வீடு முழுவதும் வேண்டாத ஒரு அமைதி நிலவியிருந்தது. பக்கவாட்டு சுவரில் ஒரு இளம் பெண்ணின் போட்டோ வாடிப்போன ஒரு மாலையோடு தெரிய இரும்பு ஸ்டாண்டில் மெழுகுவர்த்தி சோம்பலாய் ஒரு ஜுவாலையைக் காட்டியது. கீழே பெயிண்டில் எழுதப்பட்ட ஒரு வாசகம்.

“கர்த்தருக்குள் நீ நித்திரையடைந்தாய். உன் பரிசுத்த ஆத்மாவுக்கு பக்கபலமாய் இருந்து அவர் உன்னை இரட்சிப்பார்...!”

ஜார்ஜ் கேட்டார் “எது சம்பந்தமா என்கொய்ரின்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா...?”

"அந்தப் போட்டோவில் இருக்கிறது உங்க மகதானே?"

"ஆமா...! ஷி சஸ் ஒன்லி டாட்டர் ஜெபமாலை."

"மரணம் எப்படி...?"

"விஷக்காய்ச்சல்... ஏதோ பேர் சொன்னாங்க."

"ஹாஸ்பிடல்ல அட்மிட் பண்ணியிருந்தீங்களா...?"

"ஆமா...! ஒரு வாரம்..."

"எந்த ஹாஸ்பிடல்...?"

"ஹோலிக்ராஸ் பாலி க்ளினிக்..."

"டாக்டர் யாரு...?"

"தேவசகாயம்...! எதுக்காக இந்த என்கொய்ரின்னு தெரிஞ்சுக்கலாமா...?"

"இந்த லெட்டரைக் கொஞ்சம் படிச்சுப் பாருங்க..."

பஞ்சாபகேசன் நீட்டிய லெட்டரை ஜார்ஜ் குழப்பத் தோடு வாங்கி கண்களுக்கு கண்ணாடியைக் கொடுத்து படிக்க ஆரம்பித்தார்.

இரண்டு நிமிஷ நேரத்துக்குள் கடிதத்தைப் படித்து முடித்த ஜார்ஜ் தன் முகத்தில் எந்த விதமான சலனத்தையும் காட்டாமல் கடிதத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

பஞ்சாபகேசன் கேட்டார்.

"இந்த லெட்டர்க்கு உங்க பதில் என்ன மிஸ்டர் ஜார்ஜ்?"

"என்னோட மனசில் பட்டதைச் சொல்லட்டுமா?"

"சொல்லுங்க..."

"நீங்க ஒரு போலீஸ் கமிஷனர். உங்களுக்கு சிட்டியில் எவ்வளவோ லா அண்ட் ஆர்டர் பிரச்சனைகள் இருக்கும். இந்த லெட்டரைக் கிழிச்சுப் போட்டுட்டு அந்த வேலை களை நீங்க கவனிக்கப் போயிருக்கலாம்..."

"ஸாரி மிஸ்டர் ஜார்ஜ்...! உங்க டாட்டர் ஜெபமாலை யோட மரணம் ஒரு சாதாரண விஷயமா என் மனசுக்குப் படலை. இந்தப் பிரச்சனையைக் கிளப்பியிருக்கிற சாவமன் விக்டர் இந்தக் கடிதத்தை ஒரு மொட்டைக் கடிதம் மாதிரி எழுதிப் போட்டிருந்தா அதைக் கண்டிப்பா நான் நெக்ஸ்ட் பண்ணியிருப்பேன். நீங்க சொன்ன மாதிரி லெட்டரைக் கிழிச்ச வேஸ்ட்பின்ல போட்டுட்டு மத்த வேலைகளை கவனிக்கப் போயிருப்பேன். பட் இது ஒரு மொட்டைக் கடிதம் கிடையாது. தான் யார்ங்கிறதை எக்ஸ்போஸ் பண்ணிகிட்டே லெட்டர் எழுதியிருக்கார். எல்லாத்துக்கும் மேலா இந்தப் பிரச்சினையை அவர் கிளப்பினதுக்காக அவரைக் கொலை பண்ணவும் ஒரு முயற்சி நடந்திருக்கு. இப்போ அவர் ஹாஸ்பிடல்ல இருக்கார்..."

"கமிஷனர் ஸார்...! நீங்க என்ன சொன்னாலும் சரி... என் பெண்ணோட உடம்பை மறுபடியும் தோண்டி எடுத்து போஸ்ட்மார்ட்டம் செய்யப்படறதை நான் விரும்பலை... இதை நான் அலவ் பண்ண மாட்டேன்..."

கமிஷனர் புன்னகைத்தார். "ஸாரி... மிஸ்டர் ஜார்ஜ். ஜெபமாலையின் உடலைத் தோண்டி எடுத்து போஸ்ட் மார்ட்டம் செய்ய கோர்ட் அனுமதி வழங்கிவிட்டது. இதோ கோர்ட் ஆர்டர். நாளைக்குக் காலை பதினொரு மணிக்கு நீங்களும் கல்லறைத் தோட்டத்துக்கு வரணும். உங்க முன்னாடிதான் உடல் தோண்டி எடுக்கப்படும்... அங்கேயே ஸ்பாட் போஸ்ட்மார்ட்டம் நடக்கும்."

ஜார்ஜ் கோபமானார். "இது தேவையில்லாத ஒண்ணு. ஜெபமாலையோட மரணம் இயற்கையானது. இந்த உண்மையை நீங்க கன்ஃபர்ம் பண்ணிக்க உடம்பை தோண்டியெடுத்து, ஸ்பாட் போஸ்ட்மார்ட்டம் செய்ய வேண்டியது இல்லை. அவளுக்கு ட்ரிட்மெண்ட் கொடுத்த டாக்டர் தேவசகாயத்துகிட்டேயே கேட்டுக்கலாம்."

“மரணத்தில் சந்தேகம்ன்னு வந்த பிறகு அதை கன்ஃபர்ம் பண்ணிக்க போஸ்ட்மார்ட்டம் ஈஸ் ஏ மஸ்ட். நாளைக்கு காலை சரியா பதினோரு மணிக்கெல்லாம் கல்லறை தோட்டத்துக்கு வந்துடுங்க...”

“நான் வரலைன்னா...?”

“உங்க விஷயத்துல சட்டம் கொஞ்சம் எக்ஸ்ட்ராவா வேலை பார்க்கும்... அவ்வளவு தான்...!”

6

“மேடம்...!”

இன்ட்டர்நெட்டில் ஷேர் மார்க்கெட் விவகாரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த செளந்தர்யாதேவி நிமிர்ந்தாள்.

“என்ன நிஷா...?”

“உங்களைப் பார்த்து பேச ஒரு பொண்ணு வந்து வெய்ட் பண்ணிட்டிருக்கா.”

“பேர்...?”

“வண்டார்குழலி...”

சௌந்தர்யாதேவியின் முகம் லேசாய் ஒரு இருட்டுக்கு உட்பட்டது. உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு அவள் மௌனமாக இருக்க நிஷா மீண்டும் குரல் கொடுத்தாள்.

“மேடம்...”

சௌந்தர்யாதேவி அந்த ஏ.ஸி. அறையிலும் வியர்வை மின்னும் நெற்றியோடு நிமிர்ந்தாள்.

“நிஷா...! ஒரு நிமிஷம் இப்படி உட்கார்.”

உட்கார்ந்தாள்.

“அந்தப் பெண் வண்டார்குழலி யார்ன்னு உனக்குத் தெரியுமா...?”

“தெரியாது மேடம்... பட் அந்தப் பெண் உங்களுக்கு அடிக்கடி போன் பண்ணுவா. அது தெரியும்...”

“உனக்கு... அந்தப் பொண்ணைப் பார்த்தா என்ன தோணுது?”

“உங்க கேள்வி எனக்கு புரியலை மேடம்.”

“அவளைப் பார்த்தா நல்லவளா தெரியுதா... கெட்டவளா தெரியுதா...?”

“ஸாரி மேடம்... என்னால கெஸ் பண்ண முடியலை... ஆனா ஃபேஸ்ல கொஞ்சம் அப்பாவித்தனம் தெரியுது.”

சௌந்தர்யாதேவியின் உதட்டோரம் ஒரு புன்னகை மின்னி உடனே மறைந்தது.

“அவ ஒரு விஷப்பாம்பு...”

“மேடம்...”

“அவள் செத்துப் போன என் கணவரின் இல்லீகல் டாட்டர்.”

“நி...நி...நிஜமா மேடம்...?”

“அப்படின்னு அவ சொல்லிக்கிறா...! பட்... என்னோட கணவரைப் பத்தி எனக்குத் தெரியும். கடைசி வரை எனக்கு அவர் உண்மையானவராய் இருந்தார். சாக்கடையில் காலை வைக்கிற அளவுக்கு அவர்க்கு புத்தி கெட்டுப்போகலை.”

“அவள் உங்களைப் ப்ளாக் மெயில் பண்ணாளா மேடம்...?”

“கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான். சாஃப்ட் ப்ளாக்மெய்லிஸ்...! எனக்கு ஏதாவது வழி சொல்லுங்கன்னு போன் பண்ணா... இன்னிக்கு நேர்லயே வந்துட்டா. அவளை எப்படி ஹேண்டிஸ் பண்ணதுன்னே தெரியலை. விஷயத்தைப் போலீ

ஸுக்குக் கொண்டு போனா பேப்பர் வரைக்கும் போயிடு
மோன்னு பயம்மாயிருக்கு..."

"மேடம்...! நீங்க என்னை பர்மிட் பண்ணினா நான் இந்த
விஷயத்தை ஹேண்டிஸ் பண்ணேன்."

"உன்னால அவளை என்ன பண்ண முடியும் நிஷா...?"

"அவகிட்ட கொஞ்ச நேரம் பேசிப் பார்த்தா அவளோட
நோக்கம் என்னான்னு தெரிஞ்சுடும்."

"சரி... அவளை கூட்டிகிட்டு வந்து பேசிப்பாரு..."

"தேங்க்யூ மேடம்..." சொன்ன நிஷா அறையினின்றும்
வெளிப்பட்டு வரவேற்பறையை நோக்கிப் போனாள்.
நிஷாவைப் பார்த்ததும் எழுந்து நின்றாள் வண்டார்குழலி.
நிஷா கேட்டாள்.

"மேடத்தை நீ எதுக்காக பார்க்கணும்?"

"பர்சனல்..."

"அந்த பர்சனலை நீ என்கிட்டேயே சொல்லலாம்."

"ஸாரி... நான் பேச வேண்டியது மேடத்துகிட்டதான்!
உங்ககிட்ட கிடையாது. நான் பேசப் போற விஷயம் ப்யூர்லி
பர்சனல்."

"அது என்னான்னு எனக்கும் தெரியும்."

வண்டார்குழலி திகைப்பாய்ப் பார்த்தாள்.

"உங்களுக்கு விஷயம் தெரியுமா?"

"தெரியும்...! நீ மேடத்தை ப்ளாக்மெயில் பண்ண
வந்திருக்கே...!"

"ப்ளாக் மெயிலா...?"

"ம்... இந்த ஃபேமிலிக்கு வாரிசு உரிமை கொண்டாட வந்
திருக்கியாமே...? எத்தனை பேர் இப்படி கிளம்பியிருக்கிங்க...?"

வண்டார்குழலி பயப்படாமல் சிரித்தாள்.

"நான் ஒருத்தி மட்டும்தான்..."

"என்ன கிண்டலா...? போலீஸை நான் கூப்பிடறதுக்கு
முந்தி நீயாகவே இந்த இடத்தை விட்டுப் போயிடறது
உத்தமம்."

"தப்பு பண்ணினவங்கத்தான் போலீஸுக்கு பயப்பட
ணும். நான் தப்பு பண்ணாதவன். தப்பு பண்ணினது யார்
தெரியுமா...? மேடத்தோட கணவர். அந்த தப்போட
விளைச்சல்தான் நான். இல்லீகல் ஒய்ஃப்புக்கு பிறந்த
இல்லீகல் டாட்டர்..."

"அதுக்கு என்ன ஆதாரம்...?"

"ஆதாரம் இல்லாமே இந்த பங்களா படியேற்றதுக்கு
எனக்கென்ன பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு...! ஆதாரம் இருக்கு."

"காட்டு..."

"என்னை மேடத்துகிட்ட கூட்டிகிட்டு போ. உங்க
ரெண்டு பேர்க்குமே அந்த ஆதாரத்தைக் காட்டேன்."

"சரி... வா..."

வண்டார்குழலியைக் கூட்டிக் கொண்டு போனாள்
நிஷா.

மௌனமான நடை.

சௌந்தர்யாதேவியின் அறை வந்தது. வெறுமனே
சாத்தியிருந்த கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே போனாள்
நிஷா.

கம்ப்யூட்டர்க்கு முன்பாய் உட்கார்ந்திருந்தாள் சௌந்
தர்யாதேவி.

"மேடம்... ஷி ஹேஸ் கம். அவகிட்ட நான் பேசிட்டேன்.
உங்க கணவர் பண்ணின தப்புக்கு ஏதோ ஆதாரம் இருக்காம்.
உங்ககிட்டதான் அந்த ஆதாரத்தைக் காட்டுவாளாம்.
நீங்களே கேளுங்க மேடம்..."

பேசிக் கொண்டே செளந்தர்யாதேவிக்கு முன்பாய் வந்து நின்ற நிஷா திடுக்கிட்டாள்.

சௌந்தர்யாதேவியின் கடைவாயில் ரத்தம் ஒரு கோடு மாதிரி வழிந்திருக்க, தலை ஒருபக்கமாய் சாய்ந்து கண்கள் நிலைத்துப் போயிருந்தன. கம்ப்யூட்டர் தன் வெளிச்சமான மானிட்டர் திரையில் ஏதோ புள்ளி விபரங்களை காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

7

கல்லறைத் தோட்டம் கொஞ்சம் பதட்டமாய் காணப் பட்டது. கமிஷனர் பஞ்சாபகேசன் ஃபாரன்ஸிக் குழுவோடு அந்த மர நிழலில் காத்திருக்க, இன்ஸ்பெக்டர் மஹாவிஷ்ணு தயக்கமாய் பக்கத்தில் வந்து அட்டென்ஷனில் நின்றார்.

“ஸார்...”

“என்ன...?”

“ஜெபமாலையோட அப்பா ஜார்ஜ் ஸ்பாட்டுக்கு வற்ற மாதிரி தெரியலை.”

“போன் பண்ணிப் பார்த்தீங்களா?”

“பார்த்தேன் ஸார். ரிங் போயிட்டேயிருந்தது.”

“இப்ப மணி எவ்வளவு?”

“பத்து அம்பது ஸார்...”

“பதினொரு மணிக்கு இன்னும் பத்து நிமிஷம் டயம் இருக்கு. அதுக்குள்ளே அந்த ஆள் வரணும். இல்லேன்னா கோர்ட் ஆர்டரை அவமதிச்ச குற்றத்துக்காக அரஸ்ட் வாரண்ட்டோடு போய்...”

கமிஷனர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே அந்தப் பழைய பியட் கார் கல்லறைத் தோட்ட வாசலுக்கு முன்பாய் வந்து நின்றது.

ஜார்ஜ் இறங்கினார்.

“ஆள் வந்துட்டார் ஸார்...”

“கர்த்தர் கடைசி நேரத்துல நல்ல புத்தி கொடுத்துட்டார் போலிருக்கு...”

ஜார்ஜ் காரின் கதவை அறைந்து சாத்தி விட்டு தளர்வாய் நடந்து கமிஷனரை நோக்கி வந்தார். அவர் சின்னதாய் புன்னகைத்தார்.

“நீங்க வரமாட்டீங்கன்னு நினைச்சேன்... ஒத்துழைப்பு கொடுக்க வந்ததுக்கு நன்றி...!”

“கோர்ட்டையோ உங்களையோ அவமதிக்கிற எண்ணம் எனக்கு அறவே கிடையாது. சிதைஞ்சு போன என்னோட டாட்டர் ஜெபமாலையின் உடம்பை மறுபடியும் பார்க்கக் கூடிய தைரியமோ திராணியோ எனக்கு சுத்தமா கிடையாது. நீங்க கல்லறையைத் தோண்டுங்க. நான் இப்படி ஓரமா தள்ளி நின்னுக்கறேன். என்னை வந்து பார்க்கும்படியா கட்டாயம் பண்ணாதீங்க.”

“உங்க ஃபீலிங்க்ஸ் எனக்குப் புரியுது. உங்க விருப்பப் படியே நீங்க ஒதுங்கி நின்னுக்கலாம். இந்த கேஸ் விஷயமா நாங்க கேட்கிற கேள்விகளுக்கு மட்டும் நீங்க சரியான பதில் சொன்னா போதும்...”

“ஸ்பாட் போஸ்ட்மார்ட்டம் ரிப்போர்ட் எப்போ கிடைக்கும்...?”

“ஒரு மணி நேரத்துக்குள்ளே ரிப்போர்ட் ரெடியாயிடும். நீங்க அப்படி மரத்துக்குக் கீழே போட்டிருக்கிற சேர்ல போய் உட்கார்ந்து ரெஸ்ட் எடுத்துக்கலாம். நாங்க கூப்பிடும் போது வந்தா போதும்.”

ஜார்ஜ் தலையசைத்துவிட்டு பக்கத்தில் தெரிந்த மரத் தடியை நோக்கிப் போக பஞ்சாபகேசன் இன்ஸ்பெக்டர் மஹாவிஷ்ணுவை ஏறிட்டார்.

“போய் தோண்டற வேலையை ஆரம்பியுங்க.”

மஹாவிஷ்ணு ஃபாரன்ஸிக் குழுவைக் கூட்டிக் கொண்டு ஜெபமாலை புதைக்கப்பட்டிருந்த கல்லறையை நோக்கிப் போனார்.

பெரிய கடப்பாறைகளோடு காத்திருந்த இரண்டு கொத்து வேலையாட்களுக்கு மஹாவிஷ்ணு சைகை காட்ட அவர்கள் செயலில் இறங்கினார்கள்.

கல்லறைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் இடிபட்டது. சிமெண்ட் கலவை கட்டிக் கட்டியாய் உடைத்து எடுக்கப் பட்டது. மணலால் மூடப்பட்ட குழியின் மேற்பரப்பு பார்வைக்கு கிடைத்ததும் கடப்பாறைகள் முழுவீச்சில் இறங்கி மண்ணை இளக வைக்க மண் வெட்டிகளால் அந்த மணல் ஒரு ஓரமாய் குவிக்கப்பட்டது.

அரைமணி நேரம் தோண்டிய பின்பு சுவப்பெட்டியின் கறுப்பு நிறம் தெரிந்தது. மண்ணை மேலும் தள்ளிவிட்டு பெட்டி மேலே தூக்கப்பட்டது.

கமிஷனர் பஞ்சாபகேசன் செண்ட் தெளிக்கப்பட்ட கர்ச்சிப்பால் முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு பெட்டிக்கு பக்கத்தில் வந்தார்.

பெட்டியின் ஆணிகள் நெம்பப் பட்டன. பலகை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மேலே தூக்கப்பட்டது.

பலகை முழுமையாய் தூக்கப்பட்ட பின் சுற்றி நின்றிருந்த எல்லோரும் கைக்குட்டைகளால் முகங்களைப் பொத்திக் கொண்டு சுவப்பெட்டிக்குள் எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

அது காலியாய் இருந்தது.

8

சௌந்தர்யாதேவியை டாக்டர் நாகராஜராவ் பரிசோதித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் உத்தமசோழன் நிஷாவை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“அந்நியர் யாரும் உள்ளே வரலையே...?”

“வரலை ஸார்...”

“யார் இந்தப் பொண்ணு...?”

“மேடத்தைப் பார்க்க வந்த பொண்ணு ஸார். பேர் வண்டார்குழலி...”

“மேடம் இந்தப் பொண்ணைப் பார்த்தாங்களா?”

“பார்க்கலை! பார்க்கிறதுக்காக வந்த போதுதான் மேடம் இந்த கோலத்தில் கிடந்தாங்க...”

சௌந்தர்யாவை பரிசோதித்து முடித்திருந்த டாக்டர் நாகராஜராவ் உத்தமசோழனை நோக்கி வந்தார். அவர் நிஷாவிடமிருந்து திரும்பினார்.

“மரணம் எப்படி டாக்டர்...?”

“ஹார்ட் அட்டாக்...”

திகைத்தார் உத்தமசோழன்.

“இயற்கையான மரணமா...?”

“எஸ்...! இது நீங்க நினைக்கிற மாதிரி மர்டர் கிடையாது. ப்யூர்லி மாஸிவ் அட்டாக்.”

“டாக்டர்...! ஆர்... யூ... ஷ்யூர்...?”

“ஹண்ட்ரட் பர்ஸண்ட். இதுல வேறு ஒரு ரிப்போர்ட் கொடுக்க சாத்தியமே கிடையாது. நான் சௌந்தர்யாதேவிக்கு ஃபேமிலி டாக்டர். எனக்கு அவங்க உடல் நிலையைப் பத்தி நல்லாவே தெரியும். ஏற்கெனவே அவங்களுக்கு ஒரு தடவை ஹார்ட் அட்டாக் வந்திருக்கு. இது இரண்டாவது

அட்டாக்... இம்மீடியட் கொலாப்ஸ்... ஹாஸ்பிடலுக்கு கொண்டு போயிருந்தாலும் காப்பாத்தியிருக்க முடியாது.”

உத்தமசோழன் தோள்களைக் குலுக்கினார்.

“ஸாரி... ௫ ஸே திஸ் டாக்டர்! செளந்தர்யாதேவியோட மரணத்தில் ஏதோ சந்தேகம் இருக்கிறதா என் மனசுக்குள்ளே ஒரு குரல்.”

“அந்தக் குரலை நீங்க பொருட்படுத்த வேண்டாம். இது நிச்சயம் கொலை கிடையாது. நான் சொன்ன ரிப்போர்ட்டை கன்ஃபர்ம் செய்து கொள்ள வேறு எந்த டாக்டர் குழுவையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்து காட்டலாம்.”

“நோ... டாக்டர்...! ஷி நீட்ஸ் ஏ போஸ்ட்மார்ட்டம்.”

“தேவையில்லைங்கிறது என்னோட கருத்து...! இயற்கையாக மரணம் அடைஞ்ச ஒருத்தரை போஸ்ட்மார்ட்டம் என்கிற பெயரில் சிதைக்கிறது சரியில்லை..”

உத்தமசோழன் சில விநாடிகள் யோசிப்பில் கரைத்து விட்டு திரும்பினார்.

“நிஷா...! ஒரு நிமிஷம் இப்படி வாங்க...”

நிஷா போனாள்.

அவர் கேட்டார்.

“நீங்க மேடத்துக்கு பர்சனல் செக்ரட்டரி தானே?”

“ஆமா...”

“அவர் இன்னிக்கு ஹெல்த்தியா இருந்தாரா?”

“ஹெல்த்தியாத்தான் இருந்தார்.”

“இன்னிக்கு அவரை காலையிலிருந்து யார் யார் பார்க்க வந்தாங்க...?”

“ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட் டைரக்டர் மிஸ்டர் சிவதாணு வந்திருந்தார்...”

“எதுக்காக...?”

“இந்த பங்களாவை ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்டுக்கு கொடுக்க மேடத்துக்கு விருப்பம். அது சம்பந்தமான டாக்குமெண்ட்ஸை வாங்கிட்டு போறதுக்காக மிஸ்டர் சிவதாணு வந்து இருந்தார்.”

“அவர்க்கப்புறம் வேற யார் வந்திருந்தாங்க...?”

“வண்டார்குழலி என்கிற அந்தப் பெண்...”

“எதுக்காக வந்திருந்தா...?”

“அது... வந்து...”

“ப்ளீஸ்...! டோண்ட் ஹைட் எனிதிங்! மேடத்தோட மரணத்தில் நிறைய சந்தேகம் இருக்கு. நீங்க எந்த ஒரு விஷயத்தையும் மறைக்கிறது சரியில்லை.”

“ஸார்...! அந்தப் பொண்ணு ஒரு பிராப்ளத்தை கொண்டு வந்தா...”

“என்ன பிராப்ளம்...?”

“நீங்க அவளையே என்கொயர் பண்ணிடுங்க ஸார்.” நிஷா சொல்லவும் உத்தமசோழன் பார்வையை அறைக்கு வெளியே கொண்டு போய் அங்கே நின்றிருந்த கான்ஸ்டபிளை ஏறிட்டார்.

“அந்தப் பொண்ணை உள்ளே வரச் சொல்லுய்யா.”

“அது டாய்லட்டுக்கு போயிருக்கு ஸார்...”

காத்திருந்தார்கள்.

ஐந்து நிமிஷம்...

பத்து...

பதினைந்து...

உத்தமசோழன் பொறுமை இழந்தார். நிஷா மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்.

“நான் போய்ப் பார்த்துட்டு வர்றேன் ஸார்...”

“ப்ளீஸ்...”

நிஷா அறையை விட்டு வெளியே மாடி வராந்தாவின் கடைசியில் இருந்த டாய்லட்டை நோக்கிப் போனாள்.

டாய்லட் கதவு சாத்தப்பட்டுத் தெரிந்தது.

தள்ளிப் பார்த்தாள்.

உள்ளே லாக்காகியிருந்த கதவு சிறிது கூட அசையாமல் அடம் பிடித்தது.

மெல்லக் கதவைத் தட்டிவிட்டு குரல் கொடுத்தாள் நிஷா. “வண்டார்குழலி...”

உள்ளே மௌனம்.

கதவை பலமாய்த் தட்டினாள்.

“வண்டார்குழலி...”

அசாத்திய மௌனம்.

இப்போது கான்ஸ்டபிளும் வந்து சேர்ந்து கொள்ள கதவு பலமாய் தட்டப்பட்டது. கதவு கலகலத்து ஆடியதே தவிர உள்ளேயிருந்து ஒரு சத்தமும் இல்லை.

நிஷா பதட்டப்பட்டாள்.

“அவளுக்கு உள்ளே ஏதோ ஆகியிருக்கு...”

உத்தமசோழன் வந்து கொண்டே குரல் கொடுத்தார்.

“கான்ஸ்டபிள்...! கதவை உடை...! யோசனை பண்ணி கிட்டு இருக்க இது நேரம் இல்லை...”

“எஸ்... ஸார்...” தலையசைத்த கான்ஸ்டபிள் தன் புஜபலத்தை டாய்லட் கதவின் மேல் மூர்க்கமாய் காட்ட, அது லொட லொடத்தது. நான்காவது தடவை எத்தியபோது உள்ளுக்குள் தாழ்ப்பாள் கழண்டு விழ, கதவு ஒரு பக்கமாய் சாய்ந்து வழிவிட்டது.

நிஷா உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள்.

யாரும் இல்லை.

கதவின் இடைவெளியில் உடம்பை நுழைத்து சிரமத் தோடு உள்ளே போனாள். டாய்லட்டை ஓட்டிய பக்கத்து குளியலறையை எட்டிப் பார்த்தாள்.

அங்கேயும் யாரும் இல்லை.

உத்தமசோழன் உள்ளே வந்தார். “என்ன உள்ளே இருக்காளா...?”

“காணோம்...”

“எப்படி... டாய்லட் கதவு உள்பக்கமா லாக்காகியிருந்ததே...”

“அங்கே பாருங்க ஸார்...”

நிஷா வெண்டிலேஷன் ஜன்னலைக் காட்டினாள். ஜன்னலில் பதிக்கப்பட்டிருந்த ஸ்லைடிங் க்ளாஸஸ் எடுக்கப்பட்டிருக்க அந்த இடம் ஒரு ஆள் நுழையக்கூடிய அளவுக்கு சதுரமாய் தெரிந்தது.

உத்தமசோழன் டாய்லட் ஸிங்கின் மேல் ஏறி அந்த சதுரத் துக்குள் தலையை நுழைத்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தார்.

பங்களாவின் பின்பக்கம் மண்டியிருந்த அடர்த்தியான புதர் பகுதி தெரிந்தது.

“தப்பிச்சுட்டா...”

9

அதிர்ச்சியின் உச்சத்தில் எல்லோரும் உறைந்து போயிருக்க கமிஷனர் பஞ்சாபகேசன் அந்த சுவப்பெட்டியை மறுபடியும் பார்த்தார்.

அது துடைத்து வைத்த மாதிரி சுத்தமாய் இருந்தது.

“மிஸ்டர் ஜார்ஜ்! இங்கே வாங்க...”

கன்னங்களுக்கு இரண்டு கைகளையும் கொடுத்து கவலையாய் மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்த ஜார்ஜ் நிமிர்ந்தார். எரிச்சலான குரலில் சொன்னார்.

“நான்தான் ஏற்கெனவே சொல்லிட்டேனே என் பொண்ணோட பாடியை அந்த கோலத்துல பார்க்க முடியாதுன்னு! மறுபடியும் ஏன் கம்பெல் பண்ணீங்க? உங்க ஃபார்மாலிடீஸ் என்னென்ன இருக்கோ அதையெல்லாம் பண்ணிக்கலாம்...”

“உங்க பெண் ஜெபமாலையோட பாடியை இந்தக் கல்லறையில்தானே அடக்கம் பண்ணீங்க...?”

“ஆமா...”

“பாடி இங்கே இல்லையே... வெறும் சவப் பெட்டிதானே இருக்கு...?”

“என்ன சொல்றீங்க...?”

“நீங்களே வந்து பாருங்க... பாடியை இங்கே அடக்கம் பண்ணினதுக்கான சுவடே இல்லை.”

ஜார்ஜ் வெளிறிப்போன முகத்தோடு ஓட்டமும் நடையுமாய் வந்தார்.

“பாடி இல்லையா?”

“ம்...! நீங்களே பாருங்க...”

ஜார்ஜ் பார்த்து விட்டு கமிஷனர் பஞ்சாபகேஷனை திணறலாய்ப் பார்த்தார்.

“ஜெபமாலையை இங்கேதான் அடக்கம் பண்ணினோம் ஸார்...”

“இல்லையே...! அடக்கம் பண்ணினதுக்கான சின்ன அடையாளம் கூட இல்லையே...?”

“ஸார்... என்னால என்ன நடந்திருக்கும்ன்னு கெஸ் பண்ண முடியலை.”

“இப்படி சொன்னா எப்படி மிஸ்டர் ஜார்ஜ்? ஜெபமாலையோட மரணத்தில் ஏற்கெனவே குழப்பம் இருக்கு. இப்போ சவப்பெட்டியில் பாடியைக் காணோம். இது சாதாரண விஷயம் இல்லையே...”

ஜார்ஜ் பிரமை பிடித்த நிலையில் அப்படியே உட்கார்ந்து கொள்ள கமிஷனர் பஞ்சாபகேசன் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த இன்ஸ்பெக்டர் மஹாவிஷ்ணுவிடம் திரும்பினார்.

“இந்தக் கல்லறைத் தோட்டத்துக்கு யார் வாட்ச்மேன்...?”

“அந்தோணின்னு ஒரு கிழவன்...”

“கூப்பிடுங்க அந்த ஆளை...”

மஹாவிஷ்ணு சுற்றும் முற்றும் பார்த்து வேடிக்கை பார்க்க வந்த கும்பலோடு கலந்து நின்றிருந்த ஒரு நபரை கையசைத்துக் கூப்பிட்டார்.

“வாய்யா... இப்பிடி...”

அவன் பயந்து கொண்டே வந்தான். கமிஷனரைக் கும்பிட்டு விட்டு கைகளைக் கட்டிக் கொண்டான். கமிஷனர் கேட்டார்.

“இந்த கல்லறைத் தோட்டத்துக்கு காவல் நீதானே?”

“ஆமாங்கய்யா...”

“இந்தக் கல்லறையில் புதைக்கப்பட்ட ஒரு டெட்பாடி காணாமே போயிருக்கு. உனக்குத் தெரியாமே அது காணாமே போயிருக்க முடியாது. உண்மையை இங்கே சொல்றியா...? இல்ல ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சொல்றியா...?”

“அய்யா... எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாதுங்கய்யா... நான் இங்கே வேலைக்கு சேர்ந்தே ரெண்டு வாரம்தான் ஆகுது. அதுக்கு முன்னாடி புதைக்கப்பட்ட பாடிங்கய்யா இது.” பஞ்சாபகேசன் திகைத்தார்.

“நீ வேலைக்கு சேர்ந்து பதினஞ்சு நாள்தான் ஆகுதா...?”

“ஆமாங்கய்யா...”

“அப்படின்னா இதுக்கு முந்தி இந்த கல்லறைத் தோட்டத்துல வேலை பார்த்தது யாரு...?”

“சிலுவைங்க...”

“அவன் இப்போ எங்கே...?”

“ஊருக்கு போய்ட்டான். அங்கே ஏதோ நல்ல வேலை கிடைச்சிருக்குன்னு சொன்னான்.”

“எந்த ஊருக்கு போயிருக்கான்...?”

“நாகர்கோயிலுக்குப் பக்கத்துல மணக்காடுங்கிற அவனோட கிராமத்துக்கு...”

“அவன் எப்ப வேலையை விட்டு நின்னான்?”

“போன மாசம் எட்டாம் தேதிங்கய்யா...”

“மஹாவிஷ்ணு...!”

“ஸார்...”

“ஜெபமாலையை என்னிக்கு அடக்கம் பண்ணியிருக்காங்க...?”

“போன மாசம் நாலாம் தேதி ஸார்...”

“ஜெபமாலையை அடக்கம் பண்ணின நாளிலிருந்து சரியா நாலாவது நாள் வேலையை விட்டு ஊருக்கு போயிருக்கான். அவனைப் பிடிச்சு கிடுக்கிப் பிடி போட்டா ஜெபமாலை யோட டெட்பாடி எங்கேங்கிற உண்மை தெரிஞ்சுடும்.”

“எஸ்... ஸார்...”

“மொதல்ல கண்ட்ரோல் ரூமுக்கு தகவல் கொடுத்து மணக்காடு போலீஸுக்கு இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ் கொடுக்கணும். சிலுவையை அரஸ்ட் பண்ணி மெட்ராஸுக்கு கொண்டு வரணும்...”

“எஸ்... ஸார்...”

10

இன்ஸ்பெக்டர் உத்தமசோழன் அந்த அரசு டாக்டரை வியப்பாய்ப் பார்த்தார்.

“என்ன சொல்றீங்க டாக்டர்...?”

“நான் சொல்லலை.... பி.எம். ரிப்போர்ட் சொல்லுது. செளந்தர்யாதேவி கொலை செய்யப்படலை. அவரோட மரணத்துக்குக் காரணம் அவர்க்கு திடீர்ன்னு ஏற்பட்ட ஹார்ட் அட்டாக்தான். திஸ் ஈஸ் ப்யூர்லி நேச்சுரல் டெத். நீங்க கேஸை க்ளோஸ் பண்ணிட்டு வேற கேஸ் ஏதாவது இருந்தா பார்க்கலாம்...”

“நம்ப முடியலை டாக்டர்...”

டாக்டர் சிரித்தார்.

“உங்க போலீஸ் பார்வைக்கு எல்லாமே சந்தேகமாதான் தெரியும்...”

“கொலைன்னு போஸ்ட்மார்ட்டத்துல தெரியாத அளவுக்கு யாராவது இந்தக் காரியத்தைப் பண்ணியிருக்கலாமே?”

“அதுக்கான அறிகுறிகள் ஒரு சதவீதம் கூட செளந்தர்யாதேவியின் உடம்பில் இல்லை. டெத் ஈஸ் காஸ்ட் பை சிவியர் மாஸிவ் அட்டாக்.”

உத்தமசோழன் நெற்றியைப் பிடித்துக் கொண்டார். “இந்த கேஸ்ல எப்படி மூவ் பண்றதுன்னே தெரியலை. கண்ணை மூடிகிட்டாலும் இருட்டு. திறந்தாலும் இருட்டு.”

“அந்த பெண் ‘வண்டார்குழலி’யை எங்கே இருக்கான்னு ட்ரேஸ் பண்ணிட்டிங்களா?”

“முடியலை...”

“சௌந்தர்யாதேவியோட மரணம் சம்பந்தமா அவளை சந்தேகப்படறீங்களா?”

“கண்டிப்பா...! அவகிட்ட ஏதோ தப்பு இருக்கப்போய்த் தான் டாய்லட் வெண்டிலேட்டர் வழியாக தப்பிச்சு போய்ட்டா...”

“ஸோ...! அவ மேலத்தான் உங்களுக்கு சந்தேகம்?”

“ஆமா...”

“நிஷா மேல உங்களுக்கு சந்தேகம் வரலையா?”

உத்தமசோழன் நிமிர்ந்தார்.

“நிஷா...?”

“ம்... சௌந்தர்யாதேவியின் பர்சனல் செக்ரட்டரி நிஷாவைத்தான் சொல்றேன்...”

“அந்தப் பொண்ணு மேல சந்தேகம் வர எந்த ஒரு காரணமும் இல்லையே.”

“காரணம் உங்களுக்குத் தெரியலைன்னு சொல்லுங்க....”

“உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும்...”

“சொல்லுங்க... என்ன காரணம்...?”

“நிஷாவோட உண்மையான பேர் நிஷா கிடையாது.”

“பின்னே...?”

“ஜெபமாலையா...!”

“என்னது...? ஜெபமாலையா...?”

“எஸ்...”

“கிறிஸ்டியன்...?”

“எஸ்...! அவளுக்கு அம்மா கிடையாது. அப்பா பேர் ஜார்ஜ். ஜார்ஜை ரொம்ப வருஷமாவே எனக்கு தெரியும்...”

11

வெலது தோள்பட்டையில் கனமான பேண்டோஜோடு தலையணையை சப்போர்ட்டாக வைத்துக் கொண்டு சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த சாலமன் விக்டர் கமிஷனர் பஞ்சாபகேசன் சொன்னதைக் கேட்டு ஒரு நேர்க்கோடு மாதிரி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

“ஸார்...! நீங்க என்ன சொல்றீங்க...! அடக்கம் பண்ணி யிருந்த சவப் பெட்டிக்குள்ளே ஜெபமாலையோட டெட்பாடி இல்லையா...?”

“இல்லை...”

“எப்படி ஸார்...?”

“அதான் புரியலை...! யாரோ தோண்டி எடுத்துகிட்டு போயிருக்கணும்...”

“அதனாலே யார்க்கு என்ன ஸார் பிரயோஜனம்...?”

“தெரியலை. இன்வெஸ்டிகேஷன் போய்கிட்டிருக்கு... கல்லறைத் தோட்டத்தில் ஜெபமாலையே அடக்கம் செய்யப் பட்டபோது சிலுவைன்னு ஒருத்தன் அங்கே வாட்ச்மேனா வேலை பார்த்திருக்கான். அதுக்கப்புறம் நாலு நாள் கழிச்ச வேலையை விட்டுப் போயிருக்கான். அவன் வாட்ச்மேனா ஓர்க் பண்ணின அந்த பீரியடியேயே... ஜெபமாலையோட டெட்பாடி தோண்டி எடுக்கப்பட்டு இருக்கணும்...”

“அந்தச் சிலுவை இப்போ எங்கே ஸார்?”

“நாகர்கோவிலுக்குப் பக்கத்துல மணக்காடுன்னு ஒரு கிராமம். அது அவனோட சொந்த ஊர். அங்கேயே போயிட்ட தாக தகவல். மணக்காடு போலீஸ்-க்கு இன்ஸ்பார்ட் பண்ணியிருக்கோம். எந்த நிமிஷத்திலும் அவங்ககிட்ட யிருந்து மெஸேஜ் கிடைக்கலாம்.”

“ஸார்...! நான் ஏற்கனவே சொன்ன மாதிரி ஜெப மாலையோட மரணத்தில் ஏதோ மர்மம் இருக்கப் போய்த்தான் தோண்டி எடுத்திருக்காங்க. அதுக்கு அந்த சிலுவை உதவி பண்ணியிருக்கணும். அதுக்கப்புறமும் கல்லறைத் தோட்டத்துல வேலை பார்க்கறது பிடிக்காமே கைக்கு கிடைச்ச பணத்தோடு அவனோட சொந்த ஊர்க்குப் புறப்பட்டு போயிருக்கணும்.”

டாக்டர் சந்தீப் உள்ளே வந்தார். உதட்டில் ஒட்ட வைத்துக் கொண்ட புன்னகையோடு சொன்னார்.

“ரொம்பவும் ஸ்ட்ரெயின் பண்ணிக்க வேண்டாம் சாலமன். என்ன கமிஷனர் ஸார்... இன்னுமா உங்க என் கொயரி முடியலை?”

“ஃபர்தரா ஒரு சின்ன க்ளாரிஃபிகேஷன்.”

“நோ... ஸார்...! சாலமன் ஒரு ரெண்டு நாளைக்காவது கம்பீர்ட் ரெஸ்ட்ல இருக்கணும்.”

கமிஷனர் தோள்களைக் குலுக்கினார். “ஓ.கே. டாக்டர்... ஐ...அக்ரி வித் யூ... இனிமே சாலமனை ஸ்ட்ரெயின் பண்ணமாட்டோம்.”

டாக்டர் சந்தீப் சாலமனை பெயரளவுக்கு பரிசோதித்துப் பார்த்துவிட்டு கட்டிலின் முனையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மெடிக்கல் சார்ஜ் ஷீட்டை எடுத்து ஏதோ எழுத ஆரம்பித்தார்.

பஞ்சாபகேசனின் பாக்கெட்டில் இருந்த செல்போன் சத்தம் கொடுக்க எடுத்து காதுக்குப் பொருத்தினார்.

“எஸ்...”

“ஸார்! நான் இன்ஸ்பெக்டர் மஹாலிஷ்ணு...”

“சொல்லுங்க... மணக்காடு போலீஸிலிருந்து ஏதாவது தகவல் வந்தா?”

“வந்தது ஸார்...”

“என்ன...?”

“அந்த கல்லறைத் தோட்ட வாட்ச்மேன் சிலுவை இப்போ உயிரோடு இல்லையாம் ஸார்...”

“உயிரோடு இல்லையா...?”

“எஸ்... ஸார்... போன மாசம் பதினேழாம் தேதி மணக்காடு கிராமத்துல விஷசாராயம் சாப்பிட்டு செத்து போன நாலு பேர்ல சிலுவையும் ஒருத்தன்.”

“சரியா போச்சு...! கேஸ் இன்னும் இருட்டாயிடுச்சு. அந்த சிலுவைக்கு ஃபேமிலி உண்டா?”

“யாரும் கிடையாது ஸார். அவர் ஒண்டிக்கட்டை. தனியா வீடு எடுத்து தங்கியிருந்திருக்கான். போனமாசம் பத்தாம் தேதியிலிருந்து சிலுவை கையில் பணம் நிறையவே புழங்கிட்டு இருந்ததா விசாரணையில் தெரிய வந்திருக்கு.”

“மணக்காடு போலீஸ் சிலுவை வீட்டை சோதனை போடலையா?”

“போட்டிருக்காங்க ஸார். ஆனா உபயோகமான தடயம் எதுவும் கிடைக்கலையாம். அந்த வீட்டை சீல் பண்ணி வெச்சிருக்கோம். வேணும்ன்னா வந்து சர்ச் பண்ணிக்க லாம்ன்னு சொல்லியிருக்காங்க.”

“நீங்க போய்ட்டு வந்துடுங்க. கேஸை இன்வெஸ்டிகேட் பண்ணிட்டிருக்கிற நமக்குத்தான் எந்தத் தடயமாவது பளிச்சென்னு பார்வைக்குக் கிடைக்கும்.”

“இன்னிக்கு ஹட்டே நான் கிளம்பறேன் ஸார். பை த பை இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முந்தி கேள்விப் பட்டேன் ஸார்...”

“என்ன...?”

“ஜெபமாலை கடந்த ஒரு வருஷ காலமா வீட்ல தங்காமே ஹாஸ்டல்ல தங்கி ஏதோ வேலைக்கு போய்ட்டு வந்திருக்கா...”

“ஈஸிட்...?”

“ஆமா ஸார்... ஜெபமாலைங்கிற தன்னோட பேரைக் கூட நிஷான்னு மாத்தி வெச்சிட்டாளாம்.”

“என்ன இது புதுக்கதையாயிருக்கு...! ஜார்ஜ் இதைப்பத்தி ஒண்ணுமே சொல்லலையே...?”

“ஜார்ஜ் நிறைய விஷயங்களை நம்மகிட்டயிருந்து மறைச்சிருக்கார்.”

“இனி அவரை நான் ஹேண்டிஸ் பண்ணிக்கிறேன்... நீங்க மணக்காடு போய்ட்டு எப்போ ரிடர்ன் ஆவீங்க?”

“ரெண்டு நாள்ல வந்துடுவேன் ஸார்”

“ஓ.கே. ரெண்டு நாள் கழிச்சு பார்ப்போம்.”

செல்போனை அணைத்து பாக்கெட்டுக்குள் போட்டுக் கொண்ட பஞ்சாபகேசன், சாலமன் விக்டரை ஏறிட்டார்.

“ஜெபமாலை நிஷாங்கிற பேர்ல ஏதோ ஒரு ஹாஸ்டல்ல தங்கி வேலைக்கு போயிட்டிருந்ததா இப்போ லேட்டஸ்ட்டா ஒரு தகவல் கிடைச்ச இருக்கு. இது பத்தி உங்களுக்குத் தெரியுமா...?”

“தெரியாது ஸார்...! பட் அப்படி இருக்கவும் வாய்ப்பில்லை.”

“எப்படி சொல்றீங்க...?”

“ஜெபமாலை என்கிட்ட எந்த உண்மையையும் மறைச்சது இல்லை...”

“ஒருவேளை மறைச்சிருந்தா...?”

“அதுக்கான அவசியம் என்ன இருக்கு ஸார்...?”

“ஏதோ அவசியம் இருக்கப் போய்ந்தானே அவ பேரை மாத்திகிட்டு போய் ஹாஸ்டல்ல தங்கியிருக்கா...”

“ஸார்... நீங்க இப்ப சொல்ற விஷயம் எனக்கே பெரிய அதிர்ச்சியாயிருக்கு...”

பஞ்சாபகேசன் எழுந்து கொண்டார்.

“ஜார்ஜ் உடனடியா பார்க்கணும். உண்மையைச் சொல்லலைன்னா லாக்கப்புக்கு கொண்டு போயிட வேண்டியதுதான்.”

பஞ்சாபகேசன் புறப்பட்டுப் போனதும் டாக்டர் சந்தீப்பும் வராந்தாவுக்கு வந்து ஆட்கள் இல்லாத இடமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். செல்போனை எடுத்து எண்களைத் தட்டிவிட்டு பேச ஆரம்பித்தார்.

“நிஷா விவகாரம் வெளியே வந்தாச்சு... ஜார்ஜ் விசாரிக்க கமிஷனர் பஞ்சாபகேசன் போய்கிட்டிருக்கார்.”

“.....”

“ஸாரி...! சாலமனை உடனடியாய் தீர்த்துக் கட்ட முடியாது. ஏன்னா... நிலைமை சரியில்லை”

“.....”

“எப்படியும் இதே ஹாஸ்பிடல்ல இன்னும் வாரம், பத்து நாளாவது இருக்கப் போறான். நான் சமயம் பார்த்து காரியத்தை முடிச்சுடறேன்... சித்தர் ஹிமாலயத்திலிருந்து எப்போ ஆஸ்ரமம் திரும்பறார்...?”

“.....”

“ஒரு வாரம் ஆயிடுமா...? நான் அவரைக் கொஞ்சம் பார்க்க வேண்டியிருக்கு... ஒரு பத்து நிமிஷம் பேச வேண்டியிருக்கு...” மெல்லிய குரலில் பேசி விட்டு செல்

போனை அணைத்து பாக்கெட்டுக்குள் போட்டுக் கொண்டார் டாக்டர் சந்தீப். சுற்றும் முற்றும் பார்த்து விட்டு வராந்தாவில் வேகநடை போட்டார்.

12

ரோஜா செடிகளுக்கு ஹோஸ்பைப் மூலமாய் தண்ணீரைப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்த ஜார்ஜ் வீட்டு வாசலில் போலீஸ் ஜீப் வந்து நிற்பதைப் பார்த்தும் ஹோஸ் பைப்பை தண்ணீர் தொட்டியில் போட்டு விட்டு போர்டிகோவுக்கு வந்தார்.

ஜீப்பினின்றும் இறங்கி வந்த பஞ்சாபகேசனை கவனமில்லாத பார்வை பார்த்து உற்சாகமில்லாத குரலில் “வாங்க” என்றார்.

“உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்...”

“இன்னுமா என்கிட்ட என்கொய்ரி முடியலை...?”

கமிஷனர் புன்னகைத்தார். “என்கொய்ரியே இனிமேல் தானே ஆரம்பம்...”

“என்ன சொல்றீங்க...?”

“ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை நீங்க என்கிட்டயிருந்து மறைச்சுட்டீங்க...”

“எதை மறைச்சேன்...?”

“உங்க பொண்ணு ஜெபமாலை தன்னோட பேரை ‘நிஷா’ன்னு மாத்திக்கிட்டு, ஒரு ஹாஸ்டல்ல தங்கி ஏதோ வேலைக்குப் போய்கிட்டு இருந்ததாய் தகவல். அந்த தகவல் உண்மையா, பொய்யா...”

“இது உங்களுக்கு எப்படி தெரிஞ்சது?”

“யாரோ சொன்னாங்க... அதைப்பத்திப் பேசி என்ன பிரயோஜனம். தகவல் உண்மையா பொய்யா...?”

ஜார்ஜ் சில விநாடிகள் தயங்கிவிட்டு மெல்ல தலையாட்டினார். முகம் வியர்த்திருந்தது.

“உண்மைதான்...”

“எதுக்காக அந்த விஷயத்தை மறைச்சீங்க...?”

“ஒரு பர்சனல் ப்ராப்ளம். அது பர்னிங் ப்ராப்ளமா மாறிவிடக் கூடாதேங்கிறதுக்காக அதை மறைச்சேன்.”

“இப்ப சொல்லலாமே...”

ஜார்ஜ் வழியும் வியர்வையைத் துடைக்கக் கூடத் தோன்றாமல் மெல்லிய குரலில் பேச ஆரம்பித்தான்.

“எனக்கும் பார்க்கவிங்கிற ஒரு மலையாள பொண்ணுக்கும் ரொம்ப நாளாவே தொடர்பு இருந்து வந்தது. அவளை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கவும் ஆசைப்பட்டேன். இந்த விஷயம் எப்படியோ ஜெபமாலைக்குத் தெரியப்போக... என்னை வாணலியில் போட்டு வறுத்து எடுத்துட்டா... இந்த வீட்ல இனி ஒரு நிமிஷம் கூட இருக்கமாட்டேன்னு சொல்லி அந்த நிமிஷமே கிளம்பிட்டா. நான் வெச்ச பேர் கூட வேண்டாம்ன்னு சொல்லி நிஷான்னு பேரை மாத்திகிட்டு செளந்தர்யாதேவிங்கிற ஒரு அம்மாகிட்ட வேலைக்கு போய்ட்டா! ‘கோல்டன் நெஸ்ட்’ங்கிற ஒரு ஹாஸ்டல்ல தங்கியிருந்தா...”

“நிஷாவை சமாதானப்படுத்த நீங்க ஹாஸ்டலுக்கு போகலையா?”

“போகலை. அவளோட பிடிவாதம் எனக்குத் தெரியும். நான் அவளை சமாதானப் படுத்தப் போனா இன்னும் அவளுக்கு கோபம் அதிகமாகும். ஸோ... அவ கோபம் தணியட்டும்ன்னு காத்திருந்தேன். செளந்தர்யாதேவி

இறந்ததும் வேறு வேலைக்குப் போக முயற்சி பண்ணிப் பிடுங்கி. நான் போன்ல ஒரு தடவை அவளை காண்டாக்ட் பண்ணினேன். 'நீங்க யார்னே எனக்குத் தெரியலை'ன்னு சொல்லி ரிஸீவரை வெச்சுட்டா. அதுக்கப்புறம் சரியா ஒரு வாரம் கழிச்ச ஹாஸ்டல் வார்டன் எனக்கு போன் பண்ணி நிஷாவுக்கு காய்ச்சல் அதிகமாகி ஹாஸ்பிடல்ல அட்மிட் பண்ணப்பட்டு இருப்பதாய் தகவல் சொன்னாள். நான் உடனே ஹாஸ்பிடலுக்கு போய்ப் பார்த்தேன். ஜெபமாலை கான்வீயஸ் இல்லாமே கிடந்தா. அவ உயிரைக் காப்பாத்த எவ்வளவோ முயற்சி பண்ணினேன். முடியலை. கடைசி வரையிலும் கண்ணைத் திறந்து பார்க்காமலே போய்ட்டா."

"நீங்க அந்த பார்கவியை கல்யாணம் பண்ணிகிட்டிங்களா...?"

"இல்லை..."

"ஏன்...?"

"என்னை விட ஒரு புளியங்கொம்பு பெரிசா வாகா கைக்கு கிடைச்சதும் என்னை விட்டு விலகிப் போயிட்டா அந்த பார்கவி... அவளாலே என் மகளைப் பறி கொடுத்த ரணம் அடி மனசுக்குள்ளே இன்னும் ஆறாமே ஒரு பச்சைப் புண் மாதிரியே இருக்கு..."

"என்ன இருந்தாலும் இந்த விஷயத்தை நீங்க மறைச்சிருக்கக் கூடாது ஜார்ஜ்..."

"தப்புதான்... ஒத்துக்கிறேன். இருந்தாலும் நான் ஒரு பிசினஸ்மேன். சொசைட்டியில் அந்தஸ்தோடு இருக்கேன். ஒரு கிறிஸ்துவ அமைப்புக்கு தலைவராகவும் இருந்துட்டு வர்றேன். இந்தச் சூழ்நிலையில் எனக்கும் பார்கவிக்கும் உள்ள தொடர்பு வெளியே தெரிஞ்சா அது எவ்வளவு பெரிய அசிங்கம். அதான் ஜெபமாலை வீட்டை விட்டு வெளியே போனதை நான் யார்கிட்டேயும் சொல்லலை..."

கமிஷனர் சில விநாடிகள் மௌனித்து விட்டு கேட்டார்.

"ஜெபமாலை எந்த ஹாஸ்பிடல்ல 'அட்மிட்' ஆகி யிருந்தா...?"

"ஹோலிக்ராஸ் பாலி க்ளினிக்."

"டாக்டர் யாரு...?"

"தேவசகாயம்."

"மிஸ்டர் ஜார்ஜ்...! உங்க டாக்டர் ஜெபமாலை என்கிற நிஷாவோட மரணத்தில் நிறையவே குழப்பம் இருக்கு. அவ கண்டிப்பா கொலை செய்யப்பட்டு இருக்கணும். என்னிக் காவது போலீஸுக்கு சந்தேகம் வந்து பாடியை தோண்டி எடுத்து போஸ்ட்மார்ட்டம் பண்ணிப் பார்த்துடக் கூடா தேங்கிற பயத்துலதான் பாடியை ஏற்கெனவே ரிமூவ் பண்ணி அழிச்ச இருக்காங்க. பாடியைக் கல்லறைத் தோட்டத்தி லிருந்து தோண்டி எடுக்க சிலுவையை உபயோகப்படுத்தி யிருக்காங்க..."

"ஜெபமாலை காய்ச்சல் வந்துதான் இறந்து போயிருக்கா ஸார்...."

"இருக்கவே இருக்காது..."

"என்கூட வாங்க..."

"எங்கே...?"

"வாங்க... சொல்றேன்..."

13

சரியாய் அரைமணி நேர ஜீப் பயணத்துக்குப் பிறகு டாக்டர் தேவசகாயத்துக்கு முன்பாய் உட்கார்ந்திருந் தார்கள் கமிஷனர் பஞ்சாபகேசனும், ஜார்ஜும்.

தேவசகாயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எல்லா வேலைகளையும் தற்காலிகமாய் தள்ளி வைத்துவிட்டு உதட்டில் மின்னும் புன்னகையோடு “எஸ்... வாட் கேன் ஐ டீ ஃபார் யூ...?” என்றார்.

“டாக்டர்...! ஜெபமாலைக்கு நீங்கதானே ட்ரீட்மெண்ட் கொடுத்திங்க...?”

“ஆமா...”

“மரணம் எப்படி...?”

“செட்டிசீமியா என்கிற விஷக்காய்ச்சல். இது மாதிரியான விஷக்காய்ச்சல் லட்சத்துல ஒருத்தர்க்குத்தான் வரும்.”

“ஸோ... மரணம் இயற்கை?”

“ஆமாம்...”

“இப்படியிருக்க வாய்ப்பில்லை டாக்டர்... ஜெபமாலை யோட மரணத்தில் ஏதோ ஒரு ‘க்’கன்னா இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் கல்லறைத் தோட்டத்தில் புதைக்கப்பட்டிருந்த அவளுடைய டெட்பாடி காணாமல் போயிருக்காது..”

“டெட்பாடி காணாமல் போனதை வைத்துக் கொண்டு மாத்திரம் இது கொலையா இருக்கும் என்று சொல்ல முடியாதே. வேறு ஏதாவது காரணத்துக்காகவும் ஜெபமாலை யின் டெட்பாடி கடத்தப்பட்டு இருக்கலாம். ஜெபமாலை ஹாஸ்பிடலில் இறந்த அன்றைக்கு இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் இதே சந்தேகத்தைக் கிளப்பி கொண்டு இங்கே வந்தார்.”

கமிஷனரின் நெற்றிப்பரப்பு ஒரு வியப்புக்கு உட்பட்டது.

“இன்ஸ்பெக்டரா...?”

“எஸ்...”

“யார் அவர்...?”

“பெயர் உத்தமசோழன் என்று சொன்னதாக ஞாபகம்...”

“ஜெபமாலையின் இறப்பில் அவர்க்கு ஏன் சந்தேகம் வந்தது...?”

“காரணம் செளந்தர்யாதேவியின் மரணம். அந்த அம்மா ஹார்ட் அட்டாக்கில் இறந்து போனதாக போஸ்ட்மார்ட் டம் ரிப்போர்ட் சொன்னாலும் அதை இன்ஸ்பெக்டர் உத்தமசோழன் நம்பத் தயாராக இல்லை... இந்த நிலைமையில் ஜெபமாலையும் இறந்து போனது அவர்களுள்ளே ஒரு பெரிய அதிர்ச்சியை உண்டாக்கியிருக்கிறது.”

“செளந்தர்யாதேவியோட மரணத்துக்கும் ஜெபமாலை யோட மரணத்துக்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்கும் என்று உத்தமசோழன் நினைக்கிறாரா...?”

“இப்போதைக்கு அவருடைய சந்தேகம் இதுதான்...”

பஞ்சாபகேசன் தன் செல்போனை எடுத்து போலீஸ் கண்ட்ரோல் ரூமை தொடர்பு கொண்டார்.

“இன்ஸ்பெக்டர் உத்தமசோழன் எங்கேயிருந்தாலும் என்னை காண்ட்டாக்ட் பண்ணச் சொல்லுங்க.”

“எஸ்.. ஸார்...”

“நோட் மை செல்போன் நெம்பர்...” நெம்பர் சொல்ல மறுமுனையில் குறித்துக் கொள்ளப்பட்டது.

14

டாக்டர் சந்தீப் தன் ஸாண்ட்ரோ காரை உழைப்பாளர் சிலைக்குப் பக்கத்தில் ஒதுக்கி நிறுத்தியபோது மாலை வேளை. இரவு என்று பெயர் வாங்க நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. கடற்கரையில் கூட்டம் அவ்வளவாக இல்லை. வழக்கமான வேர்க்கடலை, மாங்காய் வண்டிகள் கூட மிஸ்ஸிங். தலைக்கு மேல் இருட்டு வானம்.

சந்தீப் ரேடியோவை ஆன் செய்துவிட்டு சிகரெட் ஒன்றை பற்ற வைத்துக் கொண்ட விநாடி பூ விக்किற பெண் ஒருத்தி பக்கத்தில் வந்து நின்றாள்.

"ஸார்... பூ... வேணுமா ஸார்?"

"முழம் எவ்வளவு...?"

"அஞ்ச ரூபா ஸார்."

"ரெண்டு முழம் குடு..."

"நாலு முழமா வாங்குங்க ஸார். ரெண்டு மணி நேரமா நாயா அவையறேன். ஒரு போணி கூட ஆகலை."

"சரி கொடு..."

அவள் பூவை முழம் போட்டுக் கொண்டிருக்க டாக்டர் சந்தீப் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு மெல்லிய குரலில் கேட்டார்.

"கேஸ்டை கொண்டு வந்தியா?"

"அது இல்லாமே வருவேனா...?" சிரித்துக் கொண்டே சொன்னவள் கூடைக்கு அடியில் வைத்திருந்த வீடியோ காஸ்டை எடுத்து அதன் மேல் நான்கு முழ பூவைச் சுற்றிக் கொடுத்தாள். சந்தீப் அதை வாங்கி டேஷ் போர்டுக்குள் வைத்தபடியே கேட்டார்.

"போலீஸ் தொந்தரவு ஏதும் இல்லையே?"

"இதுவரைக்கும் இல்லை..."

"உன்னைப் பார்த்தா பூக்காரி மாதிரி தெரியலை. மேக்கப்பை கொஞ்சம் குறைச்சுக்க..."

"சரி... குறைச்சுக்கறேன்."

"சிந்தர் ஏதாவது சொன்னாரா...?"

"நானைக்கு ராத்திரி பத்து மணிக்கு மேல் வரச் சொன்னார். சாலமன் விக்டரோட கதை எப்ப முடியும்ன்னு கேட்டார்..."

"அந்தக் காரியத்தை உடனடியா பண்ண முடியாது."

"ஏன்...?"

"போலீஸோட கெடுபிடி இப்போ கொஞ்சம் அதிக மாயிருச்சு. ஜெபமாலையோட டெட்பாடி கல்லறைக்குள்ளே இல்லாதது பெரிய பிரச்சனையாயிருச்சு... சாலமன் விக்டர்க்கு இப்போ செக்யூரிட்டியை டைட் பண்ணிட்டாங்க..."

"நீங்க சொல்றதைப் பார்த்தா சாலமன் விக்டரோட கதையை முடிக்க முடியாது போலிருக்கே..."

"முடிக்கலாம். பட் கொஞ்சம் முன்யோசனையோடு செயல்படணும்.. இல்லேன்னா மாட்டிக்க வேண்டியிருக்கும். சித்தரை இன்னிக்கு நீ பார்ப்பியா?"

"பார்ப்பேன்...."

"பார்த்தா... நான் சொன்னதைச் சொல்லு. நானைக்கு ராத்திரி ஆஸ்ரமம் வரறேன்..."

காரைக் கிளப்பினார் சந்தீப். அது உழைப்பாளர் சிவையை அரைவட்டம் அடித்துக் கொண்டு சாலைப் போக்குவரத்தில் கலந்துவிட அவள் மெல்ல திரும்பி நடந்தாள்.

பத்தடி நடந்திருப்பாள்.

பக்கவாட்டில் அந்த குரல் கேட்டது.

"ஏய்... பூவு..."

அவள் திரும்பிப் பார்த்தாள். இருட்டிலிருந்த அவன் வெளிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். முழுக்கை வெள்ளை சர்ட், தூக்கிக் கட்டிய லுங்கி. பக்கத்தில் வந்து நின்றான்.

காற்று சாராய வாசனையில் கெட்டது.

"பூ என்ன விலை..."

"முழம் அஞ்ச ரூபா..."

அவன் சிரித்தான். "மொத்த பூவுக்கும் சேர்த்து ஒரு விலை சொல்லு."

"நூறு ரூபாய்..."

"சரி... அப்படியே உனக்கும் ஒரு ரேட் சொல்லிடு..."

"செருப்பு மிய்ஞ்சு போயிடும்."

"நான் வேறே வாங்கித்தர்பேன். உனக்கு எத்தினி ஜோடி வேணும்..."

அவள் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். ஆள் நடமாட்டம் வெகு தொலைவில் மட்டும் தெரிந்தது. தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு பேசினாள்.

"இதோ பார்...! நீ நினைக்கிற மாதிரியான பொண்ணு நான் கிடையாது. மரியாதையா வழிவிடு... இல்லேன்னா சத்தம் போட்டு..."

"என்னது.. சத்தம் போடுவியா...? எங்கே சத்தம் போடு பார்க்கலாம்...!" அவன் இடுப்பைத் தொட்டு கையை உயர்த்த விரல்களின் இறுக்கமான பிடியில் கத்தி ஒன்று மின்னியது.

"கார்ல வற்றவன்கிட்ட காதுவரைக்கும் இளிச்சுகிட்டு ரேட் பேசுவே, என்கிட்ட பத்தினி வேஷம் போடறியா... உன் ரேட்டைச் சொல்லு. கொடுக்க நான் தயாராயிருக்கேன். பணம் கொடுக்காமே போயிடுவேனோன்னு பயப்படாதே... அட்வான்ஸ் எவ்வளவு வேணும் சொல்லு" பேசிக்கொண்டே பக்கத்தில் வந்தவன் சற்றும் எதிர்பாராத ஒரு விநாடியில் அவளுடைய கையைப் பிடித்தான்.

"கையை விடப்போறியா இல்லையா?"

"எந்த லாட்ஜுக்கு போலாம் சொல்லு... உன்னோட சாய்ஸுக்கே விட்டுடறேன்.."

"நாயே...! விட்ரா என்னை..." அவள் கத்திக் கொண்டே இடுப்பின் மையப் பகுதியைக் குறிவைத்து எட்டி உதைத்

தாள். ஆவேசமான அந்த உதை, அவனுடைய அடி வயிற்றைத் தாக்கி அவஸ்தையான வலியை உற்பத்தி செய்ய, ஆத்திரத்தில் கத்தியை உயர்த்தி இறக்கினான்.

அவள் விலக முற்பட தோள்பட்டையின் மேற்பகுதியில் அந்த கத்திக்குத்து ஆழமாய் விழுந்தது.

"அ... அம்மா... ஆ... ஆ... ஆ... ஆ..." அவள் போட்ட அலறலில் தொலை தூரம் மணற்பரப்பில் உட்கார்ந்திருந்த சிலர் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

15

கிமிஷனர் பஞ்சாபகேசனின் அறைக்குள் நுழைந்த உத்தமசோழன் அட்டென்ஷனில் நின்று சல்யூட் வைத்து விட்டு தளர்ந்தார்.

"ஸார்...! நீங்க என்னை உடனடியா பார்க்க விரும்பின தாக தகவல் வந்தது... தகவல் வந்த சமயம் நான் ஒரு கேஸ் விஷயமா செங்கல்பட்டு வரைக்கும் போயிருந்தேன். உடனடியாய் திரும்ப முடியலை..."

"நோ.. ப்ராப்ளம்...! டேக் யுவர் சீட்..." இருக்கையைக் காட்டிய பஞ்சாபகேசன் உத்தமசோழன் தொப்பியைக் கழற்றியபடி நாற்காலிக்குச் சாய்ந்ததும் கேட்டார்.

"சௌந்தர்யாதேவியின் மரணத்தில் இன்னமும் உங்களுக்கு சந்தேகம் இருக்கா...?"

"இப்ப இல்ல ஸார்.. அது ஹார்ட் அட்டாக்தான்னு கன்ஃபர்ம் ஆகியிருக்கு."

"எப்படி கன்ஃபர்ம் ஆச்சு... அதுக்கு ஆதாரமா ஏதாவது ரிப்போர்ட் இருக்கா...?"

"இருக்கு ஸார்...! செளந்தர்யாதேவியின் இரைப்பை பகுதியில் இருந்த உணவை ரசாயன சோதனைக்கு உட்படுத்திப் பார்த்தபோது செளந்தர்யாதேவி தான் இறப்பதற்கு சில நிமிஷம் முன்னாடி நெஞ்சுவலிக்கான மருந்தை சாப்பிட்டிருக்காங்க. அட்டாக் வரப்போறதை உணர்ந்துதான் அவர் மாத்திரை சாப்பிட்டிருக்கணும்ன்னு ரிப்போர்ட் சொல்லுது..."

"அந்த வண்டார்குழலி கிடைச்சாளா?"

"இல்ல ஸார்... சர்ச் பண்ணிட்டிருக்கோம்."

"செளந்தர்யாதேவியோட கணவர்க்குப் பிறந்த இல்லைக் சைல்டா அந்த வண்டார்குழலி...?"

"கிடையாது ஸார்..."

"அதை எப்படி கன்ஃபர்ம் பண்ணிகிட்டங்க?"

"செளந்தர்யாதேவியோட கணவர் ஒரு இம்பொடண்ட் ஸார். அதை அவரோட லீபேயினி டாக்டரே சொன்னார். இந்த உண்மை வெளியுலகத்துக்கு தெரியாததினால் வண்டார்குழலியை வாரிசுன்னு சொல்ல வெச்சு ஆழம் பார்த்து இருக்காங்க. செளந்தர்யாதேவி திடீர்ன்னு இறந்து, நான் தகவல் கிடைச்ச ஸ்பாட்டுக்குப் போனதும் அவ டாய் லட்டுக்குள்ளே பூந்து ஜன்னலில் இருந்து ஸ்லைடிங் கிளாஸஸையெல்லாம் கழற்றி வெச்சுட்டு பின்பக்கம் வழியா தப்பிச்சு போயிட்டா."

"இப்போ குழப்பமெல்லாம் ஜெபமாலை என்கிற நிஷா வோட மரணத்துலதான். ஜெபமாலையோட டெட்பாடியை எதுக்காக கல்லறைத் தோட்டத்திலிருந்து தோண்டி எடுத்துட்டு போகணும்? அதனால் யார்க்கு என்ன லாபம்...? ஜெப மாலை கொலை செய்யப்படலை. அவளோட மரணம் இயற்கையானதுன்னு டாக்டர் தேவசகாயம் சொல்லிட்டார். காய்ச்சல் காரணமாய் இயற்கையான முறையில் மரணமடைந்த ஜெபமாலையோட உடலை தோண்டி எடுக்க வேண்டிய அவசியம் யார்க்கு வந்தது...?"

"சாலமன் விக்டர்கிட்டே இதைப்பத்தி கேட்டு பார்த்தீங்களா ஸார்...?"

"கேட்டுப் பார்த்தேன்! அவர்க்கு ஏதுவுமே தெரியலை. ஹி ஈஸ் டோட்டலி கன்ப்யூஸ்ட்... வீட்டை விட்டு வெளியே வந்த ஜெபமாலை பேரை நிஷான்னு மாத்திகிட்டு செளந்தர்யாதேவிகிட்ட வேலை பார்த்த விஷயமே சாலமன் விக்டர்க்கு தெரியலை."

"ஜெபமாலை தங்கியிருந்த ஹாஸ்டல் ரூமை செக் பண்ணிப் பார்த்தீங்களா ஸார்?"

"அதுக்கு அவசியமே இல்லாதபடி ஜெபமாலை இறந்ததுமே அவ தங்கியிருந்த அறையை சுத்தம் பண்ணி வேறு யார்க்கோ அலாட் பண்ணிட்டாங்க."

"ஸார்... செளந்தர்யாதேவி மரணம் சம்பந்தமா நான் இன்வெஸ்டிகேட் பண்ணிட்டிருந்தபோதும் ஜெபமாலையை என்கொயர் பண்ணும்போதும் ஒரு தகவல் கிடைச்சது..."

"என்ன தகவல்...?"

"ஜெபமாலை ஹாஸ்டல்ல ரூம் எடுத்து தங்கியிருந்தாலும் பெரும்பாலான நாட்கள் செளந்தர்யாதேவியின் பங்களாவிலேயே தங்கறது வழக்கம். ஜெபமாலைக்காக அங்கே ஒரு ரூம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கு. அந்த ரூமை கொஞ்சம் கிளறிப் பார்த்தா ஏதாவது தடயம் கிடைக்கலாம்."

"இப்ப அந்த பங்களா யார் பொறுப்புல இருக்கு...?"

"ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட் பொறுப்புல. செளந்தர்யாதேவிக்கு வாரிசுகள் ஏதும் இல்லாததால் அந்த அம்மா எழுதி வெச்ச உயில் வாசகப்படி அந்த பழைய பங்களா ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்டுக்கு சொந்தம்."

"இப்போ அந்த பங்களாவுக்கு போக முடியுமா?"

"ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்டின் டைரக்டர் கம் சேர்மன் சிவதானு கிட்ட பேசி பர்மிஷன் வாங்கணும் ஸார்."

“அது ஒரு பிரச்சனையில்லை. வாங்கிடலாம். சிவதாணு போன் நெம்பர் இருக்கா...?”

“இருக்கு ஸார்.”

“போன் பண்ணுங்க...”

உத்தமசோழன் டெலிபோனைத் தொட்டு ரிஸீவரை எடுத்துக் கொண்டு, தன் பாக்கெட்டில் இருந்த சிறிய டய ரியைப் பார்த்து சிவதாணுவின் டெலிபோன் எண்களைத் தட்டினார்.

ரிங் போய் ரிஸீவர் எடுக்கப்பட்டது.

“ஹலோ...”

“மிஸ்டர் சிவதாணு...?”

“எஸ்.. ஸ்பீக்கிங்...”

“ஸார்...! நான் இன்ஸ்பெக்டர் உத்தமசோழன்.”

“ஓ... நீங்களா... ஹௌ ஆர்... யூ...?”

“ஃபைன் ஸார்...”

“சொல்லுங்க.. என்ன விஷயம்?”

“சௌந்தர்யாதேவியோட பங்களாவைப் பார்க்க கமிஷனர் பிரியப்படறார்.”

“ஃபார் வாட்?”

“சம் இன்வெஸ்டிகேஷன்...”

“சரி... நாளைக்குக் காலையில் எத்தனை மணிக்கு வர்றார்...”

“ஸாரி ஸார்... இப்பவே வரணும்னு விரும்பறார்.”

“இந்த ராத்திரி வேளையிலா...?”

“எஸ்...”

“இப்போ மணி எட்டு...”

“நோ... ப்ராப்ளம்... ஹி ஈஸ் வில்லிங்.”

“ஓ.கே..! உடனே புறப்பட்டு வாங்க.”

16

கமிஷனர் பஞ்சாபகேசனும் இன்ஸ்பெக்டர் உத்தம சோழனும் ஜீப்பில் பயணித்து சௌந்தர்யாதேவியின் பங்களா போய்ச் சேர்ந்தபோது இரவு எட்டே முக்கால் மணி. ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட்டைச் சேர்ந்த சில அதிகாரிகளோடு சிவதாணு காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

பஞ்சாபகேசன் அவரோட கை குலுக்கிக் கொண்டே சொன்னார். “இந்த ராத்திரி நேரத்துல உங்களுக்கு தொந்தரவு தர்றோம்...”

சிவதாணு சிரித்தார். “இதுல ஒரு தொந்தரவும் கிடையாது. இன்ஸ்பெக்டர் உத்தமசோழன் எங்களுக்கு ஏற்கெனவே நிறைய தொந்தரவு கொடுத்துட்டார். ஸோ இந்த தொந்தரவு எங்களுக்கு பழகிப்போச்சு. இந்த பங்களா ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட்டுக்கு சேரணும்ன்னு சௌந்தர்யாதேவி எந்த நேரத்துல எழுதி வெச்சாங்கனோ தெரியலை... அந்த அம்மா ஹார்ட் அட்டாக்ல போய்ட்டாங்க... நிஷா காய்ச்சல்ல விழுந்து மேல போய்ச் சேர்ந்துட்டாங்க... எங்களுக்கும் இந்த பங்களாவை அரசு பொறுப்பில் எடுத்துக் கொண்ட நாள் முதலா ஏகப்பட்ட பிரச்சனைகள்.”

மூன்று பேரும் உள்ளே நடந்தார்கள். பஞ்சாபகேசன் கேட்டார்.

“இந்த பங்களாவில் நிஷா தங்கியிருந்த ரும் எது...?”

“மாடியில் முதல் ரும்...”

“அந்த ரும் அப்படியே இருக்கா... இல்லை டிஸ்டர்ப் பண்ணிட்டிங்களா...?”

“நோ... நோ.. இந்த பங்களா எங்க பொறுப்புக்கு வந்தும் இன்னும் அப்படியேதான் இருக்கு. ஒரு துரும்பைக் கூட எடுத்து அந்தப் பக்கம் போடலை. போலீஸ் துறையிலிருந்து எப்ப எங்களுக்கு க்ளீயரன்ஸ் சிக்னல் கிடைக்குதோ அன்னிக்குத்தான் இந்த பங்களாவை புனரமைக்கப் போறோம்...”

பங்களாவின் முதல் மாடிக்கு வந்தார்கள். உத்தம சோழன் அந்த அறைக்கு முன்பாய் நின்றார்.

“இதுதான் நிஷாவோட ரூம்...”

உள்ளே நுழைந்தார்கள். அறை லேசாய் ஒட்டடை படிந்து, மேஜையின் மேற்பரப்பில் தூசி மண்டிக் கிடந்தது. சுவர் மூலைகளில் நூலாம்படை.

அறையில் பொருள்கள் அதிகமாக இல்லை. ஷெல்ஃபில் சில ஆங்கிலப் புத்தகங்கள். ப்ளாஸ்டிக் உறையை போர்த்திக் கொண்ட ஒரு கம்ப்யூட்டர். தூசி படிந்த டி.வி. யாழி உருவத்தோடு கூடிய கட்டில்.

அறையை பத்து நிமிஷ நேரம் அலசிவிட்டு உபயோக மாய் எதுவும் கிடைக்காத ஏமாற்றத்தோடு ஜீப்புக்குத் திரும்பினார்கள் பஞ்சாபகேசனும் உத்தமசோழனும்.

சிவதானுவிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு ஜீப்பை விரட்டினார்கள். பாதி வழியில் ஜீப்பில் பொருத்தப்பட்டு இருந்த வயர்லஸ் கரகரத்தது. கண்ட்ரோல் ரூமிலிருந்து பேசினார்கள்.

“இன்ஸ்பெக்டர் உத்தமசோழனுக்கு ஒரு செய்தி. அவர் உடனடியாய் பீச் ரோட்டில் இருக்கும் ஷில்பா நர்சிங் ஹோமுக்கு வரவேண்டுமாய் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார். இது அவசரம்...”

ஜீப் வேகம் குறைந்து ஒரு ‘பூ’ கட்டில் திரும்பி திசையை மாற்றிக் கொண்டது. பீச் ரோட்டில் இருந்த ஷில்பா

நர்சிங்ஹோமை நோக்கி பிஸ்டினின்றும் வெளிப்பட்ட தோட்டாவாய்ப் பறந்தது.

17

பீச் ரோட்டின் பட்டினப்பாக்கம் எக்ஸ்டன்ஷனில் அந்த ஷில்பா நர்சிங்ஹோம் இருந்தது.

ஜீப்பை ஃபோர் வீலர் பார்க்கிங்கில் நிறுத்திவிட்டு பஞ்சாபகேசனும் உத்தமசோழனும் கீழே இறங்கினார்கள். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் சேதுராமன் வேகநடையோடு எதிர் பட்டு சல்யூட் வைத்தார்.

“ஸார்...”

“என்ன சேது...?”

“அந்த வண்டார்குழலி கிடைச்சுட்டா ஸார்...”

“எப்படி...?”

“ப்ளீஸ் கம் வித் மீ ஸார்...” சேதுராமன் பேசிக் கொண்டே நடந்தார். “ஏழரை மணி சுமார்க்கு ‘பீச்’ல ஒரு சம்பவம் நடந்தது ஸார். பூ விக்கிற ஒரு பொண்ணுகிட்ட ரௌடி ஒருத்தன் கலாட்டா பண்ணி கத்தியால குத்திட்டதா நம்ம ஸ்டேஷனுக்கு ஒரு போன் கால் வந்தது. நான் உடனே புறப்பட்டுப் போனேன். பப்ளிக் அந்த ரௌடியைப் பிடிச்ச வெச்சிருந்தாங்க. கத்திக் குத்துப்பட்ட பொண்ணையும் இந்த ஹாஸ்பிடலுக்கு கொண்டு வந்து அட்மிட் பண்ணி யிருந்தாங்க. அந்த பொண்ணு வேற யாரும் கிடையாது ஸார். செளந்தர்யாதேவி பங்களாவிலிருந்து தப்பிச்சு போன வண்டார்குழலிதான்...”

“அவ உயிர்க்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லையே?”

“உயிர்க்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லை ஸார். தோள்பட்டையில் கத்திக்குத்து விழுந்து ஆழமான காயம். ரத்த சேதம் அதிகம். ப்ளட் கொடுத்துட்டிருக்காங்க... கான்ஷியஸ் இன்னமும் திரும்பலை...”

ஐ.ஸி.யூனிட்டிக்குள் நுழைந்தார்கள்.

தோள்பட்டையில் பேண்டேஜ் கட்டோடு வண்டார் குழலி கண்மூடி படுத்திருக்க ரத்தமும் குளுக்கோஸும் ட்யூப் வழியே துளித் துளியாய் உடம்புக்குள் போய்க் கொண்டிருந்தது. பக்கத்தில் நின்றிருந்த டாக்டர் ஒருவர் இவர்களின் வரவால் கலைந்தார்.

“ஹெவி ப்ளீடிங். பட் பயப்பட வேண்டியது இல்லை. எப்படியும் விடியறதுக்குள்ளே கான்ஷியஸ் வந்துவிடும்.”

பஞ்சாபகேசன் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் சேதுராமனிடம் திரும்பினார்.

“இவளைக் கத்தியால குத்தின ரௌடி யாரு...?”

“அவன் ஒரு பழைய ரௌடி ஸார். வேளச்சேரி கோவிந்தன்னு பேர்...”

சேதுராமன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே வண்டார்குழலியிடமிருந்து அந்த சத்தம் கேட்டது.

18

காலிங்பெல் அலறும் சத்தம் கேட்டு தூங்கிக் கொண்டிருந்த டாக்டர் சந்தீப் போர்வையை விலக்கிக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார். சுவரில் நேரம் பார்த்தார். மணி 11.45.

“இந்நேரத்துக்கு யார்...?”

“ஊருக்குப் போன மனைவி திரும்பி விட்டாளோ...?” யோசித்துக் கொண்டே வாசலுக்கு வந்தார். கதவின் வ்யூ ஃபைண்டரில் வலது கண்ணைப் பொருத்திப் பார்த்தார்.

உடம்பின் ரத்த ஓட்டம் ப்ரேக் போட்டது.

வெளியே போர்டிகோ வெளிச்சத்தில் கமிஷனர் பஞ்சாப கேசனும் இன்ஸ்பெக்டர் உத்தமசோழனும் யூனிஃபார்மை தவிர்த்துவிட்டு சாதாரண பேண்ட் சர்ட்டில் தெரிந்தார்கள்.

“இவர்கள் எதற்காக இங்கே...?”

சந்தீப் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே மறுபடியும் காலிங் பெல் கூப்பிட்டது.

தாழ்ப்பாளை விலக்கி கதவைத் திறந்தார். பஞ்சாபகேசன் புன்னகைத்தார்.

“ஸாரி டாக்டர்... இந்த அகால வேளையில் உங்களை தொந்தரவு படுத்தறதுக்காக மன்னிக்கணும்.”

“எ... என்ன... விஷயம்...?”

“உள்ளே போய் பேசலாமா...?”

“ப்ளீஸ் கெட் இன்...”

இருவரும் உள்ளே நுழைய கதவைச் சாத்தினார் சந்தீப். மூன்று பேரும் சோபாவுக்குப் போய்ச் சாய்ந்தார்கள்.

சில விநாடி மௌனத்துக்குப் பின் தயக்கமான குரலில் சந்தீப் கேட்டார்.

“உங்களுக்கு என்ன வேணும்?”

கமிஷனர் புன்னகைத்தார்.

“உண்மை...”

“உண்மையா...?”

“எஸ்...! வண்டார்குழலிக்கும் உங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு...?”

“வண்டார்குழலியா... யாரது...?”

“நிஜமா உங்களுக்கு வண்டார்குழலியைத் தெரியாது...?”

“தெரியாது...”

“பொய்... பொய்... மேலும் பொய்...”

“நான் எதுக்காக பொய் சொல்லணும்? நீங்க சொல்ற அந்த வண்டார்குழலிங்கிற பேரே எனக்கு புதுசா இருக்கு...”

“ஓ.கே. இனிமேலும் நீங்க பொய் பேசறதை நாங்க விரும்பலை. உங்களுக்கு எப்படி வண்டார்குழலியை தெரியும்ன்னு நாங்க இப்ப சொல்லப் போறோம். இன்னிக்கு சாயந்தரம் ஏழரைமணி சுமார்க்கு பீச்சில் உழைப்பாளர் சிலைக்குப் பக்கத்தில் காரோடு போய் நின்னீங்க. வண்டார்குழலிகிட்டே ரகசியம் மாதிரி ஏதோ பேசிகிட்டே பூ வாங்கினீங்க. இந்த ஸ்டேட்மெண்ட்டை கொடுத்தது யார் தெரியுமோ.. வேளச்சேரி கோவிந்தன் என்கிற ரௌடி.

உத்தமசோழன் குறுக்கிட்டார்: “அவன் யார்ன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா...? நீங்க பூ வாங்கிட்டு போனதுமே வண்டார்குழலிகிட்ட ரௌடி கோவிந்தன் தப்பா நடந்துக்க முயற்சி பண்ணியிருக்கான். அவ எதிர்த்து போராடவே கத்திக்குத்து விழ வண்டார்குழலி இப்போ ஹாஸ்பிடலில். ஐ.ஸி. யூனிட்டில். கோமா ஸ்டேஜ்...! பார்த்தீங்களா இதைச் சொல்லும் போதே உங்க முகம் விதவிதமா மாறுது. வண்டார்குழலிக்கு கத்திக்குத்து விழுந்த பின்னாடி விவகாரம் போலீஸ் வரைக்கும் வாரமே இருக்குமா...? வந்தது, இப்போ கோவிந்தன் லாக்கப்படு. வண்டார்குழலி ஹாஸ்பிடல்.”

உத்தமசோழன் பேச்சை நிறுத்த இப்போது பஞ்சாப கேசன் தொடர்ந்தார்.

“வண்டார்குழலியைப் பார்க்கிறதுக்காக நாங்க ஹாஸ்பிடலுக்கு போனோம். ஹெவி ப்ளீடிங் காரணமா அவளுக்கு கான்ஷியஸ் இல்லை. அவளுக்கு இனி காலையில

தான் கான்ஷியஸ் திரும்புன்னு டாக்டர் சொல்லிகிட்டு இருக்கும்போதே வண்டார்குழலிகிட்டயிருந்து ஒரு சத்தம். தடுக்கிட்டுப் போய் எல்லாரும் பார்த்தோம். அவளுடைய இடுப்பில் மறைவாய் பெட்டிகோட் நாடாவோடு சேர்த்து கட்டப்பட்டிருந்த செல்போன் குரல் கொடுத்தது. அந்த சத்தம் எங்கிருந்து வருதுன்னு கண்டு பிடிக்கவே ஒரு நிமிஷமாச்சு. செல்போனை கண்டுபிடிச்சு எடுத்தோம். அநோட சத்தத்தை நிறுத்திட்டு கூப்பிட்டது எந்த நெம்பர்ன்னு பார்த்து குறிச்சுகிட்டோம். அதுக்கப்பறம் அந்த நெம்பரை ‘கலாக்ஸி செல்’ சர்வீஸுக்கு கொடுத்து அட்ரஸ் கேட்டபோது உங்க பேரையும் அட்ரஸையும் கொடுத்தாங்க. வண்டார்குழலியை உங்களுக்குத் தெரியலைன்னா நீங்க எதுக்காக அவளுக்கு போன் பண்ணணும்? ரௌடி கோவிந்தனோட ஸ்டேட்மெண்ட்டும் உங்க செல்போன் நெம்பரும் தான் ஸ்ட்ராங்க்கான சாட்சிகள்.”

சந்தீப் முகத்தில் வியர்வை பொடித்து நின்றது. “என்ன டாக்டர்...! இப்போதாவது உங்க வாயிலிருந்து உண்மை வருமா... இல்ல மறுபடியும் பொய் சொல்லப் போறீங்களா...?”

“எனக்கு வண்டார்குழலின்னு யாரையும் தெரியாது...”

“போலீஸ் லாக்கப்புக்கு போய் உடம்புல துணி இல் லாமே மண்டி போட்டு உட்கார்ந்துகிட்டுதான் உண்மையைச் சொல்லுவீங்க போலிருக்கு...! உத்தமசோழன்! அதை எடுங்க...”

உத்தமசோழன் கையோடு கொண்டு போயிருந்த பரீப்கேஸைத் திறந்து அந்த கைவிலங்கை எடுத்து டீபாயின் மேல் வைத்தார். கமிஷனர் தன் சர்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து டைப் செய்யப்பட்ட பழுப்பு பேப்பர் ஒன்றை எடுத்தார்.

“டாக்டர்...! இது அரஸ்ட் வாரண்ட்...! உங்களை இதே நிமிஷம் கைது பண்ணி லாக்கப்புக்குக் கொண்டு போக

எங்களுக்கு அதிகாரம் இருக்கு. நீங்க உண்மையைச் சொல்லாமே பிடிவாதம் பிடிச்சா உங்க கைக்கு விலங்கு ஏறும். உங்களுக்கு எப்படி வசதி..."

சந்தீப் பதில் பேசாமல் மௌனம் சாதிக்க உத்தமசோழன் கைவிலங்கை எடுத்தார்.

"நோ..." சந்தீப் பயத்தோடு பின்வாங்க கமிஷனர் சிரித்தார்.

"இது வேண்டாம்ன்னா நீங்க உண்மையைச் சொல்லி யாகணும்..."

"சொ... சொல்றேன்..."

"சொல்லுங்க... வண்டார்துழலி யாரு...?"

"அவ... சிங்கப்பூர் ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட்டில் இருந்த பெண்..."

"உங்களுக்கும் அவளுக்கும் என்ன தொடர்பு?"

"அது வந்து.. சிங்கப்பூரில் இருக்கிற ஒரு பார்ட்டிக்கும் எனக்கும் அவ ஒரு மெஸன்ஜர்."

"எதுக்காக இந்த மெஸன்ஜர் வேலை...?"

சந்தீப் சில விநாடிகள் தயங்கிவிட்டு தொடர்ந்தார்.

"சௌந்தர்யாதேவியின் பங்களா நூத்தி ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முன்னாடி கட்டப்பட்ட ஒரு பழமையான பங்களா. அந்த பங்களாவுக்குள்ளே ஒரு சுரங்க அறை இருக்கிறதாகவும் அதில் கோடிக்கணக்கான ரூபாய் மதிப்புள்ள தங்க, வைர ஆபரணங்கள் புதையுண்டு கிடப்பதாகவும் ஒரு ஓலைச்சுவடி தகவல். இந்த ஓலைச்சுவடி தகவலைக் கொடுத்தது சிங்கப்பூர் சித்தர் என்று அழைக்கப்படுகிற பாரிஜாத ஸ்வாமிகள். இங்கே இருக்கிற ஆர்க்கியாலஜி டிபார்ட்மெண்ட்டின் டைரக்டர் சிவதாணுவுக்கும் பாரிஜாத ஸ்வாமிகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. சிவதாணு எனக்கு தூரத்து உறவு. சௌந்தர்யாதேவியின்

பங்களாவில் உள்ள சுரங்க அறை பற்றிய ரகசியம் சௌந்தர்யாதேவிக்கு அடுத்தபடியாக நிஷாவுக்கு மட்டுமே தெரியும். அதை வெளியே சொல்லக்கூடாது என்பதும் சௌந்தர்யாதேவியின் கட்டளை.

கமிஷனர் குறுக்கிட்டார்.

"ம்... இப்ப புரியுது. சௌந்தர்யாதேவியின் பங்களாவில் இருக்கிற சுரங்கப் பொக்கிஷத்தை கபளீகரம் பண்ணி அதை சிங்கப்பூர் பார்ட்டிக்கு விக்கிறதுக்காக நீங்க எல்லாரும் கூட்டு சேர்ந்தீங்க...?"

"ஆமா... ஆனா. அந்த பொக்கிஷ சுரங்கம் பங்களாவின் எந்தப் பகுதியில் இருக்குன்னு எங்கள்வ யார்க்கும் தெரியலை. அந்த ரகசியம் தெரிஞ்ச ரெண்டு பேர் சௌந்தர்யாதேவி, நிஷா மட்டுமே. அந்த சுரங்கத்தைக் கண்டுபிடிக்க சிவதாணு எவ்வளவோ முயற்சி பண்ணினார். முடியலை. சௌந்தர்யாதேவி ஹார்ட் அட்டாக்கில் திடீரென்று இறந்து போக நிஷா மூலமா கண்டுபிடிக்க சிவதாணு ட்ரை பண்ணினார். நிஷா 'அது பற்றி எனக்கு எதுவுமே தெரியாது'ன்னு சொல்லி நழுவிட்டா. நிஷாவைப் பத்தி சிங்கப்பூர் சித்தர்கிட்ட சொன்னோம். அவர் சிறிது நேரம் யோசனை பண்ணிவிட்டு நிஷாவிடமிருந்து உண்மையைக் கறக்க வேண்டுமென்றால் அவளை ஆத்மசாந்தி நிலைக்குக் கொண்டு போக வேண்டும் என்று சொன்னார்."

உத்தமசோழன் கேட்டார்.

"அது என்ன ஆத்ம சாந்தி நிலை...?"

"உடலைவிட்டு உயிர் பிரிந்தால் அந்த உடலை சடலம் என்று சொல்வோம். ஆனால், ஆத்ம சாந்தி நிலையில் உயிர் உடலுக்குள்ளேயே இருக்கும். டாக்டர்கள் அந்த உடலை பரிசோதித்துப் பார்த்தால் பிணம் என்றுதான் சொல்வார்கள். நிஷாவை வெளியுலகத்துக்கு இறந்தது போல் காட்டிவிட்டு அவள் புதைக்கப்பட்டதும் மறுநாள் தோண்டி எடுத்து

அவளை நம் இருப்பிடத்துக்கு கொண்டு போய் ரகசியம் தெரிந்து கொள்ள உபயோகப்படுத்திக் கொள்வோம் என்று சித்தர் சொன்னார். அவர் இது மாதிரியான சித்து காரியங்களை செய்வதில் கெட்டிக்காரர். மெஸ்மெரிஸம், ஹிப்னாடிஸம் எல்லாமே அவர்க்கு கைவந்த கலை. தன் மெஸ்மெரிச சக்தியால் நிஷாவுக்கு ஒருவித விஷக்காய்ச்சலை உண்டாக்கிய சித்தர் அவளை ஒரு வாரம் கழித்து ஆத்ம சாந்தி நிலைக்குக் கொண்டு போனார். நிஷா இறந்துவிட்டதாக டாக்டர் சொல்ல, அவளுடைய உடல் அடக்கம் கல்லறைத் தோட்டத்தில் நடந்தது. அதற்குப் பிறகு இரண்டு நாட்கள் கழித்து கல்லறைத் தோட்ட காவலாளி சிலுவையின் உதவியோடு நிஷாவின் உடல் வெளியே எடுக்கப்பட்டது."

பிரமித்துப் போயிருந்த கமிஷனரும் உத்தமசோழனும் பதட்டக் குரலில் கேட்டார்கள்.

"அப்படின்னா நிஷா இப்போ உயிரோடு இருக்காளா...?"

"ஆமா..."

"எங்கே...?"

"சித்தரோட ஆஸ்ரமத்தில்..."

"ஆஸ்ரமம் எங்கேயிருக்கு...?"

"திருவேற்காடுக்கு பக்கத்துல இருக்கிற பாரிஜாத நகரில்..."

"இப்ப... நீங்க சொன்னதுல எதுவும் பொய் கிடையாதே...?"

"இனிமே பொய் பேசி எந்த பிரயோஜனமும் இல்லை. எனக்குத் தெரிஞ்ச எல்லா உண்மைகளையும் சொல்லிட்டேன்..."

"நிஷா இப்போ எப்படியிருக்கா...? அவ உயிர்க்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லையே...?"

"சித்தர் அவளை பாதுகாப்பா வெச்சிருக்கார். போலீஸ் பிரச்சனைகள் எல்லாம் ஓய்ஞ்ச பிறகு செளந்தர்யாதேவியின்

பங்களாவுக்கு அவளை நேரிடையாய் கூட்டிப்போய் சுரங்கத்தை கண்டுபிடிக்க முயற்சி செய்யலாம்ன்னு சொல்லிட்டுருந்தார். இதற்கிடையில் சிங்கப்பூர் பார்ட்டி சுரங்கத்தில் புதைந்து போயிருக்கும் தங்க, வைர ஆபரணங்கள் எப்படியெல்லாம் இருக்கும்ன்னு கற்பனை பண்ணி ஒரு கேசுட்டை தயார் செய்து வண்டார்குழலி மூலமா எனக்கு அனுப்பி வெச்சாங்க..."

"அதை வாங்கப் போய்தான் இப்ப மாட்டிகிட்டங்க...! அந்த ஆஸ்ரமத்துக்கு இப்ப புறப்பட்டு போலாமா டாக்டர்...?"

சந்தீப்பின் தலை ஆடியது.

19

மறுநாள் காலை எட்டு மணி.

டி.வி. சன் நியூஸில் 'வணக்கோம்' என்று சொல்லிவிட்டு அன்றைய தலைப்புச் செய்திகளை சொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

"சுரங்கப் புதையலை எடுக்க சிங்கப்பூர் சித்தர் மோசடி. பெண்ணை உயிரோடு புதைத்த கொடுமை. புதை பொருள் ஆராய்ச்சித்துறை டைரக்டர் உட்பட பெரிய புள்ளிகள் பலரும் கைது."

டி.வி.யைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சாலமன் விக்டரின் தோளில் ஒரு கை மென்மையாய் விழுந்தது.

திரும்பினான்.

நிஷா... இல்லை... இல்லை... ஜெபமாலை புன்னகையோடு நின்றிருந்தாள்.

"டி.வி. யை மொதல்ல ஆஃப் பண்ணுங்க."

“ஏன்...?”

“அந்த முஞ்சிகளை நான் பார்க்க விரும்பலை. நீங்களும் பார்க்கக் கூடாது.”

டி.வி.யை அணைத்தான் சாலமன் விக்டர். ஜெபமாலை அவனருகே உட்கார்ந்தாள்.

“அரை மணி நேரத்துக்குள்ளே நீங்க குளிச்ச ரெடியாகணும்...”

“எதுக்கு...?”

31331

“அந்தோணியார் சர்ச்சுக்கு போறோம்...”

“போயி...?”

“நீங்க எனக்கு திரும்பவும் கிடைச்சதுக்காக நூத்தியோரு மெழுகுவர்த்திகளை ஏற்றி அந்தோணியார்க்கு நன்றி சொல்லப்போறேன்...”

“எனக்கும் அதே சர்ச்சில் ஒரு பிரார்த்தனை இருக்கு...”

“என்ன...?”

0313NR3P7

“பூமிக்குள்ளே போன பின்னாடியும் நீ உயிர்த்து எழுந்து வந்து எனக்கு கிடைச்சிருக்கே. உன்னை மறுபடியும் எனக்குக் கொடுத்த அந்தோணியார்க்கு ஆயிரத்தோர் மெழுகுவர்த்திகளை ஏற்றி வைத்து நன்றி சொல்லப் போறேன்...”

பின்பக்கம் குரல் கேட்டது.

“நானும் வரலாமா...?”

இருவரும் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

ஜார்ஜ்.

